CĂRȚI ROMANTICE

UN ÎNGER PĂZITOR

AMANDA QUICK

În urmă cu treisprezece ani, Lucy Sheridan a trecut printr-o experiență bizară: abia ajunsese la cea mai grozavă petrecere din Summer River, orășelul unde își petrecea vacanța, că Mason Fletcher, un băiat ceva mai mare ca ea, dar mult mai matur, a obligat-o să se întoarcă acasă. A doua zi, mătușa ei a condus-o la aeroport, interzicându-i s-o mai viziteze.
Acum, după ce mătușa ei și-a pierdut viața într-un accident de mașină, Lucy află că în noaptea aceea Mason a salvat-o de la o soartă cruntă. Pe de altă parte, organizatorul petrecerii fatidice, Tristan Brinker, a dispărut, iar corpul nu i-a fost găsit.
Multe s-au schimbat în toți anii aceștia. Lucy a devenit expertă în genealogie judiciară, iar Mason a înființat o firmă specializată în soluționarea crimelor clasate cu autor necunoscut. Regăsirea celor doi este marcată de o înlănțuire rapidă a evenimentelor, de la găsirea unui cadavru în șemineu la acutizarea luptei pentru putere în sânul familiei Colfax, cea mai bogată din zonă. Lucy se trezește amenințată din toate părțile, astfel că Mason va trebui să joace încă o dată rolul de înger păzitor.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-33-0468-2

9 786063 304682

AMANDA QUICK

Un înger păzitor

capitolul 1

– Cine te-a făcut îngerul meu păzitor? întrebă Lucy Sheridan.

Era ofticată; foarte, foarte ofticată. Dar, în același timp, emoționată. Se afla singură cu Mason Fletcher în mașină, pe un drum îngust, în lumina lunii. Ar fi trebuit să fie cea mai romantică noapte din viața ei – genul de lucruri din care sunt zămislite visurile adolescenților. Mason stricase însă totul amenințând-o ca pe un copil pe care nu-l duce capul să se adăpostească de ploaie.

Se cufundă adânc în scaunul din dreapta al camionetei, cu un picior sprijinit de bord și cu mâinile strâns încrucișate la piept.

– Nu mai sunt îngerul păzitor al cuiva, zise Mason fără să-și ia ochii de la drum. Îți fac un serviciu în seara asta.

– Fie că-mi place, fie că nu. Ar trebui să fiu recunoscătoare?

– Mica petrecere a lui Brinker n-o să se sfârșească bine. Pileală, droguri și o mulțime de puști minori. Nu vrei să fii acolo când dau buzna polițaii.

Siguranța lui calmă, ca de gheață, era de-a dreptul enervantă. Nimeni nu i-ar fi dat nouăsprezece ani, doar cu trei ani mai mare decât ea, își zise. Realitățile vieții de adolescent făceau ca asta să fie, desigur, o prăpastie de netrecut. După cum ar fi spus mătușa Sara, pentru el nu era decât o minoră din cauza căreia risca să ajungă la pușcărie dacă mergea prea departe. Dar era mai rău de atât. Mason nu avea numai nouăsprezece ani, ci avea nouăsprezece ani și mergea spre treizeci. Potrivit mătușii Sara, ochii lui erau cei ai unui suflet bătrân. Bine, Sara obișnuia să descrie oamenii în moduri ciudate. Ea și partenera ei de afaceri, Mary, erau pasionate de chestii precum meditația, iluminarea și trăirea clipei. Totuși,

în vorbele Sarei referitoare la Mason exista un sâmbure de adevăr, se gândi Lucy. El era deja bărbat așa cum nici unul dintre băieţii de la petrecere nu avea să fie vreodată. Îi făcea pe toţi să pară elevi de şcoală generală.

Mason începea să i se pară mai adult decât oricare dintre adulţii pe care îi cunoștea, inclusiv părinţii ei. Când aceștia se despărţiseră, cu trei ani în urmă, toată lumea îi felicitase pentru divorţul civilizat. Dar nici una dintre cunoştinţele lor nu ştia ce trăise Lucy, o puștoaică de treisprezece ani care se ascundea în camera ei în timp ce așa-zișii adulţi se certau folosind grenade verbale încărcate cu acuzaţii și replici pline de sarcasm. Dacă divorţul care urmase trebuia să fie un exemplu de comportament civilizat, cuvântul „civilizat" avea nevoie de o nouă definiţie.

Mason, pe de altă parte, părea un adult în toată puterea cuvântului, poate chiar la modul exagerat. În urmă cu doi ani se mutase în Summer River împreună cu unchiul său și cu fratele mai mic. Mason lucra cu normă întreagă la un magazin de bricolaj și, în plus, muncea la renovarea unei case vechi. În vara aceea se ocupa singur de creșterea fratelui său, pentru că unchiul lui era plecat pe front. Un lucru era al naibii de clar: Mason lua viaţa Foarte în Serios. Lucy se întreba ce făcea el ca să se distreze, presupunând că înţelegea acest concept. Ba chiar *conducea* ca un adult, sau cel puţin așa cum ar fi trebuit să conducă un adult, își spuse ea morocănoasă. Felul în care se purta cu camioneta învechită a unchiului era elocvent. Schimba vitezele cu mișcări line, competente, nu accelera brusc pe porţiunile drepte de drum, nu aborda curbele prea rapid și nu depășea viteza legală nici în ruptul capului. Ar fi trebuit să fie plictisitor, dar nu era. O făcea să se simtă pur şi simplu în mâini sigure.

– Nu aveam nevoie să mă salvezi, îi spuse. Pot să am grijă de mine.

Minunat. Acum chiar că suna ca o puştoaică.

– Erai depășită în seara asta.

– Hai, lasă-mă! Eram OK. Chiar dacă vin polițaii la ferma Harper, știm amândoi că nimeni nu va fi arestat. Șeriful Hobbs n-o să-i bage la pușcărie pe Tristan Brinker și Quinn Colfax. Am auzit-o pe mătușa Sara zicând că șeriful n-ar face nimic care să-i supere pe tații lor.

– Mda, unchiul meu zice că Brinker și Colfax au tot consiliul orășenesc, inclusiv șeriful, la degetul mic. Dar asta nu înseamnă că Hobbs n-o să-i agațe pe câțiva dintre puștii din seara asta doar ca să arate că-și face treaba.

– Și ce dacă? O să le dea un avertisment, atâta tot. În cel mai rău caz, Hobbs ar fi chemat-o pe mătușa mea să mă ia și să mă ducă acasă.

– Tu chiar crezi că ăsta e cel mai rău caz?

– Sigur.

Îi venea să scrâșnească din dinți.

– Ai încredere în mine, Lucy, spuse el. Nu aveai ce căuta la petrecerea lui Brinker.

– Îți dai seama probabil că mâine-dimineață toți cei care se distrează acum la fermă o să râdă de mine pe la spate.

Mason nu răspunse. În lumina becurilor din bord, bărbia lui arăta ca și cum ar fi fost sculptată în piatră. Pentru prima oară, Lucy simți un impuls de curiozitate.

– Îmi ascunzi ceva, nu-i așa?

– Las-o baltă, mormăi el.

– De parcă aș mai putea s-o fac acum. De unde-ai știut că eram la petrecerea lui Brinker în seara asta?

– Are vreo importanță?

– Da. Are.

– Am auzit zvonuri că ai putea fi acolo. Am sunat-o pe mătușa ta. Nu era acasă.

– E cu Mary la San Francisco, la un târg de antichități. Am lăsat un mesaj în căsuța vocală a mătușii mele, dacă trebuie neapărat să știi.

Mason ignoră remarca.

– Când am aflat că mătușa ta e plecată, am decis să trec prin parc să văd dacă ești acolo. M-am gândit că ți-e destul de greu.

– Pentru că eu nu sunt unul dintre copiii de ștabi?

– Eşti prea mică să stai prin preajma lui Brinker şi a lui Colfax.

– Jillian Benson e doar cu un an mai mare decât mine. Şi, te rog, las-o mai încet cu morala! N-o să sar în prăpastie doar pentru că toţi prietenii mei fac asta.

– Jillian nu-i prietena ta.

– Întâmplător, ea e cea care m-a invitat.

– Da? făcu Mason pe un ton gânditor. I-auzi, ce interesant...

– M-a sunat mai devreme şi mi-a zis că se duce la petrecerea lui Brinker, după care m-a întrebat dacă vreau să vin şi eu. Nu e ca şi cum ai avea prea multe de făcut în oraşul ăsta.

– Aşa că ai profitat de ocazie.

– Nici chiar aşa. La început am zis nu. Sunt aici doar în vacanţa de vară. Nu cunosc decât câţiva puşti din zonă. Ea mi-a zis că ar fi un prilej bun să-mi fac noi cunoştinţe. I-am spus că n-am maşină. S-a oferit să mă ia de acasă.

– Foarte frumos din partea ei, nu? comentă Mason.

– Unde vrei să ajungi?

– Ai băut ceva înainte să apar eu acolo?

– Doar nişte apă din sticla pe care-am adus-o cu mine. Şi, apropo, nu-ţi datorez nici o explicaţie.

– Nu ai băut nimic din sticlele alea fără etichetă care erau în lada cu gheaţă?

– Era un fel de energizant, mi-a zis Jillian. Brinker are un stoc serios la toate petrecerile de la fermă. Se pare că are ceva special.

– Dar n-ai băut, nu?

– N-aveam chef să mă îmbăt sau să mă ameţesc, da?

N-avea nici o intenţie s-o recunoască, însă ideea de a consuma băutura aceea cu o nuanţă bizară o speriase de moarte. Adevărul trist era că îşi dăduse seama cu mult înainte să ajungă Mason că noaptea era sortită eşecului. Nu era făcută să trăiască periculos, să forţeze nota sau să meargă pe marginea prăpastiei. Toată lumea o considera o fată responsabilă, cu capul pe umeri, nu genul care intră în bucluc. Dar asta era doar un fel de-a

spune că era plictisitoare și mult prea precaută. Parcă fusese blestemată să rămână pentru totdeauna în afara unei sere invizibile și să privească de acolo oamenii care îndrăzneau să-și asume riscuri și să-și trăiască viața cu adevărat.

– De ce să te duci la cheful lui Brinker dacă n-ai vrea să se îmbeți sau să te droghezi? o întrebă Mason.

Ea se foi și se lăsă și mai adânc în scaun.

– Voiam doar să dansez. Să mă distrez puțin. Dă-mă în judecată!

– Dar nu dansai când am ajuns acolo.

– Pentru că n-am fost invitată, oftă ea. În sfârșit, am ajuns la una dintre celebrele petreceri date de Brinker, dar s-a dovedit că nimeni nu voia să fie cu mine. Ai avut dreptate, m-am băgat unde nu-mi fierbea oala, m-am amestecat cu cine nu trebuia, bla, bla, bla, și am fost a naibii de norocoasă c-ai apărut. Mulțumit?

Mason, concentrat să vireze pe aleea lungă și îngustă care ducea prin livadă la casa confortabilă a Sarei, nu răspunse. Luminile erau aprinse înăuntru. O dubă veche, inscripționată cu *Summer River Antiques*, era parcată pe locul ei obișnuit, în față.

– Se pare că mătușa ta este acasă, zise el oprind motorul.

– A venit mai devreme. Lucy își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa. De obicei, ea și Mary nu se întorc din călătoriile de cumpărături mai devreme de miezul nopții.

– Asta e bine, murmură el în timp ce studia ușa de la intrare.

Lucy dădu să coboare din mașină, dar se opri.

– Ce-i bine?

– N-o să fii singură în noaptea asta.

– La naiba, Mason! N-am nevoie de o dădacă. De fapt, eu fac pe dădaca pentru copiii altora. Și sunt foarte căutată, pentru că sunt atât de *cu capul pe umeri* și de *responsabilă* și așa mai departe.

– Știu. Îmi cer scuze!

– O, termină cu scuzele! Nu te prinde.

Fata sări din camionetă și se îndreptă spre casă.

– Îmi cer scuze și pentru astă-seară, adăugă el cu vocea mai aspră. N-am vrut să te jenez.

– Aha. Aruncându-i o privire prin ușa deschisă a camionetei, Lucy adăugă: Știi ce? Peste câțiva ani, când o să fiu matură, adu-mi aminte să-ți mulțumesc pentru operațiunea de salvare complet inutilă din seara asta. Poate când o să am treizeci sau patruzeci de ani o să fiu în stare să-ți apreciez intențiile nobile. Sau nu. Știi cum se spune, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.

– Da, am auzit asta.

„La dracu'", se gândi ea. N-avea decât să-i spună și restul.

– Te informez că ți-ai pierdut timpul degeaba. Când ai venit, mă pregăteam să plec acasă.

– Un plan discutabil. E un drum lung.

– Totul ar fi fost în regulă. Aveam telefonul mobil. În plus, suntem în Summer River, nu în oraș. Mătușa zice că n-a mai fost nici o crimă aici de multă vreme.

– Lucruri rele se întâmplă și în orașele mici, la fel ca oriunde altundeva, replică Mason.

– Rahat. Acum o să-mi faci morală zicându-mi că fetele nu trebuie să meargă singure acasă după lăsarea întunericului? Se întrerupse, căci expresia de pe fața lui Mason arăta că exact asta urma. Zâmbind, reluă: Nu te poți abține, nu-i așa? Ești născut să protejezi și să fii mereu la dispoziția celor slabi. Poate-ar trebui să iei în calcul o carieră în poliție.

– Am auzit că se fac bani mai frumoși în imobiliare.

– Vorbesc serios.

– De ce voiai să pleci pe jos acasă? insistă el, fără să-i bage în seamă tentativa de a schimba subiectul.

– Pentru că Jillian se îmbăta, dacă vrei să știi adevărul. Știam că nu vrea să plece. Crede că Brinker e tare. Toate fetele cred asta, la fel și unii băieți. În fine, mă temeam s-o las să mă ducă acasă cu mașina. Iată, întreaga poveste a nopții mele nebune. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să mă duc la fermă, chiar dacă jumătate dintre

copiii din oraş sunt acolo. Ai făcut o faptă bună, cât trebuie să te mai lauzi?

Uşa se deschise, iar în prag apăru Sara. Lampa de pe verandă îi lumina părul şaten, care dădea semne de încărunţire. La fel precum celelalte femei din familia Sheridan, nu era o amazoană, dar statura ei de un metru şaizeci şi doi şi silueta minionă erau înşelătoare. Deceniile de yoga şi de cărat lemne de foc pentru şemineul masiv îi conferiseră umeri laţi şi un corp puternic şi compact.

– Bună, Mason, zise ea făcându-i cu mâna. Mersi c-ai adus-o pe Lucy acasă. Tocmai voiam s-o sun pe mobil să văd dacă are nevoie s-o iau cu maşina.

– Pentru puţin, doamnă, răspunse Mason. Era în drumul meu.

– Pe dracu' în drumul tău! Lucy dădu să închidă uşa camionetei, dar ceva o făcu să ezite. Legat de chestia asta cu îngerul păzitor, murmură ea.

– Ţi-am spus că nu-s înger păzitor.

Pentru prima oară se întrezări un dram de emoţie în tonul lui. Părea iritat.

– Mătuşa Sara se dă în vânt după chestia cu karma, spuse Lucy. Ştii, ce oferi, aia primeşti.

– Ştiu ce e karma.

Vocea lui era ciudat de plată. Lucy îşi dădu seama că reuşise să-l insulte sugerând că nu cunoştea sensul acelui cuvânt. Chiar dacă el o făcuse de râs târând-o afară de la petrecere, îi părea rău că-l jignise. Toată lumea ştia că Mason muncea de când terminase liceul. Nu avusese şansa să-şi continue educaţia. Mătuşa Sara îi spusese că fratele său, Aaron, fusese cel sortit să meargă la facultate. Aaron tocmai fusese acceptat la o universitate prestigioasă, foarte scumpă, iar Mason şi unchiul lui făceau tot ce le stătea în putere ca să se asigure că tânărul nu avea să rămână cu datorii după absolvire.

– Hai să zicem, de dragul discuţiei, că mătuşa mea are dreptate în privinţa karmei, zise Lucy. Dacă-i aşa, mai devreme sau mai târziu s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

– Şi?

– Te-ai întrebat vreodată cine-l salvează pe un înger păzitor profesionist atunci când intră în bucluc?

Trânti uşa camionetei înainte ca el să apuce să răspundă şi merse repede spre veranda unde o aştepta Sara. Se alesese praful şi de cea mai romantică noapte din viaţa ei.

capitolul 2

Mason o urmări cu privirea pe Lucy în timp ce aceasta îşi salută mătuşa şi intră în casă. Aşteptă până când uşa se închise în urma celor două, apoi porni maşina şi se îndreptă spre ieşirea din livadă.

„Te-ai întrebat vreodată cine-l salvează pe un înger păzitor profesionist atunci când intră în bucluc?"

Lucy se înşela. Nu era un înger păzitor. Nu făcuse decât ceea ce trebuia atunci când o scosese afară de la petrecerea lui Brinker. Cum mătuşa era plecată, nu avusese pe nimeni care să aibă grijă de ea. Era prea naivă şi prea inocentă ca să recunoască diavolul atunci când era deghizat. Pentru că, dacă zvonurile erau adevărate, Brinker chiar era o creatură malefică.

Îşi notă în minte să discute cu Sara Sheridan de dimineaţă. Trebuia s-o informeze ce fusese pe cale să se întâmple în noaptea aceea. Ar fi fost bine dacă unchiul Deke s-ar fi aflat în oraş. Deke i-ar fi putut explica Sarei cum stăteau lucrurile. Ea l-ar fi ascultat. Oamenii îl ascultau întotdeauna pe Deke. Dar el fusese din nou trimis pe front şi nu avea să se întoarcă decât peste câteva luni. Asta însemna că Mason trebuia să poarte acea conversaţie cu Sara. Împreună aveau s-o protejeze pe Neştiutoarea Lucy.

Când ajunse la drumul principal se îndreptă spre locul petrecerii. Vechea fermă Harper fusese abandonată cu ani în urmă. Păşunile pe care păscuseră odată vacile reveniseră naturii. Nimeni nu mai locuise de zeci de ani în casa dărăpănată. Tristan Brinker rechiziţionase

în vara aceea hambarul pentru chefurile sale. Puştii din zonă erau atraşi de el ca moliile de flacără. Şi întotdeauna, alături de acesta se afla Quinn Colfax. Împreună, ei domneau peste adolescenţii din Summer River.

Petrecerea era încă în toi, dar maşina sport de primă clasă a lui Brinker nu se zărea printre vehiculele aflate în jurul hambarului. Nici SUV-ul nou-nouţ al lui Quinn Colfax. Erau amândoi prea isteţi ca să-şi lase maşinile uşor de identificat în văzul oricui se întâmpla să treacă pe lângă fermă. Era adevărat că taţii lor bogaţi aveau să-i scoată pe cauţiune dacă era cazul, însă Warner Colfax şi Jeffrey Brinker n-ar fi fost încântaţi să afle că fiii lor se lăsaseră prinşi.

Tristan şi Quinn sosiseră recent în oraş, dar îşi câştigaseră statutul de staruri rock cu drepturi depline. Taţii lor erau parteneri într-un fond mutual. Îşi desfăşurau afacerile în Silicon Valley, dar, ca mulţi alţi antreprenori de succes din Bay Area, le plăcea să-şi petreacă weekendurile în ţinutul podgoriilor. Fiind businessmeni pricepuţi, se prinseseră repede că Summer River avea să fie următoarea vedetă a viticulturii.

În nordul Californiei se cultiva viţă-de-vie de mai bine de o sută de ani. Afacerile luaseră avânt în ultimele decenii şi acaparaseră vechile livezi de meri şi peri, păşunile şi fermele de lactate. Acum venise rândul ţinutului Summer River. Primele vii fuseseră plantate la poalele dealurilor din afara oraşelor. În scurt timp aveau să răsară vinării în toată valea. Peste câţiva ani, orăşelul adormit Summer River avea să se transforme probabil într-o localitate cu buticuri de lux, la fel ca Healdsburg, Sebastopol, Napa şi alte aşezări din regiune.

Valorile proprietăţilor începuseră deja să urce. Mason luase acest lucru în calcul când îl convinsese pe Deke să se apuce de renovarea casei pentru a acoperi o parte din taxele piperate de la facultatea pretenţioasă a lui Aaron. La terminarea lucrărilor, imobilul avea să valoreze aproape dublu faţă de preţul cu care-l cumpăraseră.

Trecu de virajul care ducea la hambar și o luă pe drumul lăturalnic, nemarcat și neasfaltat, care mergea paralel cu râul. Nu îi luă mult până să găsească cele două vehicule într-un pâlc de copaci. Probabil că avea să dureze o vreme până la întoarcerea lui Brinker și Colfax, dar Mason era pregătit să aștepte oricât era necesar.

Trase camioneta în spatele mașinii sport și a SUV-ului, blocând cărarea înspre drum, apoi coborî pe mal. De unde stătea nu putea vedea hambarul, dar auzea sunetele înfundate ale muzicii date la maximum. Urmări câteva momente luna plină ce dansa pe apă. Suprafața râului părea să se miște cu încetinitorul, dar unduirile cu aspect apatic erau înșelătoare. Râul Summer era adânc în unele zone, iar curenții erau puternici. În fiecare an apăreau știri despre oameni care se avântaseră să-l traverseze și fuseseră luați de ape. În urmă cu câteva luni avusese loc și un accident de mașină pe River Road. Vehiculul căzuse de pe stâncă la Lookout Point și aterizase în apa repede. Șoferul nu supraviețuise.

„Poate-ar trebui să iei în calcul o carieră în poliție."

Adevărul era că Mason nu-și petrecuse niciodată prea mult timp reflectând la propriul viitor. De la moartea părinților săi fusese prea ocupat să pună câte un picior în fața celuilalt și să respecte instrucțiunile pe care i le dăduse tatăl lui pe patul de moarte.

„Ai grijă de fratele tău! Rămâneți împreună!"

În curând Aaron avea să fie la facultate, croindu-și un viitor luminos pe picioarele lui, își zise Mason. Poate că era timpul să se gândească la ce naiba voia să facă de fapt cu propria viață. Dar mai întâi trebuia să aibă grijă de Lucy.

Semnul că petrecerea lui Brinker se terminase sosi când muzica tăcu brusc. Probabil că trecuse cineva cu mașina pe lângă vechea fermă și făcuse plângere la poliție. Ofițerul Hobbs fusese nevoit să trimită câțiva agenți ca să pună lucrurile la punct. Lucy avusese dreptate, era foarte puțin probabil să fie cineva arestat. Copiii aveau să se risipească. Câțiva dintre cei mai lenți poate că urmau să dea declarații, dar asta avea să fie tot.

Sunetul paşilor îi întrerupse gândurile. Se întoarse şi văzu lumina a două lanterne. O clipă mai târziu, Tristan Brinker şi Quinn Colfax îşi făcură apariţia în luminiş. Fugiră spre vehiculele lor, cu respiraţia întretăiată şi încercând să-şi acopere râsul. Amândoi ţineau cu câte o mână o ladă frigorifică mare.

– Ai văzut moaca poliţaiului când toanta aia de blondă i-a oferit o sticlă de delicatesă? zise Brinker râzând. Arăta de parcă mai avea puţin şi exploda.

– Crezi că ne-a văzut? întrebă Quinn neliniştit.

– Cui îi pasă? El ştie c-am fost aici, dar nu poate dovedi că au fost droguri. Brinker încetini ca să-şi pescuiască din buzunar cheile, apoi spuse: Nici n-o să încerce. Şi-a făcut treaba. A pus capăt petrecerii. Mă întreb cine-a făcut plângere de data asta.

– Probabil nişte fermieri care-au trecut pe-acolo, sugeră Quinn.

– Ce-aş vrea de fapt să ştiu este cum dracu' a aflat Fletcher că Lucy Sheridan era la petrecerea din seara asta.

– Contează?

– Mda, contează. Nu-mi place ideea că ticălosul ăla se bagă în treburile mele.

– Las-o baltă, zise Quinn. Nu vrei să te pui cu Mason Fletcher.

– De ce nu? E doar un tip care lucrează la un magazin de bricolaj.

– Hai, petrecerea s-a terminat! Hai să mergem acasă şi să uităm de Fletcher!

Mason îşi puse ochelarii de soare şi ieşi din umbră. Sprijinindu-se de aripa din faţă a maşinii sport, spuse:

– Mai întâi vorbim despre Lucy.

Quinn împietri.

– Fletcher? Ce cauţi aici?

Brinker se opri şi el brusc şi îndreptă lanterna spre Mason. Ochelarii de soare îşi făceau treaba pentru care fuseseră proiectaţi, protejându-i vederea.

– Dă-te de pe maşina mea, mârâi Brinker. Vopseaua-i făcută la comandă. O s-o zgârii!

Mason îl ignoră.

– Dac-o mai iei la ochi pe Lucy Sheridan n-o să te mai întorci la colegiu pentru semestrul de toamnă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Brinker. Acuma gata, pleacă de la maşina mea!

Quinn era evident nervos.

– Ne ameninţi?

– Ceva de genul ăsta, spuse Mason.

– Cine-a vorbit? întrebă Brinker, cu vocea răguşită din cauza furiei.

– N-are importanţă, răspunse Mason. Tot ce trebuie să ştii este că sunt la curent cu planurile voastre.

– Ce se întâmplă aici? bolborosi Quinn năuc.

– *Cine-a vorbit?* ţipă Brinker, în ciuda eforturilor vizibile de a se controla. Nu contează. O să aflu eu, şi când voi afla...

– Da? replică Mason. Şi ce vrei mai exact să faci?

– Dă-te din calea mea, se răsti Brinker cu vocea întretăiată de furie. Altfel o să-ţi pară rău c-ai venit aici în seara asta. Ai înţeles?

– Te-am auzit, spuse Mason liniştit. Acum e rândul tău să m-asculţi pe mine. Nu te mai apropia de Lucy Sheridan. Dacă păţeşte ceva, o să presupun că tu eşti responsabil. Mă-nţelegi, Brinker?

Răbdarea lui Brinker ajunsese la capăt. Dădu drumul lăzii frigorifice, ridică cel mai apropiat obiect bont – o piatră –, îşi lăsă capul în jos şi atacă.

– Hei, ţipă Quinn. Nu, Tristan, eşti nebun?

Mason rămase imobil, apoi, în ultima clipă, se feri cu o mişcare foarte rapidă, astfel că Brinker se izbi de maşină. Se auzi un scrâşnet ascuţit, metalic, în timp ce piatra făcu o crestătură în vopseaua la comandă. Tânărul se clătină înapoi câţiva paşi.

Mason trecu pe lângă el, se întoarse şi, privind înapoi, rosti clar:

– Nu te apropia de Lucy Sheridan.

Continuă să meargă cu spatele la Brinker şi Quinn. Din păcate, nici unul dintre ei nu muşcă momeala, aşa că urcă în camionetă şi porni spre casă, la vechea colibă de lângă râu.

Îl găsi pe Aaron dormind pe canapea. Computerul nou şi scump pe care Mason şi Deke i-l dăduseră de ziua lui era încă pornit. Pe ecran erau câteva linii de programare. Mason încuie uşa din faţă şi verifică ferestrele. Era un ritual nocturn, unul pe care îl urma cu religiozitate din noaptea în care ofiţerul de poliţie îi spusese că părinţii lui fuseseră implicaţi într-un accident de maşină.

Aşternu o pătură peste Aaron şi urcă treptele spre camera lui. Dădu drumul la computerul vechi, pe care-l luase de pe un site de licitaţii online, apoi, urmând un alt ritual nocturn, verifică dacă mai erau bani în contul familiei şi că nu erau facturi noi de achitat. Mulţumit că electricitatea şi telefoanele erau asigurate pentru încă o lună, îi scrise un e-mail unchiului său cu un scurt rezumat al întâmplărilor din acea seară, exprimându-şi opinia că totul era sub control.

Îşi dădu hainele jos până la lenjerie, puse telefonul mobil pe noptieră, stinse luminile şi se băgă în pat. Cu mâinile îndoite sub cap, privi contemplativ pe geam, către noaptea luminată de lună. Îi spusese lui Deke că putea gestiona situaţia, dar adevărul era că încă nu făcuse un plan. În mod clar, avea nevoie de unul. Tristan Brinker nu era doar un ticălos bogat şi răsfăţat, ci un psihopat dezlănţuit. Mai devreme sau mai târziu avea să explodeze. Mason nu ştia prea multe despre psihologie, dar nu avea nici cea mai mică problemă să recunoască întruchiparea umană a unui animal de pradă. De asemenea, intuiţia îi spunea că fusese important să-l distragă pe Brinker de la ţinta lui iniţială. Era destul de sigur că reuşise, temporar cel puţin, dar asta nu însemna că Lucy şi celelalte fete din Summer River erau în siguranţă.

Primul lucru pe care-l avea de făcut dimineaţă era să discute cu mătuşa lui Lucy şi să-i explice cât de periculoasă fusese situaţia. În plus, trebuia s-o ducă pe Lucy departe de acolo cât mai curând posibil. Apoi trebuia să scape cumva de Brinker. Era foarte sigur că nenorocitul nu avea să se oprească.

*

A doua zi, Brinker fu văzut ieşind din oraş în maşina nouă şi strălucitoare pe care i-o dăduse tatăl lui. Nu mai fu văzut niciodată. După câteva zile apăru zvonul că fusese victima unei tranzacţii cu droguri care mersese prost. Corpul lui nu fu găsit niciodată.

capitolul 3

Treisprezece ani mai târziu
Vantage Harbor, California

Lucy tocmai era pe cale să ia prima înghiţitură din vinul alb la care poftea de mult când o zări pe Văduva Îndurerată coborând treptele ce duceau în local. Alicia Gatley se strecură fără nici un efort prin mulţimea zgomotoasă formată din funcţionari care se adunaseră în barul foarte popular la ora de vârf. Era genul de femeie după care bărbaţii – şi nu numai ei – întorceau capul când intra undeva. De la costumul comod, croit pe comandă, şi pantofii cu toc, până la unghiile manichiurate şi cocul atrăgător, era o blondă clasică în stil Alfred Hitchcock. Nici operaţia scumpă la sâni nu era mai prejos, îşi zise Lucy. Dar în seara aceea baracuda de dincolo de faţada strălucitoare nu făcea eforturi să se ascundă.

– O, Doamne, şopti Hannah Carter. Nu-i a bună.

– Exact ce ne lipsea ca să încheiem o zi de coşmar, adăugă Ella Merrick.

– A venit aici pentru tine, Lucy, o avertiză Hannah. Dă vina pe tine pentru ce s-a întâmplat în sala de judecată.

– Pe bune? făcu Lucy.

Ella îi aruncă o privire plină de compasiune.

– N-ai fost decât mesagerul.

– Ştim cu toţii ce păţesc mesagerii, spuse Lucy luând o înghiţitură de vin ca să se întărească. I-am spus şefului că o să ne facă probleme.

– Se pare că ai avut dreptate, replică Hannah.

– Recunosc, am sperat să nu mai fiu în oraș când se va prinde că eu sunt responsabilă de dezastrul ei financiar, zise Lucy.

Nu avea deloc chef să se întoarcă dimineață la Summer River, dar în acel moment, dată fiind situația, ar fi preferat să fie oriunde în altă parte. Măcar nu era singură, se gândi. Hannah și Ella, cele mai bune prietene ale ei, nu aveau s-o abandoneze.

Hannah o studie pe Alicia cu o expresie meditativă.

– Mă întreb cum a aflat că tu ai descoperit că răposatul mai avea o familie în Canada.

– Cine știe? spuse Lucy. Presupun că a ciripit cineva din birou. Doar ceea ce facem la Brookhouse nu e secret de stat.

– Probabil că Îndurerata și-a fluturat genele alea false spre unul dintre investigatorii din echipă, iar tipul a căzut imediat pe spate și i-a spus tot ce voia să știe, opină Ella.

– O posibilitate demnă de luat în calcul, fu de acord Lucy.

Ea era cea care o poreclise pe cea de-a doua doamnă Gatley Îndurerata. Era un tribut adus evidentului talent actoricesc al Aliciei. Numele prinsese, iar acum tot departamentul de genealogie judiciară de la Brookhouse îl folosea la adresa ei.

Alicia se apropia rapid. Chipul ei spoit cu atenție era mâzgălit de furie. Rafala poc-poc-poc a tocurilor cui pe podeaua de lemn era atât de ascuțită, încât Lucy se miră că nu ieșeau scântei.

– Țineți-vă bine, le spuse prietenelor ei. Aduceți-vă aminte, suntem niște profesioniste.

– Asta înseamnă că n-o putem pune la pământ când începe să te înjure și să-ți arunce vinul în față? întrebă Hannah. Eram curioasă.

– Da, exact asta înseamnă, răspunse Lucy. Reprezentăm Brookhouse Research. Comportamentul nostru se reflectă asupra firmei.

– Dar asta elimină toată plăcerea serii, bombăni Ella.

– N-o să fie așa de rău, spuse Lucy. E șucărită, așa că s-ar putea să mă înjure puțin, dar n-o să-mi arunce vinul în față. Nu se potrivește cu stilul Grace Kelly pe care-l arborează.

– Am vești pentru tine, zise Ella fără să-și ia ochii de la Îndurerată. Stilul Grace Kelly s-a dus. Arată mai mult a Creatura din Laguna Neagră. Înainte să ajungă aici, aș vrea să fac un mic pariu. Pe cinci dolari că e atât de furioasă, încât o să încerce s-o pocnească pe Lucy.

– Eu zic că o să arunce cu vin, anunță Hannah. Este mai dramatic.

– S-a făcut, spuse Ella.

– Terminați, le certă Lucy. N-o să se facă de râs în fața atâtor oameni.

Alicia ajunse la separeu și o aținti pe Lucy cu o privire demonică.

– E vina ta că totul a mers prost! Nu aveai nici un drept să te amesteci în viața mea, ticăloaso! Cine naiba te crezi?

– Nu mi-am făcut decât meseria, doamnă Gatley, răspunse Lucy. Așa cum cred că știți, Brookhouse Research a fost angajată de avocații care se ocupă de averea soțului dumneavoastră. Asigurarea este în favoarea copiilor lui.

– Bernie nu mi-a spus niciodată despre vreun copil. Sunt sigură că n-a avut nici unul. Ai căutat niște amărâți din Canada și i-ai mituit ca să pretindă că sunt moștenitorii de mult pierduți ai lui Bernie. Recunoaște!

– Îmi pare rău, doamnă Gatley. Bernard Gatley a avut trei copii, două fete și un băiat, cu o altă femeie. Sunt principalii moștenitori ai averii.

– Dacă acei așa-ziși moștenitori există, lucru de care mă îndoiesc foarte tare, sunt nelegitimi.

– Legea nu face excepții, spuse Lucy răbdătoare. Copiii unui bărbat sunt moștenitorii lui indiferent dacă a fost sau nu însurat cu mama lor. Dar nici măcar asta nu e o problemă în cazul de față, deoarece domnul Gatley

chiar a fost căsătorit cu mama celor trei moștenitori ai săi, care sunt acum adulți și au și ei copii.

– Nu poți dovedi, zise Alicia cu vocea pițigăiată.

– Tocmai asta este, doamnă Gatley, Brookhouse Research a oferit dovezi amănunțite că moștenitorii soțului dumneavoastră au tot dreptul la o porțiune din averea tatălui lor.

– O porțiune? Vocea Aliciei se ridică cu un ton până la pragul stridenței. Ei primesc cele mai bune proprietăți și toate acțiunile și obligațiunile.

– L-ați auzit pe judecător. Cealaltă familie a domnului Gatley are toate drepturile la partea sa din avere.

– Nu e ca și cum nu ați fi primit o bucată foarte frumoasă, interveni Ella cu un surâs nevinovat.

Alicia se întoarse spre ea.

– Nu primesc decât o fracțiune din ce trebuia să primesc. Bernie mi-a promis că totul îmi va reveni mie. De ce dracului credeți că m-am măritat cu el?

Urmă o pauză scurtă, tensionată. Lucy deveni conștientă de tăcerea care se instalase în bar.

– Chiar nu cred că vreți să discutați asemenea lucruri personale aici, zise ea foarte încet.

– Nu-mi spune mie ce să fac, ticăloaso! scrâșni Alicia. Dacă Bernie chiar a avut copii, de ce n-au venit la înmormântare?

– Cei trei oameni pe care i-am găsit în Canada aveau vârste fragede când s-au despărțit părinții lor, explică Lucy. Au pierdut urma tatălui lor în urmă cu mulți ani. Realitatea e că el s-a îndepărtat de familie la un moment dat și nu a mai privit înapoi. Ei au crezut că murise.

– Ceea ce s-a și întâmplat, punctă Ella veselă.

– Mi-am sacrificat doi ani din viață măritându-mă cu boșorogul ăla. Și ce primesc? Câteva mii de dolari amărâți? Și totul e numai din vina ta!

Observând că Lucy, Ella și Hannah țineau strâns picioarele paharelor cu vin, Alicia se răsuci, apucă un pahar plin cu bere de pe masa de alături și îi azvârli conținutul direct în fața lui Lucy. Înainte ca oricare dintre ele să reacționeze, își croi furtunos drum înapoi prin

mulţimea de clienţi fascinaţi, deschise violent uşa cu geamuri şi dispăru în soarele după-amiezii târzii.

Lucy oftă şi începu să-şi şteargă faţa cu un şerveţel. Ella şi Hannah îi oferiră şerveţelele lor. Bărbatul al cărui pahar cu bere fusese confiscat pentru momentul dramatic îi adresă o privire spăsită.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama ce vrea să facă decât când era prea târziu.

– Nu-i vina dumneavoastră, îl linişti Lucy.

– O clientă nemulţumită? întrebă el. Apropo, numele meu e Carl.

– Nu era clientă, răspunse Ella.

– Doar o pierde-vară amărâtă, explică Hannah.

– Vă deranjează dacă vă întreb cu ce vă ocupaţi?

– Lucrăm pentru o firmă de detectivi particulari, zise Lucy. Brookhouse Research.

– Mişto. Femei detectivi particulari? exclamă Carl plin de interes. Purtaţi şi arme?

– Nu, răspunse Lucy cu fermitate. Domnul şi doamna Brookhouse sunt detectivii licenţiaţi ai firmei. Noi trei lucrăm pentru departamentul de genealogie judiciară.

Carl fu în mod evident dezamăgit, dar făcu un efort să ascundă asta.

– Şi ce fel de investigaţii necesită genealogia legală?

– Vorbind la modul general, cea mai mare parte din munca noastră se bazează pe cererile avocaţilor care se ocupă de moşteniri, spuse Hannah. Dăm de moştenitori dispăruţi sau necunoscuţi şi îi informăm cu privire la patrimoniul care le revine.

– Şi uneori viceversa, adăugă Ella. Oameni care se cred moştenitori vin la noi ca să ne ceară să găsim dovezi.

– Am priceput, zise bărbatul pocnind din degete. Sunteţi vânătoare de moşteniri.

– Descrierea slujbei acoperă un teritoriu foarte mare, spuse Lucy.

Precaută, îşi menţinuse tonul calm şi profesional. Multă lume nu ştia că această căutare a moştenitorilor

pierduți era o afacere, iar celor informați li se părea mai degrabă un aspect neatrăgător al muncii de detectiv particular. Incontestabil, existau și unii care operau în umbră în acest domeniu. Lucrau la limita legii, sperând să dea lovitura atunci când găseau moștenitorii unei averi de multe milioane care nu știau de norocul care dăduse peste ei. Scopul era să-i convingă pe respectivii să semneze un contract prin care investigatorul primea un procent din avere în schimbul dezvăluirii informațiilor esențiale. Dar Brookhouse Research se mândrea că rămânea în zona respectabilă a acestei afaceri.

– Se pare c-am câștigat pariul, zise Hannah.

– De unde până unde? întrebă Ella. Îndurerata a asaltat-o pe Lucy, exact așa cum am prezis.

– Da, dar n-a pălmuit-o.

– Dar nici nu i-a aruncat cu vin în față, insistă Ella. A folosit bere de la masa de alături.

– Un detaliu tehnic, declară Hannah.

Ella zâmbi triumfătoare.

– După cum bine știu cei din breasla noastră, detaliile tehnice fac de multe ori diferența, replică ea întinzând mâna cu palma în sus. Cred că îmi datorezi cinci dolari.

– Mă scuzați, interveni Lucy. În timp ce voi două vă certați cu privire la pariu, eu o să mă duc acasă să termin de împachetat.

Ospătarul se grăbi spre ele cu un șervet curat de la bar.

– Patronul spune că nu trebuie să achitați nimic pentru vin.

– Mulțumim. Lucy luă șervetul și șterse petele de bere de pe sacoul taiorului pe care îl purta. Cred că o să decontez chitanța de la curățătorie.

– Chiar ar trebui să faci asta, o încurajă Ella.

Hannah dădu din cap aprobator.

– Absolut.

Chelnerul se apropie și își coborî vocea.

– Vă deranjează dacă vă întreb ce ați făcut de-ați enervat-o așa de tare pe femeia aceea?

– Mă tem că e confidențial, spuse Lucy.

Bărbatul dădu din cap părând a înțelege.

– Crede că vă vedeți cu tipul ei, așa-i?

Șocată, Lucy se opri din ștersul mânecii.

– E ridicol! De ce s-ar implica două femei inteligente într-o dispută pentru un bărbat?

– E de domeniul secolului trecut, preciză Hannah.

– Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu câteva minute a fost o chestiune mult mai serioasă, explică Ella.

– Am înțeles, răspunse chelnerul luminându-se la față. Are legătură cu banii.

– *Mulți* bani, spuse Lucy.

Carl râse.

– Ia să încerc să ghicesc. Voi trei nu sunteți genul de tipe romantice, nu?

– În meseria asta te blazezi destul de repede, admise Lucy. După o vreme îți dai seama că toată lumea are o ordine de zi, dar în capul listei tuturor se află una din două posibile priorități.

– Da? întrebă Carl, părând nerăbdător să afle. Care-s alea?

– Banii sau răzbunarea, răspunse Lucy. E uimitor cât de des merg mână în mână.

– Uau! Carl era uimit de profunzimea acestor vorbe. E tare, foarte tare.

– Nu, spuse Lucy. E în firea omului, spuse ea, după care se ridică. Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc acasă.

– În ultima vreme ați mai găsit ceva moștenitori pierduți? strigă Carl după ea.

– Să știi că da. Lucy își ridică bareta genții pe umăr și se îndreptă spre ușă, adăugând din prag: Pe mine.

capitolul 4

Mason Fletcher se rezemă de tejghea ținând în mână o cheie franceză. Se uita la Lucy cu un interes combinat

cu un strop de dezaprobare rece. Ea găsea combinația enervantă și sâcâitoare.

Adevărata problemă era aceea că Mason arăta chiar mai bine acum decât în urmă cu treisprezece ani, când jucase un rol principal în imaginația ei de adolescentă înfierbântată. Când intrase în Magazinul de Bricolaj Fletcher, înlemnise cu respirația tăiată.

„Te căutam."

Câinele cât un lup care ieșise de după tejghea ca s-o inspecteze o privea cu o expresie extrem de asemănătoare cu a lui Mason. Animalul nu doar că era de mărimea unui lup, dar și arăta ca unul. Un lup bătrân, se gândi ea. Era puțin cărunt în jurul botului. Ochii fiarei nu aveau culoarea standard, maro-închis, asociată cu cele mai multe rase de câini, ci erau de o nuanță deconcertantă de căprui-auriu, un pic prea aproape de culoarea ochilor lui Mason.

– El este Joe, zise Mason arătând cu capul spre patruped.

Lucy se uită în jos la Joe și întinse mâna.

– Bună ziua, Joe.

Câinele o scrută o clipă, apoi, trăgând concluzia că nu reprezenta nici un pericol, nici o pradă, îi adulmecă degetele. Satisfăcut, se așeză în fund. Când ea îl scărpină cu blândețe în spatele urechilor, Joe pufni și îi linse mâna.

– Te place, declară Mason. În general ignoră oamenii.

– Sunt încântată, desigur, că nu vrea să-mi sfâșie gâtul.

– Nu s-a mai repezit la gâtul cuiva de cel puțin o săptămână. Mason azvârli cheia în aer și o prinse cu o mișcare abia vizibilă din încheietura mâinii, de parcă n-ar fi făcut nici un efort. În cele din urmă spuse: Am auzit că ai venit să faci curățenie în casa mătușii tale și s-o scoți la vânzare.

– Ăsta-i planul.

Ea se opri din scărpinatul urechilor lui Joe și își îndreptă spatele. Era hotărâtă să rămână la fel de impasibilă ca și Mason. Nu era ușor. Încă se lupta să treacă

peste şocul revederii. Se aşteptase să-l zărească pe unchiul său în spatele tejghelei când intrase în magazinul de bricolaj.

Se gândise că ar fi putut da peste Mason cât timp era în Summer River, dar alungase din minte această posibilitate. Potrivit ultimelor noutăţi primite de la Sara în urmă cu şase luni, Mason era la Washington, unde el şi fratele său aveau o afacere de consultanţă în domeniul securităţii, foarte scumpă şi foarte sofisticată.

– Cât timp vei fi pe-aici? se interesă el.

Lucy, neputându-şi reprima un zâmbet, se uită demonstrativ la ceas.

– Mai puţin de trei minute, şi conversaţia aduce deja cu un interogatoriu. Privind în urmă, s-ar putea să fi făcut o greşeală când te-am sfătuit să te gândeşti la o carieră în poliţie.

– Tu ai sugerat. Eu am fost cel care a decis.

Ce naiba voia să spună? se întrebă ea. Dintr-odată avu o vagă senzaţie că ştia, exact acel sentiment pe care îl trăia când se apropia de găsirea unui moştenitor pierdut. Mason Fletcher păţise ceva. Ar fi pus pariu pe mulţi bani că avea legătură cu cariera lui. Şi, pentru că era Mason Fletcher, îşi asuma întreaga responsabilitate pentru decizia care-l adusese pe acel drum. Nu se schimbase. Era genul de om care îşi asuma întotdeauna responsabilităţi – chiar şi pentru lucruri care, tehnic vorbind, nu erau în sarcina lui.

Căută un subiect neutru de conversaţie.

– Mă bucur să văd că magazinul de bricolaj a supravieţuit. Când l-a cumpărat unchiul tău?

– La câteva luni după ce s-a retras.

– E singurul magazin din cartier care a mai rămas din vremea când obişnuiam să vin în vizită la mătuşa Sara. Oraşul s-a schimbat destul de mult.

Majoritatea prăvăliilor vechi, tradiţionale, de pe Main Street fuseseră înlocuite cu magazine moderne şi cu restaurante elegante. Magazinul de bricolaj Fletcher – mărginit de o parte de o cramă şi de cealaltă de o galerie de artă – era un anacronism încăpăţânat.

Mason o surprinse cu un zâmbet crispat.

– Bine ai venit în Summer River, orașul-simbol pentru Ținutul Vinului. Dar, în caz că te întrebi, vechiul Summer River e încă aici, dincolo de suprafață.

– Adică?

– Adică e tot un orășel. Știrile circulă repede.

Lucy dădu din cap aprobator.

– Așa ai aflat că eram aici.

– Multă lume știe că ești aici.

– E un avertisment? îl întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană.

– Poate. Faptul că ești singura moștenitoare a Sarei a tulburat apele.

– Da, știu.

Mai bine de o lună ignorase telefoanele primite de la avocați și de la agenții imobiliari în timp ce se gândea cum să se ocupe de moștenire.

– De-asta te-am întrebat cât intenționezi să stai, zise Mason.

– Răspunsul la întrebarea ta este că nu știu cât o să fiu în oraș. Hotărâtă să nu-l lase s-o intimideze, adăugă: Probabil câteva săptămâni. Trebuie să mă ocup de împachetarea și mutarea lucrurilor mătușii, după care să pregătesc casa pentru vânzare.

– Ar trebui să se vândă repede. E un exemplu foarte frumos al stilului Craftsman[1], iar unul dintre avantajele modernizării prin care a trecut Summer River e acela că valoarea proprietăților a crescut foarte mult. Cei care caută o casă de vacanță în Ținutul Vinului adoră genul acesta de arhitectură. Dar adevărata valoare este dată de teren.

– De bătrâna livadă?

– E pământ pentru vii de primă clasă. Valorează o grămadă de bani. Orice miliardar din Silicon Valley vrea să-și facă o cramă și să-și pună numele pe etichetă. E simbolul perfect al statutului social.

---

[1] Stil arhitectural american din secolul al XIX-lea, concretizare a mișcării artistice Arts & Crafts (n.red.)

– Am observat că majoritatea livezilor și fermelor au dispărut.

– Dispar de câțiva ani. Mă mir că nu știai asta. Dar n-ai venit niciodată în vizită la Sara după ce ai plecat, acum treisprezece ani, nu-i așa?

Comentariul plin de reproș o lovi ca o găleată cu apă rece.

– Bine, asta răspunde la o întrebare, replică ea furioasă.

– Ce anume?

– Știam că orașul s-a schimbat, dar când am intrat aici mă întrebam dacă *tu* te-ai schimbat. Evident, răspunsul este nu. Încă mai ai obiceiul de a trage concluzii pripite, de a presupune ce e mai rău și de a ține morală.

El reflectă un moment, apoi își lăsă capul într-o parte.

– Știi ce? Ai dreptate. Poate că m-am grăbit să trag concluzii. Așadar, de ce nu ai venit să-ți vizitezi mătușa în ultimii treisprezece ani?

– De ce ești așa de sigur că n-am fost aici?

– Deke mi-a spus că nu te-ai întors niciodată.

– Unchiul tău a vrut să spună că mi-am ignorat mătușa toți anii ăștia?

– N-a făcut decât să comenteze că nu te-ai întors, atâta tot. Încă o dată, Mason aruncă în sus, cu lejeritate, cheia de oțel și o prinse cu o mișcare fluidă, după care continuă: A zis că nu te-ai întors niciodată după vara aceea în care te-am enervat răpindu-te de la petrecerea din parcul fermei Harper.

Asta o blocă.

– Vechea fermă Harper este acum parc?

– Orașul a preluat-o acum câțiva ani. Iarbă, mese pentru picnic, un teren de fotbal, loc de joacă, zone pentru câini. N-ai mai recunoaște locul.

– Înțeleg. Întâmplător, unchiul tău are dreptate. Asta e prima oară când m-am întors în Summer River după acea noapte.

– De ce?

Cu un zâmbet senin, Lucy îi transmise din priviri ce credea despre această întrebare.

– Știi că nu-i treaba ta, nu-i așa?

– Eram doar curios.

În urmă cu treisprezece ani toată lumea zicea că nu vrei să te pui cu Mason Fletcher. Nimic nu se schimbase, cu excepția faptului că el era acum așa cum își imaginase Lucy că va fi, dar mai mult decât atât. De parcă ar fi fost călit în foc precum oțelul unei săbii străvechi. Totul la el se întărise, devenise mai puternic, mai neîndurător. Liniile ascuțite și unghiurile chipului se înăspriseră. Timpul îi adăugase niște mușchi atrăgători, solizi, și îi conferise aerul încrezător al unui bărbat care știe exact ce vrea, care știe ce va tolera și unde va trage linie.

Anii îi mai dăduseră și altceva: aura rară, invizibilă, a unei puteri lăuntrice calme, semnul distinctiv al unui bărbat stăpân pe sine. Părea însă foarte obosit. Lucy avea sentimentul că învățase ceea ce orice înger păzitor profesionist trebuia să învețe – că nu puteai salva pe toată lumea. Pentru un bărbat atât de hotărât și de ferm ca el, trebuie să fi fost o lecție foarte dură.

În ciuda iritării, simțea că se înmoaie. Era greu să rămână supărată pe un om a cărui menire era să facă ceea ce trebuia făcut când șansele erau mici. Mason nu se putea abține, își spuse ea. Era așa cum era, și probabil că nici o forță de pe suprafața planetei nu ar fi putut schimba asta.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea în cele din urmă. Ca să lămurim lucrurile, mătușa Sara n-a vrut ca eu să mă întorc aici după vara aceea. De fapt, n-a vrut pe nimeni din familie aici, în Summer River. Noi i-am respectat dorințele. Și chiar dacă nu îți datorez nici o explicație, te asigur că am văzut-o des. Ea și Mary mă vizitau de câteva ori pe an. Sara știa că vacanțele îmi păreau stresante, așa că se asigura că le petrece cu mine. După ce au vândut prăvălia de antichități, le-am însoțit în câteva croaziere. Te asigur că Sara n-a fost nicidecum neglijată. Luând o gură de aer, Lucy urmă: Am iubit-o.

Și am iubit-o și pe Mary, pentru că o iubea pe Sara, iar Sara o iubea pe ea. Iată! Mulțumit?

Mason avu politețea să lase impresia că își cerea scuze.

– N-am vrut să bat vreun apropo că ți-ai fi neglijat mătușa.

Ea mimă un zâmbet luminos.

– Sigur că ai vrut.

– Știu că dinamica unei familii poate fi complicată, zise el cu maxilarele încleștate.

– Nu mai spune. Mai ales când o privești din afară.

Mason expiră ușor.

– Bine, ai spus ce-aveai de spus. Mi-a plăcut de Sara. Și de Mary. Mi-a părut rău să aud că au fost amândouă omorâte.

– Mulțumesc, răspunse Lucy. Ezită, întrebându-se dacă era prea devreme să ceară detalii, dar peste o clipă își luă inima în dinți: Ai auzit probabil că a fost un accident de mașină.

– Da. Întotdeauna e un șoc. Aaron și cu mine ne-am pierdut părinții într-un accident de mașină.

– Știu. Îmi pare rău.

– A trecut mult de atunci.

– Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat și că n-a lăsat răni adânci. Rănile trec, dacă ești norocos, dar rămân întotdeauna cicatrice.

Părea că acea observație simplă îl luase pe nepregătite. Lucy avu sentimentul că el nu știa cum să răspundă.

– Da, admise Mason într-un final. Rămân întotdeauna cicatrice.

Ea strânse baretele genții negre pe care o ținea pe umăr.

– Erai în oraș când mătușa mea și Mary?...

– Nu, am ajuns acum două săptămâni. Mi-am luat liber de la muncă. De ce?

– Așa. Eram curioasă.

Lucy se simți puțin dezamăgită. Dacă Mason ar fi fost în oraș la momentul accidentului, probabil că ar fi pus întrebările care trebuiau puse. Doar fusese polițist.

Dar nu se aflase în Summer River când Sara și Mary muriseră. Nu știa mai multe decât ea.

– Sara mi-a spus că tu și fratele tău aveți o firmă de consultanță în DC.

El păru surprins la început, apoi amuzat.

– Sara te ținea la curent cu ce făceam eu?

– Unchiul tău îi povestea despre voi. Zâmbind, Lucy adăugă: Din câte spunea Sara, bătrânul nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Deke și cu mine am știut dintotdeauna că Aaron va face ceva care va schimba lumea. Avea rezultate excepționale la matematică și informatică.

– Impresionant. Ce faceți tu și Aaron mai exact?

El îi adresă ceea ce se voia a fi un zâmbet fermecător de consultant.

– Oferim consultanță.

– Mda, am înțeles asta. Și, ca să știi, zâmbetul sunt-consultant-și-sunt-aici-ca-să-ajut are nevoie de o oarecare îmbunătățire.

– O să mă străduiesc, promise el, dintr-odată serios.

– Nu glumeam. Cui îi dai consultanță?

– Suntem specializați în închiderea cazurilor rămase deschise. Clienții noștri sunt, în mare parte, departamente de poliție din orășelele cărora le lipsesc experiența, tehnologia și puterea de muncă pentru a rezolva dosarele importante care au rămas în suspensie.

– Mergi pe teren ca să investighezi?

– Uneori. Dar atuul nostru este un program de computer pe care l-am botezat Alice. Aaron l-a creat ca să putem identifica șabloanele din cazurile vechi. Dacă găsim un șablon, avem o șansă să dăm de urma răufăcătorilor.

– Sună interesant.

– Nu mai sunt polițist, sunt consultant, zise el cu răceală. Nu am parte de multă acțiune.

Probabil că nu mințea, se gândi Lucy. Dar nici nu-i spunea întregul adevăr.

– Cu ce te pot ajuta astăzi? continuă Mason. Presupun că ai venit aici ca să iei o parte din lucruri pentru a goli casa mătușii tale.

„Uau. Parcă am dat de un zid“, bombăni Lucy în sinea ei. Cu siguranță, tipul voia să schimbe subiectul.

– De fapt, am oprit să-i cer unchiului tău sfatul despre firmele de construcții de aici. Nu știam pe cine să întreb. Știu că Sara avea încredere în Deke când venea vorba de genul ăsta de lucruri.

– Pot să-i cer niște nume când se întoarce. Ce fel de schimbări vrei să faci?

– Cea mai importantă e bucătăria. E învechită rău. Tata zice că dacă o renovez va crește valoarea casei cu câteva mii de dolari.

– Are dreptate. Tatăl tău mai e profesor?

– Da. Este șeful catedrei de sociologie de la facultatea lui.

– Și mama ta?

– Încă predă psihologie.

Mason puse cheia pe tejghea.

– Amândoi părinții tăi s-au recăsătorit, nu-i așa?

– Da, spuse Lucy. Acum, în legătură cu firma. Am un buget limitat.

– Așa. Mason întinse mâna după o coală de hârtie, o trase aproape și luă un pix. Bine, vrei pe cineva care poate renova bucătăria fără să cheltuiești o avere. Altceva?

– Exteriorul trebuie vopsit.

– Asta e o altă lucrare majoră. Mason notă ceva, apoi ridică privirea. Începe să se adune o sumă mare. Nu sunt sigur că merită, ca să fiu sincer.

– Dar toată lumea zice că astea sunt lucrurile care trebuie făcute dacă vrei să obții un preț bun.

– E adevărat, dar pe aici pământul e mai valoros decât imobilele. Totuși, vechile locuințe în stil Craftsman merg bine, și se găsesc întotdeauna oameni care să caute case de vacanță. Voiam să spun doar că nu e cazul să arunci mulți bani pe renovări.

– Ar mai fi o îmbunătățire pe care aș aduce-o sufrageriei.

– Adică?

– Vreau să renovez șemineul în forma lui originală. Era chiar foarte frumos.

– Mi-l amintesc. Avea niște intarsii superbe în piatră. Nu se mai găsesc asemenea piese.

– Din păcate, mătușa Sara a acoperit toată partea din față cu gresie.

– Ah. Mă întreb oare de ce.

– Nu sunt sigură. Nu mi-a spus niciodată, așa că ieri, când am intrat în casă, am rămas surprinsă să văd ce-a făcut. Țin minte că se plângea din când în când. Zicea că șemineul absorbea aproape la fel de multă căldură pe cât producea. Dar îi plăcea să stea seara în fața focului și să citească.

– Probabil că se săturase să spargă lemne. N-o condamn deloc.

– Nu, dar îmi doresc să nu fi făcut așa o treabă de mântuială prin montarea gresiei. Șemineul original ar fi fost un atu important la vânzare. Acum e un dezavantaj colosal. E primul lucru pe care-l vezi când intri în casă, și arată oribil. Probabil că a făcut singură asta.

– S-a apucat să meșterească de capul ei?

– Da. Mai mult, mi se pare periculos. Aș putea dărâma plăcile cu un ciocan, dar mi-e teamă să nu stric șemineul original.

– Să sperăm că improvizația ei nu l-a afectat. Știi ce, hai că trec eu după muncă să mă uit puțin la el. O să încerc să aduc niște unelte cu mine. Dacă reușesc să scot plăcile alea te-aș scuti de cheltuirea unor bani.

Oferta o lăsă cu gura căscată. În plus, dintr-un motiv inexplicabil, pulsul îi crescu. Îi luă câteva secunde să se adune.

– E foarte frumos din partea ta, spuse, dintr-odată precaută.

– Nici o problemă. Oricum nu aveam altceva de făcut în seara asta.

– Înțeleg.

Îi zâmbi glacial. Era mereu bine să știi unde te situai pe lista priorităților unui bărbat.

– Ce-ar fi să trec pe la cinci şi jumătate? o întrebă el, fără să-i observe răceala. Este OK pentru tine?

„Ora de cocteil. Interesant." Încercă, dar nu reuşi să estompeze valul de nerăbdare care se ridică în ea.

– E foarte bine. Oricum nu aveam altceva de făcut în seara asta.

– Au! Cred că n-am dat dovadă de prea multă diplomaţie.

– Din câte-mi amintesc, întotdeauna ai avut un stil direct de comunicare.

– Mda, fosta mea soţie obişnuia să se plângă mereu de asta.

Lucy simţi căldura ridicându-i-se în obraji.

– Sara mi-a spus că mariajul tău n-a mers.

– Nu.

Încă o rană, îşi spuse ea. Nu era lovit rău, dar fusese în mod clar atins. Probabil se învinovăţea pentru eşecul în căsnicie. Tipic lui Mason. Cel puţin fusese destul de curajos să încerce. Ea încă ezita să facă saltul.

– Îmi pare rău, spuse din nou.

– Am auzit că ai anulat o logodnă acum ceva timp.

– Da.

– Îmi pare rău.

Lucy zâmbi.

– Se pare că folosim cam mult expresia asta.

– Priveşte partea bună: căsnicia mea eşuată şi logodna ta eşuată ne-au făcut să avem ceva în comun.

– Două relaţii eşuate ar trebui să fie ceva pozitiv?

– Mă ştii, am fost dintotdeauna genul care vede partea plină a paharului.

– Doamne, nu aşa mi te aduc aminte. Întotdeauna mi-ai părut genul care pune răul înainte de toate.

În ochii lui apăru o expresie greu de descifrat.

– Iar eu mi te-am imaginat mereu o visătoare.

Ea strâmbă din nas.

– Nu-mi aminti. Erai convins că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine şi să se asigure că nu intru în bucluc.

Mason ezită, evident simţind o capcană.

– Nu neapărat.

– Ba da.

– Mă rog, la naiba, ştiam că o să revenim la noaptea în care te-am scos de la fermă. Te pricepi de minune să porţi pică.

– Prostii, pufni ea. Nu port pică.

– Mda, sigur. N-o să-mi mulţumeşti niciodată pentru ce-am făcut în noaptea aia, nu-i aşa?

– Probabil că nu. Lucy se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Mă duc acum. Trebuie să fac nişte cumpărături.

– Ne vedem la cinci jumate, îi strigă el din urmă.

Ea se opri în prag.

– Era să uit, am nevoie de becuri. Multe. Jumătate dintre becurile din casa Sarei sunt arse.

– Avem o ofertă bogată de becuri. Vrei din cele economice?

– Ce vreau de fapt sunt becuri foarte, foarte luminoase. Jur că vechitura aia este la fel de întunecată ca o peşteră.

– Se pare că ai nevoie de halogen, cel puțin pentru aplice. Mason ieşi de după tejghea şi o conduse spre un panou cu becuri. Adăugă nonșalant: O să iau nişte mâncare în drum spre tine diseară.

Avea de gând să ajungă la ora de cocteil, iar acum îi promitea și cina. Cumva, micuţul ei proiect de renovare tocmai fusese transformat într-o întâlnire cu Mason Fletcher.

Împietri, asemenea unei căprioare în faţa farurilor. Erau împreună de cincisprezece minute, iar Mason deja preluase controlul. Pe de altă parte, o atrăgea ideea de a avea pe cineva alături la căderea serii. În ajun descoperise că nu-i plăcea să fie singură acolo. O deranja ceva la atmosfera aceea, dar nu-şi dădea seama ce. Poate că o înduioșau numeroasele obiecte rămase de la Sara, sau poate pur şi simplu o stresa bezna provocată de lipsa becurilor.

Oricum, nu-l putea lăsa pe Mason să rămână la cârmă. Era bine intenţionat, dar trebuia să-l dea puţin deoparte. Pentru binele lui, desigur.

– Nu lua mâncare de pe drum, îi zise. Am deja planuri pentru cină.

– Da? făcu el întristat.

– Da, spuse ea zâmbind. Plănuiam să cinez acasă, şi, din moment ce o să fii drăguţ să dai jos plăcile acelea pentru mine, o să cumpăr suficient somon pentru doi.

– Super, exclamă el fără să stea pe gânduri. Mersi.

Părea încântat, se gândi Lucy. Foarte încântat. Ca şi cum tocmai ar fi câştigat la loterie. Se simţea la rândul ei ciudat de energizată. Ce făcuse?

– OK, deci, ne vedem la cinci şi jumătate. Adu-ţi sculele!

– Nu plec niciodată de acasă fără ele.

După o scurtă ezitare, tânăra femeie hotărî că, ţinând seama de favoarea pe care i-o făcea el, putea cel puţin să fie politicoasă.

– Mersi.

El o surprinse cu un zâmbet şmecheresc.

– Pentru că te ajut cu şemineul, sau pentru că te-am salvat de la petrecerea de la ferma Harper acum treisprezece ani?

– Pentru că te-ai oferit să ajuţi cu şemineul, desigur, replică ea uimită. Nu-mi amintesc să fi fost salvată de la o petrecere. Ce-mi amintesc este că am fost din cale-afară de umilită. Dar, hei, a trecut mult timp de atunci. Te-am iertat, pentru că ştiam de pe atunci că nu te poţi abţine. În felul tău stângaci, încercai să mă protejezi.

– Stângaci, ei? Vrei cumva să spui că nu mă pricep să comunic?

– Nu, vreau să spun că nu ai scăpat de obiceiul de a prelua controlul. Dar e OK, pentru că şi eu am reputaţia de a face asta din când în când. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi iau becurile şi să plec. Mă aşteaptă o mulţime de treburi.

– Ce mărimi ai nevoie?

Ea scoase lista pe care o făcuse și i-o arătă. La final, Mason calculă suma finală, îi trecu cardul prin aparat și îi dădu punga plină cu becuri.

– Mersi, ne vedem mai târziu, spuse ea, după care porni spre ușă.

– Nu schimba nici un bec pentru care ai nevoie de scară, o sfătui Mason. Nu până ajung eu acolo. E prea periculos. Oamenii cad de pe scară mereu. Mă ocup eu de tavan și de aplice diseară.

Lucy zâmbi, clătină din cap și continuă să meargă. Pe bune, tipul nu știa când să se oprească!

Se opri cu mâna pe clanță și privi înapoi.

– Ai auzit probabil că nu am moștenit numai casa și terenul Sarei.

– Am auzit. Printr-o ciudățenie din testamentul Sarei și al lui Mary, ai primit acțiunile lui Mary în compania fratelui ei. Se vorbește în oraș.

– Bănuiam că așa e. E greu să nu observi privirile curioase.

– Nu sunt un guru în materie de finanțe, dar chiar și eu pot spune că ar fi probabil în interesul tău să vinzi acțiunile acelea familiei Colfax cât de repede posibil.

– Asta-mi spun și părinții mei. Se pare că nu va fi ușor. Doi avocați diferiți, care reprezintă diverși membri ai familiei Colfax, mi-au trimis o mulțime de e-mailuri și mi-au lăsat mesaje pe telefon în ultima lună.

– Colfax Inc. este unul dintre puținele lucruri care nu s-au schimbat în ultimii treisprezece ani, remarcă Mason. Încă este o companie de familie, ținută din scurt, iar potrivit unchiului Deke trece acum printr-un scandal. Ceva ce are de-a face cu o propunere de fuziune.

– Da, asta am înțeles și eu din mesajele avocaților.

– Nu vrei să te amesteci în situația asta, Lucy. Știi ce se spune despre disputele de familie.

– Așa-i. Sunt cele mai rele.

capitolul 5

Mason îşi putea da seama din tonul ei rece şi din poziţia hotărâtă a umerilor foarte frumoşi că nu avea să-i asculte sfatul financiar. Întrebarea era, de ce nu? Evident, era acelaşi sfat pe care i-l dăduseră părinţii ei. Putea să facă o avere dacă vindea acţiunile familiei Colfax. Dar ea nu avea de gând s-o facă – oricum, nu imediat.

Aşteptă până când uşa se închise în spatele ei, apoi se apropie de vitrina din faţa magazinului. Joe veni după el şi i se aşeză la picioare. O urmăriră împreună pe Lucy, care îşi puse o pereche de ochelari de soare şi merse grăbită spre o maşină mică, compactă, gri-metalizat, parcată pe stradă.

Mason trase adânc aer în piept şi expiră uşor. Ceva din el, care fusese în comă în ultimele luni, se trezise brusc în clipa în care Lucy deschisese uşa prăvăliei.

– Ei, ce să faci? îi zise lui Joe. Acum a crescut. Arată bine, nu-i aşa?

Câinele lovi cu coada în podea de câteva ori şi îşi concentră atenţia asupra a două ciori care se distrau ferindu-se de maşinile de pe stradă.

Lucy arăta mai mult decât bine, se gândi Mason. Arăta exact aşa cum – până în acel moment – el nu ştiuse că trebuia să arate o femeie.

Partea ciudată era că până la apariţia ei nici măcar nu-şi dăduse seama că fusese un somnambul încă de pe vremea cazului Gilbert Porter. Îşi reaminti că exista un termen pentru o asemenea reacţie intensă. Se numea atracţie sexuală şi era o forţă a naturii, precum fulgerul sau focul, şi la fel de periculoasă. Şi totuşi nu-şi putea aduce aminte când simţise ultima oară ceva atât de puternic. Ce ştia sigur era că, în confruntarea cu forţele naturii, un om avea numai două opţiuni: fie alerga la adăpost, fie dădea piept cu furtuna, ignorând riscurile.

El nu avea de gând să fugă.

Afară, pe stradă, ciorile abandonaseră joaca de-a feritul mașinilor și zburaseră în căutarea unei alte surse de distracție. Joe căscă, se ridică în picioare și porni spre locul lui favorit, în spatele tejghelei.

Mason nu-și luă ochii de la Lucy. Nu voia să-și ia ochii de la ea.

Cu o zi în urmă, când auzise că se întorsese în oraș, descoperise că era curios să vadă cum evoluase. Dar nu se așteptase la senzația de încântare, puternică asemenea unei lovituri în plex, care-l lovise când o văzuse pentru prima oară.

Fusese surprins de aerul ei încrezător și de sofisticarea profesională. Se dusese naibii presupunerea că va călca pe urmele mătușii ei și că va deveni o femeie cu flori în păr care mânca alimente organice, medita și practica yoga.

În schimb, atitudinea ei dădea de înțeles că avusese câteva experiențe dure de când plecase din Summer River. Nu mai era fetișcana dulce, singuratică și prea naivă care putea fi ușor de prostit de un sociopat în devenire ca Brinker. Lucy cea adultă avea gheare.

Gheare și niște bani de cheltuit pe haine și pe câteva accesorii discrete, dar care păreau scumpe. Puloverul gri, pantalonii negri și cerceii mici, aurii, din urechi. Părul castaniu era tuns cu precizie într-o coafură stilată, mergând până la linia maxilarului, care-i încadra chipul expresiv și privirea inteligentă.

O urmări deschizând ușa mașinii și strecurându-se în spatele volanului. Era ceva sexy la felul în care se mișca. Poate că învățase asta de la yoga.

Își dădu seama că nu era singurul care o privea. Clienții de la terasa cafenelei Sunrise erau și ei atenți. Îi recunoscu pe doi dintre ei, de pe vremuri: Nolan Kelly, proprietarul de la Kelly Real Estate, și Jillian Benson, acum doamna Jillian Colfax.

Jillian nu se schimbase mult din vara în care Tristan Brinker îi ademenea pe adolescenții din zonă. Își arăta originea de fostă majoretă care descoperise pe propria piele că atunci când te măriți pentru bani

muncești pentru fiecare sfanț. Viața în clanul Colfax se dovedise, probabil, mult mai dificilă decât anticipase. Dar cel puțin ea și Quinn Colfax erau încă împreună, își spuse Mason. El era cel de a cărui căsnicie se alesese praful.

Jillian ridică o mână ca să capteze atenția lui Lucy, zâmbind vioaie și strigând un salut. Cuvintele erau estompate din cauza ușii magazinului, dar lui Mason i se păru că sunau a: „Lucy! Lucy Sheridan! Eu sunt, Jillian. Am auzit că ești în oraș. Vino la noi la un latte!"

Lucy nu dădu nici un semn că o zărise sau că o auzise, deși cafeneaua era peste drum. Închise ușa mașinii și demară de lângă bordură.

– Bine jucat, Lucy, zise Mason cu voce tare. Chiar ai învățat câte ceva.

Nerăbdarea trosni în interiorul lui la gândul serii ce se apropia. Urmări mașinuța sprintenă până ce dădu colțul și dispăru.

Rămase acolo o vreme gândindu-se la perspectivele pentru noaptea aceea. Apoi își aminti de șemineul zidit și începu să facă o listă în minte cu uneltele de care avea nevoie.

Nolan Kelly își termină latte-ul și se ridică în picioare, apoi traversă strada și deschise ușa de la Fletcher Hardware.

– Bună, Mason, spuse el cu un zâmbet cald și destins. Cum merge treaba?

În urmă cu treisprezece ani, Nolan avea deja toate atributele care îl predestinau unei cariere în vânzări. Roșcat, cu ochi albaștri și prietenos, cu o personalitate energică, încă emana aerul de seriozitate și onestitate care îi făcuse părinții să-i acorde toată încrederea în timp ce copiii lor cumpărau de la el droguri și băutură. Singurul lucru care se schimbase, își spuse Mason, era că acum Nolan vindea proprietăți imobiliare.

Joe ieși de după tejghea ca să se uite la vizitator, dar nu păru impresionat. Plictisit, se întoarse la locul lui.

– Totu-i bine, răspunse Mason. Spune-mi, cu ce te pot ajuta?

– Era Lucy Sheridan. Tocmai am văzut-o ieșind de aici, nu-i așa? Am auzit că-i în oraș.

– Și?

– Mi s-a părut c-o recunosc. S-a schimbat. Cine-ar fi crezut că va ajunge să arate așa de bine? A fost aici în vara în care a dispărut Brinker. Mai știi?

Mason nu spuse nimic. Descoperise cu mult timp în urmă că vechea șmecherie cu polițistul care rămâne tăcut chiar funcționa foarte bine în viața reală. Era uimitor cum oamenii încearcă să umple spațiul într-o conversație, în special cei vorbăreți din fire precum Kelly.

– A moștenit casa mătușii ei, știi? continuă Nolan. Mi-ar plăcea să discut cu ea despre vânzare. I-am trimis câteva e-mailuri și am încercat s-o sun, dar n-am primit nici un răspuns.

Lucy nu-i răspunsese la e-mailuri sau la apeluri, ba mai mult, în urmă cu câteva minute se prefăcuse că nu-l zărise, chiar dacă el stătea chiar peste drum. Nu era nevoie să fii detectiv ca să-ți dai seama că nu era interesată de o discuție cu Kelly. Cel puțin, nu încă.

– Cred că e încă în doliu, zise Mason întorcându-se la tejghea.

– Sigur, sigur, e de înțeles. Casa are nevoie de niște lucrări, dar e o proprietate bună, iar bătrâna livadă valorează mult. Pot să-i obțin un preț foarte bun, se împăună Nolan. Mă duc până la ea să văd dacă o prind.

– Nu te obosi. A spus că se duce la cumpărături.

– În cazul ăsta, o să trec mai târziu, după-amiază sau la începutul serii.

– Mi-a spus că are planuri în seara asta.

– Cum să aibă planuri? se încruntă Nolan. Abia s-a întors în oraș, ieri.

– Părea ceva personal. Nu cred că va aprecia ca un agent imobiliar să-i bată la ușă diseară. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta până mâine ca s-o abordez.

În ochii lui Nolan, de un albastru limpede, licări o privire speculativă.

– Ce făcea aici?

– E un magazin de bricolaj. I-am vândut nişte becuri. Ce crezi că făcea?

Maxilarele lui Nolan se încleştară, dar îşi dădu seama că nu avea să primească mai multe informaţii.

– Ne vedem mai târziu, spuse el.

Nu trânti uşa când ieşi, însă ceva la felul în care o închise sugeră că i-ar fi plăcut s-o trântească.

Proprietarul magazinului îl urmări traversând strada până la Jillian Colfax. Nolan se aşeză la masă şi vorbi scurt cu Jillian, care nu păru deloc încântată.

„Interesant", se gândi Mason.

capitolul 6

Ce avea casa aceea veche şi frumoasă de o făcea să se simtă atât de nelalocul ei? Nu era numai obscuritatea generală, îşi spuse Lucy. Acest lucru avea să fie rectificat curând, cu becurile noi pe care le luase de la Fletcher Hardware.

Lăsă jos punga de cumpărături şi pachetul cu şase cutii de bere, apoi aşeză becurile pe masa de lemn plină de crestături din mijlocul bucătăriei, căutând acel ceva care o deranja. Îşi amintea că locuinţa fusese călduroasă şi primitoare, însă acum părea rece. Adevărat, era târziu, însă locul părea mai sumbru decât şi-l amintea.

Pereţii cu lambriuri, perdelele, podeaua şi mobila grea şi veche păruseră întotdeauna de atmosferă, dar într-un mod plăcut. Acum, casa cu două etaje era plină de umbre. Nu era sigură că becurile noi aveau să ajute prea mult.

Pe de altă parte, în timpul vieţii Sarei locuinţa reflectase personalitatea ei luminoasă, pozitivă şi spirituală. Acum nu mai era decât o casă veche. „Căreia îi era dor de proprietara ei", îşi zise Lucy.

– Şi mie mi-e dor de ea, spuse cu glas tare în acea linişte.

Mobilul începu dintr-odată să sune. Îl scoase din geantă şi aruncă o privire la ecran. Serviciul foarte scump

de întâlniri online în care era înregistrată îi găsise încă o lipeală. Tot ce trebuia să facă era să se conecteze pentru mai multe informații. Domnul Aproape Perfect aștepta undeva, acolo, în eter.

Șterse mesajul și dădu drumul telefonului înapoi în geantă.

Puse în frigider verzele chinezești, somonul proaspăt, vinul alb și alte câteva lucruri, inclusiv un triunghi de brânză excelentă de la un fermier local. În urmă cu treisprezece ani oferta de brânză disponibilă în Summer River se limita la raioanele supermarketurilor de pe Main Street. În după-amiaza aceea zărise două prăvălii ce propuneau o varietate uluitoare de brânzeturi cu nume exotice, multe făcute în zonele din împrejurimi.

Când puse pâinea franțuzească crocantă pe blat îi atrase atenția pachetul cu sticle maronii. Aveau etichete design, dar conțineau bere, fără nici o îndoială. Ce fusese în capul ei? Ea nu bea bere. Nu știa dacă Mason bea, dar avea bănuiala că el avea să prefere berea în locul vinului alb. Tipii virili beau bere, nu-i așa? Sau poate whisky. Nu era sigură, pentru că nu întâlnise prea mulți tipi virili. Majoritatea cunoștințelor ei de treizeci și ceva de ani erau încă niște băieți care așteptau să se maturizeze.

Poate că ar fi trebuit să cumpere o sticlă cu whisky în loc de bere.

– Ești o proastă, Lucy. Poate că nu-i o idee bună să te încurci cu Mason Fletcher.

Dar nu avea de gând să se încurce cu el. Dacă tot se oferise să o scutească de niște bani scoțând plăcile care blocau șemineul, putea măcar să-i ofere un pahar cu vin și ceva de mâncare. Asta nu constituia o întâlnire. O adevărată întâlnire ar fi fost să bea cafea sau altceva cu unul dintre potențialii parteneri pe care serviciul de matrimoniale i-i găsise în ultimele trei luni.

– Bine că ți-ai dat seama de asta, mormăi ea. Ai vorbit de parcă ai avea o adevărată fobie față de relațiile stabile. Doctorița Preston ar fi mândră.

Șase săptămâni de terapie cognitivă o învățaseră multe despre ea însăși.

Își făcu de lucru apucându-se să pună în ordine cutiile cu becuri.

capitolul 7

– Ce dracu' vrei să spui, ai o întâlnire? vru să știe Deke. Am încercat să te conving să ieși cu o femeie – orice femeie – de când ai aterizat pe treptele mele în urmă cu două săptămâni. Ai spus mereu că n-ai chef. M-am gândit că ești deprimat sau ceva.

– Sau ceva, zise Mason fără a se opri din așezarea rolelor de bandă adezivă pe un raft.

– Iar acum, anunți din senin că ai în sfârșit o întâlnire?

– Respiră, Deke. Nu hiperventila din cauza mea. Treci peste asta.

– Nu fi așa sigur de asta, pufni bătrânul. E un șoc, îți spun.

Era greu de crezut că exista ceva – nici chiar Apocalipsa – care să-l șocheze pe Deke Fletcher, se gândi Mason. Dacă era cineva care ieșea neșifonat din încăierări, acesta era unchiul său. Și avusese parte de ele din plin la viața lui. Și nu stătuse deoparte.

Deke Fletcher avusese trei soții până să renunțe la ideea mariajului. Toate cele trei femei intentaseră divorț pe motiv de diferențe ireconciliabile. Mason bănuia că termenul era o poleială politicoasă pentru adevăr: nici una nu putuse face față vieții solicitante de soție a unui militar care alegea întotdeauna frontul în locul inimii sau al casei.

În copilărie, Mason și Aaron avuseseră un contact limitat. Fuseseră vag conștienți că el petrecea mult timp în străinătate, luptând în războaie peste mări și țări. Erau mândri de unchiul Deke, care reprezenta o figură impozantă în imaginația lor vie. Dar mare parte din ceea ce știau despre el provenea din conversațiile

părinților lor, la care trăseseră cu urechea. Mama lor se plângea că Deke bea prea mult și că era afemeiat, așa că nu era de mirare că nu putea păstra nici o căsnicie. Tatăl lor zicea că Deke suferea probabil de o formă de stres posttraumatic.

Din când în când, Deke surprindea pe toată lumea apărând de Ziua Recunoștinței sau de Anul Nou, iar când Mason împlinise zece ani el și Aaron își petrecuseră două săptămâni memorabile cu unchiul în timp ce părinții lor plecaseră într-o croazieră.

Deke îi dusese pe Mason și pe Aaron în excursie cu cortul și îi învățase să pescuiască. Nu băuse mult, o bere seara sau un pahar cu whisky noaptea târziu și atâta tot, așa că Mason nu-și putuse da seama dacă avea o problemă cu alcoolul. Și nici nu adusese o femeie cu el, așa că era greu de spus dacă era sau nu afemeiat.

Accidentul de mașină, provocat de un șofer beat, schimbase totul. Mason avea treisprezece ani la vremea aceea; Aaron, unsprezece. Rebecca Fletcher murise pe loc. Jack Fletcher supraviețuise îndeajuns ca să ajungă la spital – destul ca să-și ia rămas-bun de la fiii lui și să-i dea lui Mason ordinele. „Să ai grijă de Aaron. Rămâneți împreună, indiferent ce se întâmplă."

Autoritățile îi dăduseră pe băieți în plasament cât timp le căutau cea mai apropiată rudă. Toată lumea găsise o scuză. Părinții Rebeccăi explicaseră că locuiau într-o comunitate de pensionari și nu puteau aduce copii mici. Părinții lui Jack divorțaseră și se recăsătoriseră cu câțiva ani înainte. Nici unul dintre ei nu voia s-o ia de la capăt cu doi băieți mici. O mătușă de-a Rebeccăi refuzase pe motiv că nu se înțelesese niciodată bine cu sora ei și, în plus, era o mamă singură care trebuia să-și crească singură cei doi copii. Un unchi făcuse la fel pentru că se recăsătorise recent, iar proaspăta lui soție nu voia să aibă de-a face cu odraslele altcuiva.

Pe scurt, toți își exprimaseră compasiunea; toți susținuseră că voiau să păstreze contactul cu Mason și Aaron; toți expuseseră un motiv logic pentru care nu puteau

să-și asume responsabilitatea de a crește doi băieți. Și așa rămăsese Deke.

Nimeni, cu atât mai puțin Mason și Aaron, nu se așteptase ca el să facă un pas în față și să ia sarcina pe umerii săi. Până la urmă, avea cea mai bună scuză dintre toate. Era singur și era trimis frecvent în zone de război. Și cu siguranță nimeni nu credea că avea stofă de tată, ba din contră. Impresia generală era că urma să aibă o influență negativă asupra celor doi puști sensibili.

La acel moment, Mason înțelesese foarte clar că el și Aaron se îndreptau vertiginos către sistemul de plasament. Dacă acest lucru se întâmpla, era foarte probabil să fie despărțiți. Nu avea să-și mai ducă la îndeplinire misiunea de a-și proteja fratele.

Tocmai făcea planuri de a dispărea pe străzi cu Aaron când Deke Fletcher se întorsese de pe câmpul de luptă. Cei doi băieți stăteau în biroul asistentei sociale, o femeie foarte cumsecade și foarte drăguță, când un SUV gri, strălucitor, intrase în parcare. Nici Mason, nici Aaron nu aveau să uite vreodată chipul lui Deke în momentul în care pătrunsese în viețile lor. Era sigur că nici asistenta foarte cumsecade și foarte drăguță nu avea să-l uite.

Deke era îmbrăcat civil în ziua aceea, dar era de ajuns o privire să-ți dai seama că era un militar greu încercat. Se citea în înfățișarea sa țeapănă, chipul proaspăt ras, frizura scurtată la ceafă și tâmple, cămașa la dungă, bocancii lustruiți, ochelarii mari de soare și atitudinea nu-vrei-să-te-pui-cu-mine. Când trecuse pragul biroului, puștii se holbaseră la el, deopotrivă uluiți și încântați. Mason își dăduse seama în acel moment că unchiul Deke venise să-i salveze. Deke aruncase o privire către nepoții lui și dăduse din cap, evident mulțumit de ceea ce vedea.

– Să mergem acasă, zisese el.

Asistenta socială foarte cumsecade și foarte drăguță îl măsurase din cap până-n picioare, îi pusese câteva întrebări, apoi zâmbise. Și ea fusese mulțumită de ceea

ce vedea. Nu toţi cei din birou, inclusiv şeful femeii, fuseseră de aceeaşi părere. Urmaseră nişte conversaţii aprinse în spatele uşilor închise, dar asistenta socială triumfase. Trecuse prin formalităţi cu o viteză extraordinară – era o luptătoare de un alt fel, îşi spuse Mason.

Apoi Deke îi dusese acasă. „Acasă“ însemnase, timp de câţiva ani, o serie de baze militare. Unchiul nu mai plecase pe front, însă rămăsese în armată. Se mutaseră de mai multe ori, însă nici unul dintre ei nu avusese o problemă cu asta. Se aveau unul pe altul.

În final ajunseseră la Summer River. Deke plecase pe front pentru ultima dată în vara în care Mason împlinise nouăsprezece ani. Toată lumea ştia de ce. Familia avea nevoie de bani. Trei divorţuri şterseseră puţinul pe care Deke reuşise să-l pună deoparte, iar Aaron trebuia să meargă la facultate.

Traiul cu unchiul îi dăduse lui Mason şansa de a descoperi adevărul. Pe lângă cele câteva beri sau un pahar cu whisky seara, lui Deke îi plăceau femeile. Dar atât cu băutura, cât şi cu femeile se purta cu respect. Şi îi învăţase pe Mason şi pe Aaron să facă la fel. Mason trăsese concluzia că Deke nu era nici alcoolic, nici afemeiat. Dar era destul de sigur că Deke avusese un alt secret. Fusese un pic prea dependent de război. Însă renunţase la această dependenţă pentru a prelua o nouă sarcină: aceea de a-şi creşte nepoţii.

După ultima misiune, menită să ajute la plata educaţiei lui Aaron, atârnase uniforma definitiv în cui. Cumpărase vechiul magazin de bricolaj şi începuse un alt fel de viaţă. Din câte îşi dădea seama Mason, unchiul lui era fericit. Fie vechea dependenţă pierise, fie Deke se schimbase.

– Cu cine te vezi diseară? Mai bine-mi spui tu, deoarece ştim amândoi că mâine dimineaţă va afla tot oraşul.

– Nu-i nici un secret. O să trec pe la vechea casă a Sarei Sheridan.

Deke era şocat.

– Ai o întâlnire cu micuţa Lucy?

– Nu mai e micuţă.

– A luat puţin în greutate, nu? chicoti bătrânul. Vorbind la modul general, asta-i o chestie bună la o femeie.

Mason îl privi încruntat.

– Am vrut să spun că nu mai e o puştoaică. Însă e tot mică. Într-un fel. Dar acum e matură.

– Mda, am auzit că aşa se întâmplă, rânji Deke. Te-ai mişcat repede. Abia ieri s-a întors în oraş. Cum naiba ai reuşit să obţii o întâlnire aşa repede?

– Vrea să facă nişte reparaţii înainte să scoată casa la vânzare. Prioritatea e să renoveze şemineul din camera din faţă. Zice că mătuşa ei l-a blocat cu o grămadă de gresie pentru că nu era eficient. I-am spus lui Lucy că o să mă uit să văd dacă pot face treaba şi s-o scutesc de nişte bani. Apropo, o să aibă nevoie de numele unui antreprenor de încredere.

– Stai aşa, vrei să spui că dărâmarea unor plăci vechi de gresie e o întâlnire?

– Mă duc la ea pe la cinci şi jumătate. Îi fac un favor, iar ea o să se revanşeze pregătind cina. Tu cum îi spui?

Deke se gândi puţin, apoi zâmbi uşor.

– Ai putea s-o numeşti întâlnire.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Dacă tot eşti aici, te las să închizi singur, spuse Mason scoţând cheile din buzunar. Trebuie să mă întorc la colibă ca să mă spăl.

– Nu folosi toată apa caldă. Nu uita că şi eu am o întâlnire în seara asta. Becky şi cu mine mergem să jucăm biliard şi să dansăm la Hank.

– Tu ai o partidă de biliard, iar eu mă duc să demontez gresie. Suntem ditamai golanii, nu? râse Mason clătinând din cap.

– Înţelesul cuvântului „golan“ se schimbă pe măsură ce îmbătrâneşti.

– Încep să observ asta.

capitolul 8

– Ce părere ai? întrebă Lucy după ce sorbi din paharul de vin alb.

– Ai avut dreptate, răspunse Mason. Cine a făcut asta a fost un amator de mâna-ntâi.

– Descrierea i se potrivește perfect mătușii Sara. A avut multe talente, dar reparațiile din casă nu s-au numărat printre ele.

Stăteau în fața șemineului îmbrăcat în plăci de gresie. Cu puțin timp înainte, Mason înlocuise ultimul bec ars din aplicele la care ea nu ajunsese. După ce examinase scara instabilă din dulapul din hol, Lucy trebuise să-i dea dreptate în privința pericolelor pe care le reprezentau scările.

Luminile erau aprinse la primul etaj, dar casa i se părea la fel de întunecată. Cea mai sumbră era camera din față, în care se afla șemineul rece. Lucrurile aveau să se schimbe când reușea să facă focul în el.

Mason luă o gură de bere, se aplecă și împunse o placă de gresie cu dalta. O parte din liant se prefăcu într-un praf fin. Se îndreptă și puse berea pe măsuță.

– Liantul e în stare foarte proastă. Probabil că aș putea da asta jos cu mâinile goale.

– Mă întreb de ce nu a chemat un profesionist care să monteze gresia, oftă Lucy.

Mason studie plăcile aranjate neglijent cu expresia unui doctor care supraveghează un pacient pe moarte.

– Noi, cei din domeniul bricolajului, vedem chestii de genul ăsta tot timpul. Oamenii insistă să facă treaba singuri ca să scutească niște bani. Drept urmare, ajung să cheltuiască mai mult pentru a repara treaba de mântuială decât ar fi dat pe proiect dacă ar fi fost făcut bine de la început.

Lucy zâmbi.

– Din fericire, eu îmi pot permite o cină. Cât crezi că va dura să scoți gresia?

– Puțin... poate câteva ore de la cap la coadă. O să mă mișc încet ca să nu stric șemineul original.

– Câteva ore, zise ea uitându-se la ceas. Nu vrei să luăm cina și apoi să atacăm gresia?

– Bună idee.

Mason arăta foarte vesel. Nu, nu vesel, mai degrabă nerăbdător. O citea în privirea lui.

Nu era decât o cină. De ce oare se simţea fâstâcită?

– Cum îţi sună somon la tigaie? îl întrebă.

– Minunat!

– Hai cu mine!

Trecu prin bolta care despărţea sufrageria de holul din faţă şi intră într-o bucătărie de modă veche. Mason o urmă îndeaproape.

– Pot face şi eu ceva? se oferi el.

– Poţi pune masa. Farfuriile sunt în dulapul cu uşi din sticlă din faţă. Argintăria e în sertarul de lângă frigider.

El se apucă de treabă părând foarte mulţumit.

– Nolan Kelly a venit să mă vadă după ce ai plecat din magazin.

– Da? Lucy deschise frigiderul ca să scoată somonul pe care îl marinase în ulei de măsline, suc de lămâie şi sos de soia. L-am văzut stând la terasa cafenelei.

– Am bănuit. Era cu Jillian Colfax.

– Da, am văzut-o şi pe ea.

Mason rupse o bucată de pâine şi muşcă lacom.

– Am bănuit. Mătuşa ta ţi-a spus că Jillian s-a măritat cu Quinn Colfax?

– A zis ceva. Nu-i de mirare.

– Nu. Ea a ţintit întotdeauna premiul cel mare. Iar premiul cel mare în Summer River era fiul lui Warner Colfax.

– De cât timp sunt căsătoriţi?

– Deke zice că au făcut nunta la un an sau doi după ce au absolvit facultatea.

– Mă mir că n-au copii.

– Nu cred că lucrurile merg aşa cum a sperat Jillian, zise Mason în timp ce împăturea un şerveţel cu precizia unui artist origami.

Lucy puse lângă aragaz strecurătoarea plină cu varză chinezească spălată.

– Adică?

– Din câte spune Deke, toată lumea a crezut că, în momentul în care Warner Colfax își face cramă aici, în vale, îi va preda conducerea Colfax Inc. fiului său.

– Și nu s-a întâmplat așa?

– Nu. Se spune că bătrânul a adus un director general din afară.

– Probabil că a fost dureros pentru Quinn.

– Probabil.

Mason ajustă mânerele cuțitului și lingurii astfel încât acestea să fie perfect aliniate cu marginea de jos a șervețelului împăturit. Peste câteva clipe adăugă: Quinn a rămas să se ocupe de marketing la cramă.

– Jillian n-are cum să fie încântată. Poate asta explică de ce nu au copii.

– Poate. Mason așeză furculița cu mare grijă, apoi rosti: Colfax a cumpărat acțiunile partenerului său din societatea Colfax & Brinker, știi asta, nu?

– Da. Mătușa Sara zicea că Brinker a fost așa de distrus de moartea fiului său, încât și-a pierdut interesul pentru Colfax & Brinker. Și-a vândut jumătatea lui Colfax și câteva luni mai târziu a murit din cauza unui atac de inimă.

– Primul lucru pe care l-a făcut Warner Colfax după ce a cumpărat partea de la asociatul său a fost să schimbe numele companiei în Colfax Inc. Asta ar trebui să-ți spună ceva.

– Voia ca lumea să știe că firma era numai a lui, replică ea zâmbind.

– Normal. Primul lucru pe care l-a făcut Deke când a cumpărat magazinul de bricolaj a fost să-i schimbe numele. Aaron și cu mine i-am zis firmei noastre de consultanță Fletcher Consulting.

– Am priceput. Ce mă surprinde este că Warner Colfax a trecut peste fiul lui când a venit vorba să aleagă un director general.

– După toate probabilitățile, Quinn nu a dovedit că ar avea stofă de director.

– Crezi că Jillian o să-l părăsească?

– Habar n-am, răspunse Mason în timp ce așeza un pahar. Dar am o bănuială că, înainte de a lua o hotărâre, va aștepta ca fuziunea să se încheie într-un fel sau altul. Prea mulți bani sunt la mijloc. Deke zice că firma este structurată în așa fel încât soțiile, cum e Jillian, să dețină o parte incontrolabilă de acțiuni, pe care le pierd însă la divorț. Așa a fost cu prima soție a lui Warner Colfax, mama lui Quinn. Warner i-a dat papucii pentru o femeie care are jumătate din vârsta lui. Fosta doamnă Colfax probabil că s-a ales cu un aranjament frumos, dar a trebuit să renunțe la acțiunile ei în corporație. Mason făcu o pauză ca să dea mai multă greutate cuvintelor ce urmau: Ideea e că toate acțiunile rămân în familia Colfax.

Lucy privi pe geam la lumina serii care pierea în bătrâna livadă.

– Iar acum regula a fost încălcată pentru că am moștenit acțiunile lui Mary Colfax.

– Da.

Mason tăcu. Ea se întoarse și îl văzu privind-o cu o expresie serioasă.

– Ce-i?

– Am vorbit serios mai devreme, Lucy. Nu vrei să te bagi în mijlocul dihoniei de la Colfax.

– Mersi pentru sfat, zise ea pe un ton protocolar.

– Dar n-o să mă asculți. Vrei să-mi explici de ce?

– Încă nu. Încă mă gândesc la asta.

– Atunci hai să vorbim despre altceva! Ce-o să faci cu Nolan Kelly? E interesat de vânzarea acestui loc și n-o să te lase în pace.

– Știu.

– Avea de gând să treacă pe aici în după-amiaza asta.

– Da? făcu Lucy, care întorcea peștele în tigaie.

– I-am spus că ești la cumpărături. Apoi a zis că trece pe seară. L-am informat că ai alte planuri.

Ea împietri cu mâna întinsă spre sticla cu ulei de măsline.

– Da?

– Da. M-am gândit să te scap de el.

Se întoarse hotărâtă spre Mason, cu o mână sprijinită de dulapul vechi.

– Poftim?

– Știi că o să te preseze să scoți casa la vânzare prin firma lui.

– Așa că ți-ai luat libertatea de a-l informa că sunt ocupată după-amiaza și seara?

– Sigur. De ce nu? Tu ai spus că nu vrei să discuți încă despre proprietate.

– Ți-ai asumat să-l înștiințezi că sunt indisponibilă.

Mason se încruntă și își luă o expresie gravă.

– Pari supărată.

– Deranjată. Enervată. Dar, din fericire pentru tine, încă nu sunt supărată. Nu m-ai văzut niciodată supărată, și probabil că-i mai bine așa. Hai totuși să lămurim ceva! Nu ești secretarul meu. Acum sunt fată mare. Pot să mă ocup de treburile mele. N-am nevoie de nimeni care să-mi programeze viața și întâlnirile cât timp sunt în oraș. Ne-am înțeles?

Mason reuși să arate deopotrivă ofensat și uimit.

– Încercam să-ți fac o favoare.

– Când o să vreau o favoare de la tine o să ți-o cer. Ai înțeles?

– Fără favoruri, spuse el ridicând mâna cu palma în afară. Nici o problemă.

Minunat. Acum probabil că îl rănise. Sau nu. Era greu de spus când venea vorba de Mason Fletcher. În cele din urmă, Lucy zâmbi.

– Mă bucur că ne-am înțeles. Acum poți termina cu așezarea mesei.

– Prea bine, doamnă, spuse el ceremonios, încheindu-și misiunea cu eficiența și priceperea care-l caracterizau.

Amintirile din noaptea în care o condusese acasă de la petrecerea lui Brinker o năpădiră pe Lucy. Atunci, Mason dovedise o stăpânire de sine perfectă și o fermitate care nu admitea drept la replică. Mătușa Sara îi spusese: „Într-o bună zi, tânărul acesta fie va învăța să se îndoaie, fie se va rupe".

Până în acel moment nu părea că Mason se îndoise prea mult, și în mod cert nu se rupsese, dar în privirea lui se observau umbre. Nu aveau la origine depresia sau disperarea, se gândi Lucy, ci mai degrabă un fel de istovire amestecată cu resemnare, ca și cum și-ar fi petrecut ultimii ani căutând un lucru pe care și-l dorea sau de care avea nevoie, iar acum începea să accepte ideea că nu-l va găsi.

– Ce te-a făcut să te întorci în Summer River? vru ea să știe. E ceva legat de muncă sau personal?

El o privi de dincolo de masă.

– Ai zis că n-ai nevoie de un secretar care să-ți organizeze viața. Ei bine, eu n-am nevoie de consilier.

– Bine, spuse ea roșind. Scuze. Puse varza chinezească în tigaie, alături de somon, apoi reluă: Am câteva nedumeriri legate de noaptea în care a fost cheful lui Brinker. Pot să te întreb?

– Întreabă.

– Niciodată n-am crezut povestea cum că m-ai luat de acolo pentru că ai crezut că nu mă voi descurca în mulțimea de petrecăreți.

– N-a fost o poveste.

– Chiar ai crezut c-o să mă fac pulbere? Poate că aveam șaisprezece ani, dar nu mă interesau băutura sau drogurile.

– Mătușa ta nu ți-a spus niciodată adevărul, nu?

– Cred că nu, din moment ce mi-a turnat aceleași gogoși: că eram prea mică, n-aveam ce căuta acolo, bla, bla, bla.

Mason luă berea și se propti cu umărul de frigider.

– Bine, ar fi cazul să afli cum au stat lucrurile. În seara petrecerii am auzit un zvon că Brinker plănuia să te facă ținta lui.

– Poftim? exclamă Lucy șocată. Nu înțeleg.

– Care parte din cuvântul „țintă“ n-o înțelegi? Voia să te drogheze, să te violeze, să înregistreze violul și să posteze imaginile online.

– O, Doamne! Se rezemă de dulap și îi apucă marginile cu degetele ambelor mâini, încremenind ca lovită de trăsnet. Ai *știut* asta?

– Nu era decât un zvon, dar mi-am spus că nu merita să risc. Prin urmare, când n-am dat de mătușa ta am pornit să te caut.

– Toți puștii din oraș știau c-o să fiu ținta lui Brinker în noaptea aia? întrebă ea cu glas ascuțit.

– Mă îndoiesc. Brinker își ținea ascunse secretele. Dar i-a spus unei persoane.

– Cui?

– Lui Jillian.

– Jillian, repetă Lucy năucită. Pe atunci nici nu credeam că mă știa. Era regina balului și membră de frunte a trupei de majorete. Eu nu eram decât o puștoaică venită în vacanță la mătușa ei.

– Știa cine ești, crede-mă.

Lucy se încruntă gânditoare.

– Pentru că îl voia pe Brinker, iar Brinker mă voia pe mine.

– Ceva de genul ăsta. Brinker obținea absolut tot ce voia.

– De ce mă voia pe mine? Nu eram genul lui. Jillian era genul lui.

– Pentru Brinker nu era decât un joc oribil. Era sociopat. Dacă ar fi trăit, probabil că ar fi devenit un violator în serie sau poate chiar un ucigaș în serie. Cine poate ști? Tu reprezentai tot ce el nu fusese vreodată, o puștoaică încântătoare și pură. Așa că voia să te distrugă.

Tânăra femeie trase adânc aer în piept.

– E foarte... profund din partea ta.

– Înveți câte ceva despre natura umană când te ocupi cu căutarea răufăcătorilor.

– Da, cred că așa e. Dintr-odată, mirosul de varză chinezească și somon îi invadă nările. Apucă o mănușă de bucătărie, se răsuci și luă tigaia de pe flacără. Pentru o clipă rămase nemișcată, uitându-se la conținutul ei.

Ai avut dreptate, murmură ea în cele din urmă. Îţi datorez mulţumiri pentru că m-ai salvat în noaptea aia.

– Nu.

– Ba da. Întâlnindu-i privirea, Lucy spuse ferm: Dacă Brinker ar fi reuşit, aş fi fost traumatizată pe vecie. Viaţa mea ar fi luat-o probabil într-o cu totul altă direcţie, și mai mult ca sigur nu ar fi fost una bună. Așa că... mulţumesc.

capitolul 9

Aşezată comod pe canapea, Lucy îl urmărea pe Mason desprinzând peretele de gresie care bloca faţada marelui şemineu. Îşi dădu seama că îi plăcea să-l privească indiferent ce făcea – conducând, aruncând o cheie în aer, aşezând masa, dezlipind bucăţi de gresie. Pur şi simplu îi plăcea să se uite la el.

Era ciudat gândul că nimic nu se schimbase de când Mason o condusese la uşă în noaptea petrecerii, cu treisprezece ani în urmă. Asta nu însemna că-i fusese dor de el în toată acea perioadă. Avea o viaţă împlinită şi satisfăcătoare, dacă nu punea la socoteală dragostea ratată. Avea o carieră interesantă şi plină de provocări. Avea prieteni buni.

Ideea era că nu suferise de singurătate după ce plecase din Summer River şi nu plânsese după Mason Fletcher. Când se gândise la el, o făcuse cu un amestec de amuzament şi compasiune pentru puştoaica de şaisprezece ani îndrăgostită de un bărbat mai în vârstă, inaccesibil, bărbat care, după cum știa acum, o salvase de un sociopat feroce.

Pe scurt, Mason Fletcher reprezentase o amintire preţioasă din adolescenţa ei, dar în mod clar nu fusese obsedată de el. Acum era femeie în toată firea, aşa că nu-l mai privea ca o adolescentă timidă îndrăgostită de un băiat mai mare. Acum îl vedea ca pe un egal. Diferenţa de vârstă dintre ei nu mai era un obstacol.

În plus, îl găsea și mai fascinant decât i se păruse în urmă cu atâția ani.

– Cât ai de gând să stai în Summer River? îl întrebă.

Mason lovi cu un ciocănel în capătul dălții până ce placa de gresie se desprinse. Ținând-o cu grijă, o puse peste celelalte.

– Depinde, zise el.

Lucy se dădu bătută. Mason avea să vorbească numai când se simțea pregătit, și asta putea să nu se întâmple niciodată.

– Știi, nu mi-ar fi trecut prin cap că o să lucrezi într-un magazin de bricolaj.

– De ce nu? Îmi place să vând unelte. Uneltele sunt reale. Ciocane, fierăstraie, burghie, șurubelnițe... sunt folositoare. Dacă stai să te gândești, civilizația, așa cum o știm noi, depinde de astfel de lucruri.

– Nu m-am gândit la șurubelnițe și la ciocane din perspectiva asta, dar înțeleg ce vrei să spui. Mie întotdeauna mi s-a părut că obiectele sanitare sunt baza civilizației. E motivul pentru care n-am fost niciodată atrasă de camping.

– Nu poți monta o toaletă sau un duș fără unelte.

– Bine zis.

– Ce s-a întâmplat cu logodna ta?

Întrebarea o prinse pe picior greșit.

– S-a destrămat după un an, când l-am prins în pat cu secretara, spuse ea peste câteva clipe

Își dori să-și fi ținut gura de îndată ce cuvintele îi ieșiră de pe buze.

– Ai fost logodită aproape un an? Mason se uita la ea cu o expresie gravă. Asta ar fi trebuit să-ți dea de gândit că nu era ceva în regulă.

– De unde și până unde? replică ea adoptând un ton mai rece. Multe logodne durează un an sau mai mult. O logodnă prelungită le dă ocazia partenerilor să se asigure că sunt potriviți.

Mason nu păru convins.

– După mine, dacă îți trebuie un an să te decizi dacă vrei sau nu să faci pasul, ceva lipsește.

– Da, mă rog, se pare că în cazul logodnei mele ceva a lipsit.

– Ce? se interesă el în timp ce desprindea încă o placă de gresie.

– Eu.

– Adică? întrebă Mason ridicând din sprâncene.

– Am probleme cu angajamentele, după cum spune psiholoaga mea. Are legătură cu divorțul alor mei, cu toată trambalarea de colo-colo, prinsă între doi părinți care se certau. Și cu faptul că nu mi-a plăcut de al doilea soț al mamei mele sau de a doua soție a tatălui meu. Cum nici ei nu mă plăceau pe mine, lucrurile nu-s deloc simple.

El zâmbi.

– Pe bune?

– Pe bune, replică ea imitându-i zâmbetul.

– Și ai un plan?

– Sigur. M-am decis să abordez științific găsirea unui partener. M-am înregistrat pe un site onorabil și foarte scump pentru lipeli. Am avut treizeci de întâlniri în ultimele luni. Toate erau partide excelente, cel puțin conform algoritmului computerului.

– Dar?

Lucy expiră încet.

– Dar încă mai am nenorocitele de probleme cu angajamentul. Și tu? Ai făcut vreun progres pe planul relațiilor de când ai divorțat?

– Păi, cred că încă mai am probleme de comunicare, zise el așezând încă o placă de gresie în teanc. Dar în seara asta am luat cina cu o femeie foarte interesantă care are probleme cu angajamentul, așa că lucrurile merg în direcția corectă.

– Ai dreptate, râse ea. Chiar ești genul care vede jumătatea plină a paharului.

– Ți-e dor de fostul logodnic?

– Nu, răspunse Lucy cu sinceritate. Adevărul este că m-am simțit ușurată când s-a terminat totul. Ție îți e dor de fosta soție?

– Nu. Și eu m-am simțit ușurat când am venit într-o zi acasă și am descoperit că plecase. Însemna că puteam să renunț la încercările de a mă schimba. Din fericire, a plecat înainte ca Fletcher Consulting să intre pe profit.

Îndepărtă ultima bucată de gresie, studie o clipă rama din lemn și zidăria, apoi întinse mâna după o altă unealtă. Câteva minute mai târziu, scoase la iveală deschiderea întunecată a șemineului.

– Se pare că e ceva înăuntru.

Lucy se aplecă în față, încercând să vadă despre ce era vorba. Putea întrezări o formă mare, inegală.

– De ce naiba mătușa Sara...

– Ai o lanternă? o întrebă Mason. Dacă nu, pot aduce una din camionetă.

– Sara ținea una în bucătărie. Mă duc s-o aduc.

– Cred că o să am nevoie și de un șervet curat.

Lucy sări în picioare și se duse în bucătărie. Când se întoarse, Mason își înfășură mâna în șervet și scoase vătraiul care fusese proptit în șemineu.

– Ce este?

– Nu sunt sigur încă, dar am senzația că n-o să fie bine.

El puse vătraiul deoparte și, luând lanterna, îndreptă raza de lumină spre deschizătură. Lucy se mută mai aproape ca să se uite în străfundurile căminului.

– Pare a fi un exemplar dintr-un ziar vechi, spuse ea. E sigilat într-un sac de plastic.

– Uită-te mai bine.

Un fior rece îi îngheță sângele în vene.

– E un sac de gunoi? Nu-mi spune că Sara a îndesat gunoi în șemineu înainte să-l acopere cu gresie. Ar fi prea ciudat.

– Sacii de gunoi nu au fermoar, zise Mason. E un sac pentru cadavre.

– O, Doamne! Lucy se dădu înapoi din reflex. Nu-mi vine să cred!

Mason folosi din nou șervetul ca să întindă mâna și să tragă sacul în care se afla ziarul.

– E un ziar din San Francisco, remarcă ea. Se uită la dată și făcu socoteala. O, la naiba! A fost publicat în august, în urmă cu treisprezece ani. E vara în care Brinker era în oraș. Cineva a încercuit titlul: „Violatorul în Serie lovește din nou".

Mason întoarse sacul ca să vadă dacă mai conținea ceva.

– E un permis de conducere aici.

Lucy se holba la fotografia unui tânăr chipeș. Era blond, cu ochi albaștri, cu un zâmbet charismatic care provoca fiori.

– Tristan Brinker, spuse ea.

capitolul 10

– L-a omorât din cauza a ce plănuia să-mi facă, nu-i așa? murmură Lucy.

– Sunt încă multe întrebări fără răspuns, dar da, cred că scenariul ăsta e cel mai plauzibil, spuse Mason.

O privi cu colțul ochiului în timp ce scoase două sticle cu apă din frigider. Probabil că avea nevoie de ceva mai tare decât apa, dar refuzase un alt pahar cu vin. Nu-și putea da seama cum făcea față șocului descoperirii. Părea surprinzător de calmă – poate „sumbră" era un cuvânt mai bun. Totuși, era posibil să fie pur și simplu epuizată. Fusese o noapte foarte lungă, și încă nu se terminase.

Se întorseseră în bucătărie, unde Lucy se prăbușise într-un scaun. Era miezul nopții. Șeriful Whitaker și cei doi ofițeri care îl însoțiseră plecaseră în sfârșit după ce făcuseră o mulțime de poze și sigilaseră în pungi câteva probe din molozul din șemineu. Sacul pentru cadavre, neplăcut de flasc, fusese încărcat într-o ambulanță și dus departe în noapte.

Polițiștii întinseseră o bandă galbenă de-a curmezișul ușii ce dădea în sufragerie. Whitaker o avertizase pe Lucy să nu facă focul în șemineul proaspăt descoperit. Ea îl asigurase pe un ton tăios că nici nu-i trecea prin

minte așa ceva. Oricum, șemineul trebuia mai întâi curățat în profunzime și inspectat.

– Doamne, oftă ea clătinând din cap. Draga mea mătușică, ce practica yoga, medita în fiecare zi și avea o dietă strict vegană, organică, l-a omorât pe fiul și moștenitorul unuia dintre cei mai bogați oameni din California de Nord și i-a îndesat corpul în șemineu. Este incredibil!

– Mai sunt încă îndoieli cu privire la identitatea cadavrului, îi reaminti Mason. Procesul de descompunere a început acum treisprezece ani.

– Cine altcineva poate fi? Data din ziar, potriveala cu dispariția lui Brinker în acea vară, permisul de conducere... toate piesele de puzzle se îmbină.

– Nu te pot contrazice.

Ultimele cuvinte ale lui Whitaker fuseseră exact cele la care se așteptase Mason: „Vreau să veniți amândoi la secție dimineață. Am nevoie de declarații".

Se așeză la masă, deschise sticlele de apă Summer Springs și puse una în fața lui Lucy. Tânăra femeie o privi de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva, apoi o luă și bău cu înghițituri mici.

– Se pare că din greșeală am închis singurul caz nerezolvat din istoria Summer River, spuse ea.

– Niciodată nu poți ști peste ce dai când te apuci să renovezi de unul singur.

Ea clipi și se încruntă.

– Probabil că asta e o remarcă foarte neavenită.

– Probabil.

– Și atunci de ce-mi vine să râd?

– Nu-ți face griji, e o reacție nervoasă.

– O, înțeleg. După o pauză, Lucy adăugă: Mătușa Sara ar fi râs.

– Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Brinker, nu aș fi făcut o remarcă neavenită, zise el. Așa însă, ca să-ți spun adevărul, e o ușurare să descopăr că a fost sigilat în șemineul Sarei în tot acest timp. Era un monstru. Presupunând că mătușa ta a încercat să ne spună ceva lăsând ziarul lângă cadavru, Brinker a fost Violatorul

în Serie. Oricum, e bine de ştiut că nu s-a plimbat liber prin lume săvârşind nişte fapte abominabile în ultimii treisprezece ani.

– Corect. Lucy ridică sticla cu apă ca pentru un toast. Pentru mătuşa Sara.

– Pentru mătuşa Sara, repetă Mason ridicând şi el sticla.

– Gândeşte-te, dacă aş fi vândut casa în starea în care era, cumpărătorul ar fi avut un şoc serios când ar fi scos gresia, cugetă Lucy. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, cineva ar fi deschis şemineul.

– Da.

Tânăra femeie se cutremură.

– Nu-i de mirare că n-am putut dormi noaptea trecută.

– Vrei să spui că fantoma lui Brinker bântuie pe aici, prin casă? o întrebă el lăsându-se pe spătar.

– Nu, sigur că nu, dar locul ăsta mi s-a părut foarte ciudat azi-noapte. Am simţit energia aceea ca de gheaţă pe care o percep oamenii când traversează cimitire sau câmpuri de luptă.

– Oamenii percep această energie doar când *ştiu* că traversează un cimitir sau un câmp de luptă. Imaginaţia nu trebuie subestimată.

Ea îi aruncă rapid o privire chiorâşă, apoi strâmbă din nas.

– Lasă motivele insomniei mele de noaptea trecută. Întrebarea e cum a putut mătuşa Sara să doarmă în casa asta ştiind că în şemineu era un cadavru pe care chiar ea l-a pus acolo?

– Poate că o ajutau exerciţiile de meditaţie şi de yoga, zise el ridicând din umeri. Poate că o înzestraseră cu o abilitate zen de a ignora cadavrul din şemineu. Sau poate că se simţea împăcată cu asta pentru că i se părea justificată uciderea lui Brinker. Şi pe bună dreptate, după părerea mea.

– Mă întreb dacă i-a spus lui Mary.

– Nu vom afla niciodată. În situaţii ca aceea cu care se confrunta mătuşa ta, cea mai deşteaptă mişcare este

să se urmeze Regula celor Trei Î. Am bănuiala că Sara s-a prins de asta de una singură.

– Care-i Regula celor Trei Î? îl întrebă ea nedumerită.

– Împuşcă, Îngroapă, Închide gura.

Lucy răsuci sticla cu apă între palme.

– Da. Înţeleg ce spui. Mă îndoiesc totuşi că mătuşa Sara l-a împuşcat pe Brinker. Nu era de acord cu armele şi nu avea una. Probabil a folosit altă metodă.

– Cred că legiştii vor ajunge la concluzia că Brinker a fost omorât cu una sau mai multe lovituri în craniu.

– Vătraiul?

– Aha. Mason bău puţină apă, după care continuă: Erau nişte chestii lipite de capătul lui.

– Chestii?

– Păr, cred.

Lucy oftă.

– Păi, descoperirea din seara asta explică de ce Sara şi Mary au început să se plimbe mult mai mult după vara cu pricina. Şi mai explică de ce nu voia ca eu să vin în Summer River ca s-o vizitez. Din punctul de vedere al karmei, n-ar fi fost deloc bine să mă invite să stau în casă cu un mort.

– Îmi cer scuze, din nou, pentru că m-am grăbit să trag concluzia că ai ignorat-o în ultimii treisprezece ani.

– Scuzele sunt acceptate, răspunse ea cu un zâmbet uşor. Ai dreptate, însă rămân multe întrebări. Prima care-mi vine în minte este de ce să ascunzi cadavrul aici, în casă?

– Ai o idee mai bună pentru a te asigura că nu va fi găsit şi supus unei autopsii? Ascultă-mă pe mine, este greu să ascunzi un cadavru. În timp, acestea au un fel aparte de a ieşi la iveală. Sunt aduse la mal. Sunt dezgropate de ploi torenţiale. Constructorii dau peste ele când încep să sape fundaţii pe terenuri nefolosite înainte.

– Înţeleg ce spui, spuse Lucy cutremurându-se. Nu-i de mirare că n-a mai făcut reparaţii majore.

– Ar fi fost prea riscant. Orice meseriaş cât de cât priceput ar fi devenit curios de îndată ce vedea şemineul şi s-ar fi oferit să-i dea numele unui specialist în montarea

gresiei. La refuzul Sarei, meseriașul s-ar fi întrebat de ce nu voia să-l repare.

Lucy căzu pe gânduri. Peste câteva clipe rosti:

– Tu ai fost vreodată suspect în dispariția lui Brinker?

– La acea vreme, teoria principală a fost că Brinker și-a găsit sfârșitul în cursul unei tranzacții cu droguri, însă tatăl lui nu a vrut s-o accepte cu nici un chip. Dacă-ți amintești, Hobbs era șeful poliției pe atunci, iar Brinker senior îi făcea zile fripte. Mulți oameni te-au văzut plecând cu mine de la petrecere în noaptea aceea și cel puțin o persoană, Quinn Colfax, știa că eram la cuțite cu Brinker. Așa că, da, Hobbs a venit și a pus întrebări.

– Și?

– Mulțumită mătușii tale, am putut să-i spun lui Hobbs adevărul adevărat: habar n-aveam ce se întâmplase cu Brinker. Hobbs nu dispunea de nici o probă care să-mi infirme declarația. I-am dezvăluit ce intenționa Brinker să-ți facă în noaptea aceea, fără să am însă vreo dovadă. Hobbs știa cum ar fi reacționat tatăl lui Brinker la o asemenea acuzație, așa că mă îndoiesc că i-a spus vreodată.

– Hobbs a vorbit cu Jillian?

– Sigur. A vorbit cu ea, cu Quinn Colfax, cu Nolan Kelly și cu alți oameni din anturajul lui Brinker. Toți au negat că ar fi știut despre planul de a te droga și de a te viola.

– Inclusiv Jillian?

Mason termină apa și puse sticla deoparte.

– Inclusiv Jillian.

– A mințit.

– Da.

Lucy îl privi cu atenție.

– Ai zis că erai la cuțite cu Brinker. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– După ce te-am condus acasă în noaptea aceea, m-am dus la fermă și am așteptat ca petrecerea să se termine. N-a durat mult, pentru că a sunat cineva și a făcut

o plângere. Am avut o discuţie cu Brinker... i-am spus să nu se mai apropie de tine. A vrut să mă lovească, dar s-a izbit de aripa maşinii lui.

– Înţeleg.

– Quinn Colfax a asistat la altercaţie.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Lucy clătinând din cap. Îngerul meu păzitor nu putea renunţa. Pe lângă faptul că i-ai dat ocazia lui Brinker să-şi zgârie maşina, ai formulat cumva, întâmplător, şi nişte ameninţări?

– Mai degrabă nişte promisiuni. I-am explicat că dacă păţeşti ceva o să aibă de-a face cu mine.

– Te-a luat în serios. Tânăra femeie rămase tăcută o clipă în timp ce absorbea informaţia. Dintr-odată, înţelegerea îi întunecă privirea. Ai crezut că dacă îl ameninţi te va lua pe tine în vizor. Că va fi obsedat de furie pentru că ai îndrăznit să-i stai în cale.

– Am vrut să-i distrag atenţia.

– Te-ai oferit intenţionat drept ţintă. Ce naiba ai crezut că se va întâmpla?

Mason o urmări în tăcere în timp ce Lucy punea lucrurile cap la cap. Se crispă, dându-şi seama că nu ştia la ce reacţie să se aştepte.

– Doamne! şopti ea într-un târziu. Intenţionai să-l omori dacă venea după tine.

Mason lăsă afirmaţia să clocotească în atmosfera tensionată. Nu mai era nimic de spus.

Lucy trase adânc aer în piept şi expiră uşor.

– Am nevoie de o clipă.

El rămase tăcut, aşteptând verdictul. În urmă cu treisprezece ani fusese dispus să treacă linia, şi nu se schimbase prea mult. Nu putea pretinde că era prea diferit de tânărul de nouăsprezece ani care fusese în vara aceea. În aceleaşi circumstanţe ar fi procedat la fel.

– Nu ştiu ce să spun în afară de mulţumesc, zise ea într-un târziu. Şi sunt foarte, foarte bucuroasă că n-a trebuit s-o faci.

Nu era reacţia la care se aşteptase, îşi dădu seama Mason. Pe de altă parte, nu ştiuse la ce să se aştepte.

– Nu vreau mulțumirile tale, începu el.

– Aveai doar nouăsprezece ani. Ar fi fost o povară uriașă pentru tine. Mătușa Sara a înțeles asta. Și a știut că Brinker era un monstru și o amenințare pentru noi amândoi. Știa că nu se putea duce la poliție, pentru că Hobbs nici n-ar fi băgat-o în seamă. I-a venit de hac lui Brinker ca tu să nu trebuiască s-o faci.

Mason privi la banda întinsă de-a lungul intrării în sufragerie.

– Pari foarte sigură de ceea ce s-a petrecut în mintea Sarei în acel moment.

– Oamenii spun că semăn mult cu ea, să știi.

– Da?

– O, nu în latura excentrică, hippy, new age. Dar în sinea mea o înțeleg mai bine decât oricine altcineva din familie. De asemenea, ea m-a înțeles pe mine. Nu e de mirare că pot să-mi imaginez cum îi funcționa mintea.

– Înțeleg, zise Mason dând din cap aprobator.

Tăcerea se lăsă între ei.

– L-ai căutat? întrebă Lucy dintr-odată.

– Pe Brinker? O, da, din când în când, de-a lungul anilor. După ce Aaron a pus la punct softul am introdus tot ce știam despre Brinker. Conform rezultatului oferit de Alice, este foarte mare probabilitatea ca el să fi fost omorât în vara în care a dispărut.

– Păi, se pare că acea concluzie este corectă.

– A mai indicat o probabilitate de optzeci și nouă la sută ca Brinker să fi fost omorât de cineva care îl cunoștea, dintr-un motiv personal. Nu a fost victima unui incident din cursul unei tranzacții cu droguri.

– O presupunere rezonabilă. Brinker era prea deștept să se lase prins într-un astfel de scenariu.

– Da.

Relatarea despre softul cu aptitudini detectivistice îi stârni tinerei femei curiozitatea profesională.

– Alice a oferit și o listă cu posibili suspecți?

– Am introdus toate numele celor care se învârteau în cercul lui Brinker în vara aceea. Softul a indicat un singur suspect credibil.

Lucy tresări.

– Tu?

– Eu.

– Pfui! Bine că Fletcher Consulting nu a fost chemată de poliția locală să acorde asistență în cazul Brinker.

– Mda, ar fi fost ciudat, încuviință el zâmbind.

– Și mătușa Sara? A apărut și numele ei în analiza voastră?

– Nu. Dar Alice a sugerat câțiva suspecți cu o probabilitate mai mică.

– Pe cine?

– Quinn Colfax, de exemplu.

– Mobilul?

– Gelozia. Quinn și Brinker erau amândoi pe listă pentru moștenirea imperiului financiar clădit de tații lor, dar le era clar tuturor – inclusiv lui Quinn, sunt sigur – că Brinker avea să fie cel ales în final. Dacă asta se întâmpla, mai devreme sau mai târziu Quinn avea să fie îndepărtat din companie.

– Crezi?

– Absolut. Brinker n-ar fi vrut un partener. Ar fi găsit o cale de a se descotorosi de Quinn.

– Păi, asta nu s-a întâmplat, nu? Cine era celălalt suspect?

– Nolan Kelly.

Lucy se încruntă.

– E greu de imaginat.

– Nu și dacă te gândești că Nolan era pe vremea aceea principalul furnizor de iarbă și băutură din zonă.

– A, n-am știut asta. De ce l-ar fi ucis pe Brinker?

– Unde sunt droguri sunt și arme, iar uneori oamenii sfârșesc prin a fi omorâți. Mason bău puțină apă și puse sticla jos, apoi adăugă: Circulau zvonuri cum că Brinker ar fi avut treabă cu drogurile.

– Crezi că Nolan a fost legătura lui Brinker?

– Pentru iarbă, probabil. Nu sunt sigur în ceea ce privește halucinogenele. Este greu să ți-l imaginezi pe Nolan în postura de furnizor de înaltă clasă, cu genul de contacte de care e nevoie pentru a obține marfa pe care

Brinker o punea la dispoziţie la petreceri. Kelly mi s-a părut întotdeauna un mic găinar. Nu mi-l pot imagina riscând să fie acuzat de crimă. Iar dacă a fost legătura lui Brinker, de ce ar fi vrut să scape de cel mai bun client al său?

– Bună întrebare.

– Apropo, Deke zice că Nolan s-a dat pe brazdă. Tot ce vinde în ziua de azi sunt proprietăţi imobiliare.

– E bine de ştiut. Totuşi, cred că o să las vânzarea în seama altui agent, spuse Lucy cu o grimasă. Uitându-se la banda întinsă de-a lungul holului, oftă: Acum putem spune cu certitudine că toate teoriile despre dispariţia lui Brinker au fost greşite. Până dimineaţă toată lumea va afla că mătuşa Sara l-a omorât. Mă întreb cum a fost atunci.

– Nu ştiu, dar îţi pot spune un lucru: Sara a plănuit totul cu multă grijă, şi a făcut-o repede.

– Ce te face să spui asta?

– Sacul pentru cadavre.

Lucy înghiţi cu greu.

– Da, înţeleg ce vrei să spui. De unde face rost cineva de un sac pentru cadavre dacă nu lucrează în domeniul medical sau la poliţie?

– De unde altundeva decât online? Probabil a plătit în plus pentru livrare rapidă.

Lucy puse apa deoparte şi îşi lăsă capul în palme.

– Un lucru e sigur. Nu pot dormi aici în noaptea asta. Şi nici mâine. Şi-aşa a fost rău noaptea trecută, deşi nu aveam habar de existenţa cadavrului în şemineu. Acum însă, ştiind că locul ăsta a fost o criptă în ultimii treisprezece ani, nici nu mai poate fi vorba să rămân. Mă duc să mă cazez la un motel.

– E miezul nopţii, o informă el uitându-se la ceas.

– Şi? Motelurile sunt deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu? Nu era un han vechi în centru?

– Harvest Gold Inn. Îşi arată vârsta, dar e curat.

– Mă duc sus să împachetez, spuse ea ridicându-se de pe scaun. Traversă bucătăria şi ieşi în hol, unde se opri

să-i arunce lui Mason o privire tristă: Știi, parcă nu-mi vine să cred.

– Că mătușa ta a scăpat de acuzațiile de crimă timp de treisprezece ani? E uimitor, într-adevăr.

– Dar acum e moartă, iar adevărul va ieși la iveală.

– Și ce dacă? Legea nu mai are ce să-i facă.

– Nu.

Cum Lucy continua să-l privească nemișcată, Mason avu o presimțire.

– Ce-ți trece prin minte?

Era convinsă că-i citise gândurile ca într-o carte deschisă.

– Lucrezi în poliție, zise ea încet. Credeam că polițiștilor nu le plac coincidențele.

– Nu, dar se întâmplă. La fel și accidentele de mașină. Nu-mi place unde bați.

– Mie mi se pare că ai înțeles destul de bine. Uite care-i treaba, Mason. Noi, experții în genealogie judiciară, suntem foarte suspicioși. Probabil că asta vine de la toți acei moștenitori falși care ies de după paravan când moare o persoană bogată. Ne face să ne punem întrebări. Și ghici ce? Cunoaștem câte ceva și despre tehnicile de investigație.

– Nu, rosti Mason sugerându-i că era imposibil de negociat. N-o să începi o anchetă referitoare la moartea Sarei și a lui Mary. A fost clasificată drept accidentală.

– În acest caz, ce rău pot face câteva întrebări? replică ea adresându-i un zâmbet radios.

– La dracu', Lucy...

– După cum văd eu lucrurile, sunt două posibilități. În primul rând, poate există cineva care a ținut la Brinker îndeajuns de mult încât să-l răzbune. Respectivul, aflând că Sara l-a omorât, a ucis-o.

– Nu.

– Ce te face așa de sigur?

– Gândește-te puțin! Corpul lui Brinker s-a aflat în șemineu timp de treisprezece ani. Nimeni nu a știut că era acolo până în noaptea asta. Ai toate motivele din lume să crezi că Sara a luat cu ea secretul în mormânt.

De aceea, nu poţi afirma că, după atâta vreme, cineva s-a gândit pe nepusă masă că mătuşa Sara era vinovată de moartea lui Brinker şi, ca urmare, s-a răzbunat ucigând-o.

– De acord cu tine.

– Excelent, spuse el răsuflând uşurat.

– Asta înseamnă că rămâne un singur motiv: acţiunile companiei Colfax.

– La dracu'.

Nu avea rost să nege că banii reprezentau întotdeauna un mobil important, se gândi Mason.

– Toată lumea a bănuit că acţiunile acelea vor ajunge la Quinn după moartea lui Mary. Mary i-a făcut pe toţi să creadă asta. Era sora lui Warner, dar a avut întotdeauna o slăbiciune pentru nepotul ei, Quinn. La un moment dat însă, fără să spună cuiva, şi-a schimbat testamentul şi i-a lăsat acţiunile Sarei, care, la rândul ei, mi le-a lăsat mie.

– Conform acestei teorii, Mary a fost ţinta accidentului înscenat.

– Da. Sara a fost o pagubă colaterală, spuse Lucy abia stăpânindu-şi lacrimile.

– Lucy...

– Cobor în câteva minute, îi aruncă ea de pe trepte.

– La dracu', bombăni Mason din nou.

Dar de data aceasta o spuse pentru sine. Pentru că citea semnele. Lucy urma să înceapă să pună întrebări şi nu avea cum s-o oprească. Singurul lucru pe care-l putea face era să-i păzească spatele.

capitolul 11

În dimineaţa următoare, Lucy stătea la o masă de la Becky's Garden, cafeneaua încântătoare de lângă Harvest Gold Inn, sorbind dintr-o cană cu ceai verde bio şi ronţăind o felie de pâine prăjită garantată drept bio şi coaptă în zonă, când îşi auzi numele.

– Lucy! Lucy Sheridan. M-am gândit eu că tu ești când te-am văzut ieri ieșind din magazinul de unelte.

Nu era nici o îndoială că vocea aparținea unei foste majorete – veselă, vivace și îndrăzneață. Lucy își îndreptă privirea spre ușă și o văzu pe Jillian Colfax strecurându-se către ea printre mese. Jillian nu se schimbase mult în treisprezece ani. Părul ei blond era mai scurt acum. Îl purta într-o coafură stil bob, până la umeri, nu în coadă de cal. O parte din strălucirea tipică tinereții fusese înlocuită de un luciu scump obținut la cabinetul de cosmetică, și părea că se mai îngrășase. Dar era încă o femeie remarcabil de frumoasă. Avea să arate bine și la nouăzeci de ani, căci dispunea de toate datele pentru așa ceva.

În plus, era îmbrăcată foarte bine. Exemplifica perfect moda pe care o remarcase Lucy în zonă – un stil lejer, menit să indice că purtătoarea obișnuia să trudească la vie, dar obținut cu mare cheltuială.

În realitate, la vie trudeau aceiași imigranți care culegeau toate recoltele pe Coasta de Vest. Lucy bănuia că foarte puțini purtau jeanși de firmă, cămăși de mătase și sandale Prada. De asemenea, ar fi pariat că își lăsau inelele cu diamante și smaralde acasă.

Jillian ajunse la masă și se așeză fără să aştepte o invitație.

– E minunat să te revăd! Îți vine să crezi că au trecut treisprezece ani?

– Nici o problemă, spuse Lucy.

Puse jos creionul pe care-l folosise ca să ia notițe pe o bucată de hârtie galbenă. Jillian păru puțin năucită de răspuns, dar asta nu-i diminuă avântul.

– Ce repede trece timpul! Arăți fabulos, apropo. Te-ai schimbat mult. La început nici nu eram sigură că tu ești când te-am văzut ieri. Îmi place coafura. Te prinde bine.

– Mă bucur că ești de acord, zise Lucy pe cel mai politicos ton posibil, după care își mai turnă niște ceai.

Jillian încercă o altă abordare.

– Îmi pare foarte rău pentru împrejurările care te-au adus la Summer River. Am fost cu toţii şocaţi când am aflat de accidentul de maşină. Mătuşa ta a fost stâlpul comunităţii. Toată lumea o plăcea. Ştiu că aţi fost apropiate... cel puţin pe vremuri, când erai adolescentă.

– Am iubit-o, răspunse Lucy punând ceainicul jos. Am ţinut foarte mult şi la Mary.

– Ştiu. O să le simţim lipsa amândurora.

– Da?

– Sigur că da. Buzele pline ale lui Jillian se strânseră uşor, iar privirea ei pierdu câteva grade de căldură şi câteva carate de strălucire. După cum am spus, am fost cu toţii foarte şocaţi. Dar toată lumea ştie că bucata din drumul vechi către coastă este foarte periculoasă. Nu ştiu de ce au luat-o pe acolo.

– Întotdeauna o luau pe Manzanita Road când se duceau pe coastă. Era un loc familiar. Le plăcea să se oprească pentru un picnic în apropierea comunităţii unde se cunoscuseră. Era un fel de ritual săptămânal pentru ele.

– Da, mă rog, trebuie să spun că lovitura cea mare a venit dimineaţă, când Quinn şi cu mine am auzit că tu şi Mason Fletcher aţi găsit cadavrul lui Tristan Brinker în şemineul din casa Sarei. Absolut incredibil!

– A fost destul de surprinzător.

– Atâţia ani toată lumea s-a întrebat ce se alesese de el.

Femeia atrăgătoare, între două vârste, care o întâmpinase pe Jillian în cafenea cu puţin timp în urmă străbătea localul cu un aer hotărât. Pe nume Becky Springer, era proprietara cafenelei. Becky era o femeie robustă, bine făcută, înzestrată cu o personalitate puternică şi cu energia efervescentă de care era nevoie pentru a conduce o asemenea afacere. Se opri la masa la care erau aşezate Lucy şi Jillian.

– Cafea, Jillian? zise ea afişând un zâmbet politicos care nu i se citea şi în ochi.

Jillian îşi ridică iritată privirea.

– Bună, Becky. Da, cafea, te rog!

– Mă întorc imediat, zise Becky.

Sunase aproape ca un avertisment. Lucy își ascunse un zâmbet. Citind printre rânduri, putea presupune că Becky nu era o mare fană a lui Jillian Colfax.

Imediat ce proprietara localului se îndepărtă, Jillian se aplecă peste masă și își coborî vocea.

– Ai idee de ce mătușa ta l-ar fi omorât pe Brinker?

Era o urmă de neliniște în vocea ei, și la o privire atentă i se putea distinge încordarea din ochi, se gândi Lucy.

– Nu știm sigur că a făcut-o, replică ea calmă. Mai mult, încă nu știm că este vorba de rămășițele lui Brinker.

– Dar se spune că alături de cadavru se găseau permisul de conducere al lui Brinker și un ziar ce trata subiectul Violatorului în Serie care teroriza campusurile facultăților în vara aceea.

– Am văzut permisul de conducere și ziarul, dar sunt sigură că autoritățile o să vrea să facă niște investigații înainte să închidă cazul.

– El este, decretă Jillian. El trebuie să fie. Asta explică de ce a dispărut dintr-odată. Nu cred că va fi o anchetă extinsă. Singura rudă apropiată a lui Brinker era tatăl lui, Jeffrey, care a murit la câteva luni după ce i-a dispărut fiul. Nu mai e nimeni care să forțeze redeschiderea cazului.

– Da? Crisparea formă riduri în colțurile gurii și ale ochilor lui Jillian. Nu-mi spune că vrei ca poliția să se apuce de întrebat în stânga și-n dreapta. Totul ar deveni mult mai complicat.

Era pe jumătate comandă, pe jumătate rugăminte.

– Definește „complicat“, îi ceru Lucy.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Nu vrei să scormonești trecutul.

– Ce e de scormonit?

– Brinker i-a rănit pe unii – poate mai mulți decât știm, în cazul în care chiar a fost Violatorul în Serie. Victimele lui n-o să-ți mulțumească pentru că scoți scheletele din dulap, ascultă-mă pe mine!

– Nu-l cunoşteam prea bine pe Tristan Brinker. Singura dată când m-am apropiat de el a fost în noaptea ultimei lui petreceri, la ferma Harper. Ţii minte! Tu m-ai invitat acolo.

Jillian roşi uşor, iar expresia din privirea ei deveni mai gravă, însă nu lăsă să se vadă vreo urmă că menţionarea petrecerii îi stârnea amintiri neplăcute sau remuşcări. Probabil pentru că nu era cazul, îşi spuse Lucy. În mintea lui Jillian, evenimentele din acea seară îndepărtată însemnau, fără îndoială, distracţie şi jocuri adolescentine.

– Ce-mi amintesc despre ultima petrecere a lui Brinker este că tu ai plecat devreme cu Mason Fletcher, zise Jillian.

– Da.

Lucy făcu o însemnare pe hârtia galbenă, sub ochii neliniştiţi ai celeilalte.

– Ce faci?

– Iau câteva notiţe. Am multe de făcut cât sunt aici în oraş.

– Cât stai în Summer River?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Intenţionasem să pregătesc casa pentru vânzare în vreo două săptămâni, dar ai dreptate, o investigaţie pentru crimă poate complica lucrurile. De ce întrebi?

– Ştiu că nu-i un moment bun să discut despre afaceri, dar trebuie să ştii că firma Colfax Inc. este în toiul unei negocieri foarte importante. Sunt foarte mulţi bani în joc.

– Am auzit ceva despre o posibilă fuziune.

– Da. Raintree Assets l-a abordat pe Colfax cu o ofertă foarte lucrativă. Quinn şi cu mine am aflat de curând că, datorită unei chichiţe din testamentul lui Mary Colfax, tu ai moştenit partea ei de acţiuni la Colfax Inc.

– N-a fost nici o chichiţă, ripostă Lucy. Mary era o femeie de afaceri foarte versată. În schimbul sumei mari pe care a investit-o în Colfax Inc. la începuturi, a insistat să aibă control deplin asupra acţiunilor ei. A ales să i le lase Sarei, care, la rândul ei, mi le-a lăsat mie.

– Toate acțiunile trebuie să rămână în familie. Warner ținea morțiș la asta.

– A făcut o excepție când el și Brinker au fondat compania. Avea nevoie de banii lui Mary, așa că i-a acceptat condițiile. Totul este foarte legal, te asigur. Și bătut în cuie. Mary și Sara își gestionau afacerile prin intermediul unui fond fiduciar. Știi cum spun avocații: testamentele sunt mereu încălcate, dar contractele fiduciare sunt aproape imposibil de anulat. Sunt de acord. De-a lungul carierei am văzut o mulțime de exemple în acest sens.

Jillian își întinse pe masă degetele cu manichiură perfectă și spuse pe un ton confidențial:

– Din câte zice Quinn, nu așa trebuiau să meargă lucrurile.

– Nu-ți pot spune de câte ori aud asta în meseria mea, râse Lucy.

Jillian se lăsă pe spătar. Pe chipul ei se citeau furia și nedumerirea.

– Cu ce te ocupi, mai exact?

– Sunt expert în genealogie judiciară.

– Ce naiba e asta?

– Dau de urma moștenitorilor pierduți și le fac legătura cu rudele lor.

– Nu știam că există o asemenea profesie.

– Nu ești prima care mi-o spune.

În ochii lui Jillian licări suspiciunea.

– Știai că urma să moștenești acțiunile Colfax?

– A fost o surpriză totală. Știam că sunt moștenitoarea Sarei, desigur, dar n-am bănuit niciodată că ea era parte la succesiunea lui Mary.

– La fel ca toată lumea din univers, fir-ar, răbufni Jillian.

Becky Springer alese acel moment ca să se apropie de masă cu o cafetieră din porțelan decorată cu flori galbene, din care umplu ceașca lui Jillian.

Două umbre prelungi apărură în cafeneaua luminoasă. Becky se uită peste umăr.

– O, uite, făcu ea simulând o ușoară surpriză. Doi întârziați la micul dejun. Ar fi cazul să mai pun de-o cafea.

Jillian, care stătea cu spatele la ușă, nu întoarse capul ca să vadă cine venise. Era limpede că puțin îi păsa. Nu o preocupau decât Lucy și acțiunile de la Colfax Inc.

Lucy urmări fascinată cum Mason și Deke pășeau prin labirintul de mese și scaune delicate. Nu era singura, de altfel. Cu excepția lui Jillian, toți clienții se uitau, fie pe furiș, fie cu o curiozitate vădită, la cei doi bărbați. În spațiul drăguț, luminat natural, arătau ca doi pistolari din Vestul Sălbatic care traversau o pășune înflorită.

Mason părea să fi dormit bine. Umbra de barbă pe care ea o observase târziu în noapte dispăruse. Era îmbrăcat în jeanși, o cămașă de blugi și bocanci. Sara și Mary remarcaseră deseori că Mason semăna cu unchiul lui. În urmă cu treisprezece ani, Lucy nu fusese de acord. În dimineața aceea, legătura de familie dintre cei doi sărea în ochi. Părul odată brunet al lui Deke devenise grizonant, dar moștenirea genetică era acolo, în ochii gălbui, ca de lup, în trăsăturile tăioase și în contururile drepte ale celor două chipuri.

– Ceva îmi spune că Deke și Mason vor să vi se alăture, doamnelor, zise Becky făcându-i cu ochiul lui Lucy. Mai aduc două cești.

Jillian se întoarse atunci. Aruncă rapid o privire neliniștită spre Mason și Deke, apoi își îndreptă din nou atenția către Lucy.

– Nu putem vorbi aici. Avem nevoie de intimitate.

– N-am nici o problemă să pălăvrăgesc aici, răspunse Lucy, după care, uitându-se la Mason și Deke, afișă dinadins un zâmbet luminos și cordial.

Cei doi salutară, iar Becky îi invită să se așeze.

– Stați jos, vă aduc imediat niște cafea.

– Mersi, dulceață, spuse Deke.

Când Becky trecu pe lângă el în drum spre bar, Deke se aplecă și îi dădu un sărut rapid, plin de afecțiune.

Era genul de sărut relaxat, de bună dimineața, pe care îl schimbau doi oameni care sunt iubiți de multă vreme.

„Ei bine, deci așa stau lucrurile", se gândi Lucy.

Mason, care îi observase reacția, rânji spre ea și îi făcu șmecherește cu ochiul.

Deși nu erau foarte masivi, bărbații reușeau să blocheze cea mai mare parte din lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele din spatele lor.

– Măi, măi, măi, micuța Lucy Sheridan, spuse Deke. O mai măsură o dată pe Lucy și zâmbi aprobator. Ce bine ai ajuns. Așa am și bănuit că va fi.

– Mă bucur să vă revăd, domnule Fletcher.

– Îmi pare tare rău pentru Sara și Mary.

– Mulțumesc, răspunse Lucy încet.

– Bună dimineața, Lucy, zise Mason. Jillian. Vă deranjează dacă ne așezăm?

Jillian deschise gura să spună nu, însă Lucy interveni:

– Vă rog!

Fără să ezite, își traseră câte un scaun de la o masă din apropiere și se așezară.

Jillian părea foarte iritată, dar nu avea ce să facă. Până la urmă, era masa lui Lucy.

Deke dădu din cap către Jillian într-un gest bățos, milităresc, care nu-i dezvăluia sentimentele.

– Jillian. Sunt surprins să te văd aici în dimineața asta.

– Am auzit că Lucy este în oraș, spuse Jillian, iar fiecare cuvânt părea tăiat din gheață. Avem o afacere particulară.

– Așa? făcu Deke, ridicând din sprâncene în direcția lui Lucy.

Ea zâmbi.

– Credeți-mă, nu-i nimic care să nu poată aștepta.

Jillian tresări și se ridică în grabă.

– Vă rog să mă scuzați, am o întâlnire. Lucy, o să iau legătura cu tine mai târziu ca să stabilim când ne vedem.

– O să fiu destul de ocupată în următoarele zile, dar o să-mi verific agenda ca să găsesc o fereastră.

– S-ar putea să vrei să faci asta, rosti Jillian pe un ton egal. Este în joc o mare sumă de bani, și ai putea obține un profit frumos dacă-ți faci timp să discutăm detaliile.

– Sună bine. Aș vrea să discut despre câștiguri, la fel ca toată lumea. Dar acum sunt puțin cam ocupată.

Jillian părea răvășită. Peste câteva clipe, când își reveni, păru să ia o decizie majoră.

– Înțeleg, spuse ea zâmbind larg. Auzi, seara asta Quinn și cu mine dăm o recepție la cramă, ca să sărbătorim ziua lui Warner. O să deschidem primele sticle din Rezerva Colfax. Experții cred că o să revoluționeze lumea vinurilor. Știu că e foarte din scurt, dar mi-ar face plăcere să ni te alături.

– Uau, un déjà-vu, comentă Lucy surâzătoare. Mi-ai pregătit o surpriză și de data asta?

– Bună întrebare, mormăi Mason.

Jillian rămase mască.

– Mă tem că nu pricep gluma.

– Ultima petrecere la care m-ai invitat nu avea să se termine bine pentru mine, nu-i așa? zise Lucy. Mă întrebam ce mă așteaptă la asta de acum.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, replică Jillian pe un ton glacial.

– Iar Brinker e mort, completă Lucy încet.

Mâna lui Jillian strânse breteaua genții.

– Da. Mă îndoiesc că e cineva care să-l plângă.

O tăcere prelungă se lăsă la masă. Lucy știa că așteptau cu toții reacția ei.

– Mulțumesc pentru invitația la recepție, spuse în cele din urmă. Dar m-aș simți foarte aiurea să particip singură. Este în regulă dacă aduc pe cineva cu mine?

Ușurarea celeilalte era vizibilă.

– Da, desigur. Ești mai mult decât bine-venită să vii cu partenerul. Dar credeam că ai venit în Summer River de una singură. Mai e cineva cu tine?

– Partenerul meu în seara asta va fi Mason. Presupunând că e interesat, adăugă Lucy aruncându-i bărbatului o privire plină de reținere.

Mason o studia cu o expresie rece, calculată.

– Sigur că da. N-am fost niciodată invitat la una dintre recepţiile stilate de la podgorii. Ar trebui să fie interesant.

Jillian nu părea încântată, dar reuşi să zâmbească.

– Bine. Atunci ne vedem diseară. La şapte şi jumătate. Ţinuta vestimentară este, ca de obicei, lejeră, ca în Ţinutul Vinului.

– O să-mi curăţ bocancii, anunţă Mason.

Jillian, ignorând remarca, îşi potrivi geanta de umăr şi păşi repede spre uşă.

Lucy se uită la cei doi bărbaţi.

– Lejeră ca în Ţinutul Vinului?

– Nu te uita la mine, eu n-am fost niciodată invitat la bairamurile lor de la vinării, chicoti Deke.

În acel moment, Becky apăru la masă.

– Nici eu, dar pot să-ţi dau un sfat, Mason: orice-ai face, nu purta costum şi cravată. O să ieşi în evidenţă ca un turist.

– N-aş vrea să mi se întâmple asta. Când Becky plecă să întâmpine doi clienţi care intraseră în cafenea, Mason îi şopti lui Lucy: Din pură curiozitate, la ce dracu' te-ai gândit când ai acceptat invitaţia lui Jillian?

– M-am gândit că o reuniune la familia Colfax este un prilej excelent ca să pun câteva întrebări.

– Fir-ar să fie! Mi-era teamă de asta.

Deke păru interesat.

– Ce fel de întrebări intenţionezi să pui?

– Ea nu crede că accidentul de maşină în care au murit Sara şi Mary a fost întâmplător, îi explică Mason răsuflând cu zgomot.

– Măi, măi, făcu Deke meditativ.

– La început am fost dispusă să accept verdictul, zise Lucy. Accidentele se întâmplă. Dar acum lucrez la o teorie potrivit căreia moartea Sarei şi cea a lui Mary au legătură cu acţiunile Colfax Inc. pe care le-am moştenit.

– Ha!

Deke părea intrigat.

– Probabil că are de-a face cu întoarcerea mea la Summer River, continuă Lucy. Locul ăsta îmi accentuează latura sceptică.

– Mda, şi mie, recunoscu Mason.

– La dracu', tu ai fost suspicios toată viaţa, bombăni unchiul său.

– Şi tu la fel. Probabil e în sânge.

– Probabil, fu de acord Deke. Se întoarse apoi spre Lucy. Ai vreo dovadă în sprijinul teoriei tale?

– Trei oameni morţi, toţi având legătură, într-un fel sau altul, cu Colfax Inc.

Mason îşi duse la buze ceaşca de cafea.

– În postura de unic investigator profesionist de aici, mă simt obligat să subliniez din nou că una dintre morţi s-a petrecut în urmă cu treisprezece ani şi este foarte probabil să nu aibă legătură cu decesele celor două doamne.

– Sunt conştientă de asta. Şi, după cum ţi-am spus, sunt de acord cu tine. Nu putem ignora totuşi faptul că sunt trei morţi.

– Ai de gând să-i expui şerifului Whitaker teoria ta când o să discutăm cu el în dimineaţa asta? vru Mason să ştie.

Tonul lui era neutru, dar în privire i se citea o curiozitate profundă.

– Nu, încă nu. O să vrea dovezi. După experienţa mea, poliţiştii şi judecătorii preferă un lanţ frumos de probe.

– După experienţa ta? întrebă Deke.

– O mare parte din slujba mea la Brookhouse Research constă în adunarea unor probe solide care confirmă sau nu pretenţiile unui moştenitor pierdut. Credeţi-mă, dosarul trebuie să fie beton, pentru că de obicei este în joc o sumă mare. Oamenii sunt întotdeauna dispuşi să lupte din răsputeri în tribunal ca să pună mâna pe bănet.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse bătrânul. Se comit atâtea crime pe stradă pentru câţiva dolari sau un pic

de drog. N-ai de unde şti ce-ar face un individ pentru o moştenire de milioane de dolari.

– E adevărat că nu mă ocup cu praf de puşcă sau cu pete de sânge, recunoscu Lucy. Dar caut documente, de pildă certificate de naştere, de căsătorie sau de deces, cu care construiesc arborele genealogic pe câteva generaţii în urmă. Fac apel la datele serviciului de imigrări, la cele de la recensăminte, scotocesc prin arhivele civile şi militare, registrele de proprietate, notariale, ale instituţiilor fiduciare şi tot aşa. Credeţi-mă, ştiu ce înseamnă să alcătuieşti un dosar imbatabil.

Mason aruncă o privire spre biletul galben. Nu păru impresionat.

– Şi asta o să încerci să faci aici, în Summer River?

– Da. Lucy trase biletul mai aproape, într-un gest protector. În domeniul meu, întotdeauna se rezumă totul la familie.

Deke se încruntă.

– Ţinând cont că familia cu care ai de-a face controlează o avere, plus mare parte din ce se întâmplă aici, în oraş, ar fi o idee bună să-ţi păstrezi micuţa teorie doar pentru urechile noastre, cel puţin deocamdată.

– Nu vă faceţi griji, chiar asta intenţionez să fac. Lucy luă bileţelul galben şi poşeta. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am treabă!

– Unde te duci? întrebă Mason.

– Am o zi plină. Mai întâi trebuie să mă pregătesc pentru interviul cu şeriful Whitaker şi apoi mă duc la cumpărături.

– Vrei să faci cumpărături?

– Să iau ceva de îmbrăcat pentru diseară. Nu mi-am adus haine elegante cu mine. Trebuie să aflu ce înseamnă o vestimentaţie lejeră ca în Ţinutul Vinului. Bucuraţi-vă de cafea, domnilor!

Porni cu paşi mari spre uşă, dar nu se îndepărtase îndeajuns ca să nu audă comentariul pe care i-l şopti Mason unchiului său:

– La dracu', treaba o să se complice.

– Serios? zise Deke. Cred că am rămas cu nota de plată.

capitolul 12

– E imposibil să descrii stilul din Ținutul Vinului, anunță Teresa Vega. Dar pe aici o recunoști când o vezi. Are mai multe aspecte, mai ales când e vorba de ținute de damă. Ar fi un stil elegant și lejer – elegant-*scump* și lejer. Vrei să arăți ca și cum te-ai născut să-ți duci viața în podgorie, ca și cum familia ta se ocupă de generații întregi cu asta.

– Știi regula, spuse Lucy. Nu poți da greș cu o rochiță neagră. Am câteva în șifonier, acasă. Păcat că n-am adus una cu mine.

– Există o excepție la fiecare regulă. Stilul lejer din Ținutul Vinului este tocmai excepția de la regula rochiței negre.

– Mă las pe mâinile tale, Teresa.

Lucy se uită la hainele expuse cu iscusință în Teresa's Closet, un magazin plin de culoare aflat în apropierea hanului. Teresa o recunoscuse în clipa în care intrase pe ușă. Bucuria revederii fusese una sinceră, la fel și condoleanțele pentru dispariția Sarei.

Lucy fusese surprinsă de mica explozie de căldură pe care o trăise când ea și Teresa se îmbrățișaseră. Trecuseră, până la urmă, treisprezece ani de când se văzuseră. Prietena ei se numea pe atunci Teresa Alvarez. În parte, legătura lor din acea ultimă vară se datorase faptului că amândouă fuseseră excluse de pe lista puștilor cool. Dar mai avuseseră și alte lucruri în comun. Părinții Teresei erau și ei divorțați. Deși ai lui Lucy se despărțiseră cu trei ani înainte, încă se lupta cu urmările. Teresa îi putuse oferi niște sfaturi pragmatice, dintre care primul și cel mai folositor fusese: „Nu-ți irosi timpul sperând că ai tăi se vor împăca. E numai o fantezie pentru copii mici". Al doilea lucru pe care i-l spusese se dovedise la fel de adevărat: „Nu te obosi să-i întrebi de ce au divorțat.

O să-ți spună orice, numai adevărul nu". Lucy își aminti că întrebase: „Care e adevărul?" La care Teresa răspunsese cu înțelepciune: „Unul dintre ei s-a săturat de căsnicia asta și a început să se culce cu altcineva". Și asta se dovedise a fi adevărat.

În urmă cu treisprezece ani, Teresa era o adolescentă timidă, cu ochi mari, căprui, și ochelari. Era obsedată de modă și design și petrecea ore în șir online studiind blogurile despre ultimele tendințe și stiluri. Chiar și din mica alocație pe care i-o dădea mama ei greu încercată, reușea să fie cochetă. Astăzi, arăta șic fără să pară că făcuse un efort deosebit, exact așa cum trebuia să arate proprietara unui magazin de vestimentație din Ținutul Vinului.

– În Ținutul Vinului nu merg rochițele negre, zise Teresa. Dacă apari la recepția de la Colfax într-o rochiță neagră o să ieși în evidență ca o turistă.

– Încep să am impresia că ăsta nu e un lucru bun.

– Păi, înseamnă că nu ești din zonă. Chiar dacă așa e și nu te-ai născut și nici nu ai crescut aici, încă ai rădăcini adânci în Summer River.

– Rădăcinile acelea nu sunt în industria vinului. Mătușa Sara a avut o livadă de meri, mai ții minte?

– Și ce dacă? Nu e ca și cum cei din familia Colfax ar avea sânge de podgoreni. Banii lor vin de la un fond de investiții. Toată lumea de aici știe că viticultura e doar un hobby pentru Warner Colfax.

Lucy zâmbi.

– Nu crezi că Quinn și Jillian sunt interesați să facă vinuri de soi, cu numele Colfax pe etichetă?

– Bună întrebare. Nu le pasă de vin, dar le place să se distreze jucând rolul grangurilor din înalta societate. Ca a doua doamnă Warner Colfax, apropo. Ai auzit despre divorț, nu?

– Mason a pomenit despre asta.

– Potrivit zvonurilor, Quinn a fost furios când taică-său și-a părăsit nevasta pentru o femeie mai tânără decât fiul lui.

– De obicei, a doua și a treia căsătorie nu sunt primite bine de copiii din prima căsătorie. Eu, una, pot să confirm. În plus, am văzut o mulțime de drame familiale provocate de această dinamică.

– Sara mi-a spus că lucrezi la o agenție de investigații specializată în găsirea moștenitorilor pierduți.

Chipul Teresei se lumină de curiozitate. Pare fascinant!

Lucy își aminti scena din bar când Văduva Îndurerată îi aruncase conținutul paharului cu bere în față.

– Are unele momente bune și altele mai proaste. Ei, dacă iese din discuție rochița neagră, ce sugerezi?

– Am câteva propuneri, și oricare va fi perfectă diseară, zise Teresa mutându-se în capătul tejghelei.

– Minunat! N-am venit pregătită pentru genul ăsta de petrecere... sau orice altfel de petrecere, dacă tot veni vorba.

Teresa scoase o rochie de vară fără mâneci, până la genunchi, într-o nuanță de albastru care ducea cu gândul la cerul văratic.

– Ceva în genul ăsta, cu un pulover subțire sau un șal. Se face răcoare după asfințit.

– O să am nevoie și de pantofi.

– Fără tocuri. Stilul lejer din Ținutul Vinului înseamnă balerini ori sandale. Petrecerile de la vinării se țin de obicei în locuri parțial acoperite sau pe o terasă, mai ales în perioada asta a anului. Trebuie să arăți că ești pregătită să dai fuga în vie sau să faci treabă în sala rezervoarelor în orice moment.

– Am înțeles. Lucy aruncă o privire la inelul de pe mâna stângă a Teresei. Sara mi-a spus că te-ai căsătorit.

Teresa râse.

– Doi copii, câțiva câini, o ipotecă și un soț... nu neapărat în ordinea asta, aș putea adăuga.

– Felicitări! Mă bucur că îți merge așa de bine.

– Mătușa ta mi-a spus că ai pus capăt logodnei, zise Teresa privind-o compătimitor.

– După cum îmi amintește toată lumea, e mai bine să descoperi înainte de măritiș că lucrurile nu vor merge, decât după.

– Adevărat. A fost un ticălos?

– L-am prins în pat cu alta.

– Chiar că era un ticălos. Păi, ia-o ca pe un experiment ratat.

– A fost o greşeală, nu un experiment.

– Ah, făcu Teresa dând mustrător din deget. Ştii ce se spune, e o greşeală numai dacă nu înveţi din ea.

– Am învăţat multe. Am mers la un psiholog foarte costisitor vreo şase săptămâni după aceea.

– Şi?

– Se pare că am o problemă cu angajamentele.

– Rahat.

– Concluzia a fost că vina îmi aparţine pentru încheierea logodnei. Incapacitatea mea de a mă angaja l-a dus pe ticălos în braţele altei femei.

– Repet, rahat. Un ticălos total e un ticălos total. Ticăloşii totali sunt incapabili să se schimbe. Probabil că în sufletul tău i-ai citit caracterul şi de aceea n-ai putut să te angajezi mai mult. Prin urmare, fie conştient, fie inconştient, l-ai testat; bineînţeles, suspiciunile tale s-au dovedit a fi corecte.

– Uau! Lucy era impresionată. Asta este o analiză profundă!

– Da, ştiu, spuse Teresa cu un zâmbet fin. Ar fi trebuit să mă consulţi pe mine în locul unui psiholog foarte scump. Ţi-aş fi vândut hainele potrivite şi te-aş fi trimis să cauţi un înlocuitor pentru ticălosul total.

– Ai dreptate, râse Lucy. Când am rupt logodna aveam nevoie de terapie prin cumpărături, nu de consiliere psihologică. Ce-a fost în capul meu?

– Eu pot să-ţi spun că gustul tău în materie de bărbaţi a evoluat deja.

– Adică?

– Mason Fletcher te duce la bal, Cenuşăreaso. Ce poate fi mai tare de atât?

– Nu e chiar o întâlnire, murmură Lucy.

– Ba da, e o întâlnire, a doua, după calculele mele. Mason era cu tine când ai găsit cadavrul lui Brinker în şemineul mătuşii tale, nu-i aşa?

– Ba da, dar nu sunt sigură că găsirea unui cadavru constituie o întâlnire.

– Deci întâlnirile cu Mason sunt puţin diferite de întâlnirile cu alţi bărbaţi. E un lucru bun, dacă mă întrebi pe mine. Teresa scoase încă o rochie vaporoasă, în culorile estompate ale amurgului, şi adăugă: Sunt convinşi că în şemineu era cadavrul lui Brinker?

– Verdictul nu e încă final, dar nu prea există motive de îndoială. Dimineaţă, când Mason şi cu mine am dat declaraţii în faţa şerifului Whitaker, mi-am dat seama că pentru el lucrurile sunt clare. Cadavrul aparţine unui tânăr de vârsta lui Brinker, iar în acel an nu s-a anunţat dispariţia nici unui alt băiat în zonă.

– E Brinker. El trebuie să fie, spuse Teresa clătinând din cap. E greu de imaginat că scumpa ta mătuşă a omorât pe cineva, dar, atât timp cât a făcut-o, nu-mi pare rău că l-a ales pe Brinker drept ţintă. În retrospectivă, a fost un sociopat în toată puterea cuvântului. Putea foarte bine să fi fost Violatorul în Serie.

– De acord.

– Mă întreb, totuşi, de ce-a făcut-o Sara. Crezi că el a atacat-o? Poate că s-a apărat şi i-a fost teamă să sune la poliţie pentru că tocmai îl omorâse pe băiatul lui Jeffrey Brinker. Brinker senior i-ar fi făcut viaţa un iad dacă ar fi aflat că ea era responsabilă de decesul moştenitorului său preţios. După el, Tristan nu putea face nimic rău.

– S-ar putea să nu aflăm niciodată de ce-a făcut-o, zise Lucy.

Nu era pregătită să divulge concluzia la care ajunsese împreună cu Mason în legătură cu posibilul mobil al Sarei – cel puţin, nu încă.

– În tot cazul, povestea a stârnit curiozitatea celor din zonă, spuse Teresa. Iar acum eu te îmbrac pentru o petrecere la Crama Colfax. Nu te supăra, dar tare aş vrea să ştiu cum ai primit invitaţia.

– Jillian Colfax m-a invitat personal.

Teresa strânse la piept rochia şi făcu ochii mari.

– Să dea naiba! *Jillian?* Nu m-aş fi aşteptat. Ultima oară auzisem că voi două nu vă învârteați în aceleași cercuri.

– Nu s-a schimbat absolut nimic în privința asta, replică Lucy în timp ce strângea în mână țesătura rochiei bucurându-se de senzația fluidă și ușoară. Însă, dacă n-ai aflat, am moștenit o bucățică frumoasă din Colfax Inc.

– Tot orașul vorbește numai despre asta, crede-mă. E foarte bine că mergi cu Mason diseară. S-ar putea să ai nevoie de cineva care să-ți păzească spatele, şi nu cunosc pe nimeni mai potrivit pentru treaba asta. Ştii ce s-a spus mereu despre el.

– „Nu vrei să ai de-a face cu Mason Fletcher", cită Lucy din memorie.

– Așa-i. Ca să știi, cei din clanul Colfax au fost deopotrivă oripilați și furioși când au descoperit că Mary i-a lăsat acţiunile Sarei și că acele acţiuni sunt acum în mâinile tale. Ştii că e o mare fuziune sau achiziţie pe rol, nu?

– Am auzit. Cred că-mi place rochia în culorile amurgului. O să am nevoie de un şal asortat și de încălțări, bineînțeles.

– Poate ar trebui s-o asortezi cu un pistol, sugeră Teresa. Este ca și cum tu și Mason v-ați duce la O.K. Corral[1].

– Nu-ţi face griji, o să respect întru totul stilul lejer din Ţinutul Vinului.

capitolul 13

„Nu e o întâlnire."

În timp ce o aştepta pe Lucy în holul hanului, Mason își repeta în gând litania care-l obsedase toată ziua.

„Nu e o întâlnire. O însoțești la recepție pentru că n-o poți convinge să nu meargă și n-o poți lăsa sub nici

[1] Răfuială armată celebră din Vestul Sălbatic (n.tr.)

o formă să intre în arena gladiatorilor de una singură. Nu este o întâlnire."

Semăna totuşi al naibii de mult cu o întâlnire, a doua cu Lucy. Un val de nerăbdare îi înfierbântase sângele, împiedicându-se să se gândească la orice altceva.

În acel moment, ea îşi făcu apariţia. Părea să plutească pe trepte într-o rochiţă care se oprea puţin deasupra genunchilor. Decolteul era modest. Mânecile foarte scurte îi dezveleau braţele frumos rotunjite. O curea îngustă îi scotea în evidenţă talia fină. Purta sandale cu toc compensat şi o gentuţă agăţată pe diagonală care părea că abia putea cuprinde un telefon mobil şi un card. Bijuteriile ei constau într-o pereche de cercei de aur şi o brăţară delicată cu zale de aur. Pe braţ purta un şal alb. Ţinuta nu avea nimic ţipător, dar, cumva, toate elementele se îmbinau pentru a-i conferi o aură de încredere în propria feminitate.

– Mda, merge, spuse Mason zâmbind.

– Mersi. După ce făcu o piruetă graţioasă, Lucy adăugă: M-a ajutat Teresa Vega de la Teresa's Closet. Pe vremuri era Teresa Alvarez. Ţi-o aduci aminte?

– Sigur. O puştoaică drăguţă. Purta ochelari şi haine ciudate, cum ar fi bocancii şi rochiile lungi.

– Era faza ei gotică. Acum a trecut peste asta.

– Mai bine. Mi-e greu să-mi imaginez o combinaţie între stilul gotic şi cel lejer din Ţinutul Vinului.

Lucy râse şi se îndreptă repede spre uşă.

– Putem lua maşina mea.

Tocmai căuta cheile în poşetă când el o ajunse din urmă şi o prinse blând de braţ, forţând-o să se oprească în mijlocul holului.

– Mersi pentru ofertă. Dar pentru că eu conduc, o să luăm maşina mea.

Ea clipi, dar nu îl contrazise. Mason deschise uşa şi o conduse în aerul cald al serii de vară. Nerăbdarea care îl rosese toată ziua fu înlocuită dintr-odată de sentimentul profund că se afla exact unde voia să fie, cu persoana pe care şi-o dorea.

Descuie eleganta mașină neagră care stătea în fața intrării. Lucy se uită la el cu un amuzament nedisimulat.

– Adică nu mergem cu camioneta?

– Nu în seara asta. Poate cu altă ocazie.

– Frumoasă mașină. Consultanța în securitate pare să fie bine plătită.

– Un lucru e sigur în domeniul ăsta: ai întotdeauna crime de rezolvat.

– Nu e închiriată, iar Fletcher Consulting se află în DC. Nu-mi spune că ai traversat țara la volan.

– Ești un detectiv bun. Da, am condus pe toată distanța asta. Am avut nevoie de timp ca să mă gândesc. Autostrăzile interstatale oferă ocazia perfectă pentru reflecție.

Ea îi aruncă o privire curioasă, dar nu mai puse întrebări. Mason deschise ușa pasagerului și o urmări cum se strecura pe scaunul din față. Care era treaba cu femeile în rochițe de vară? Se corectă. Care era treaba cu Lucy în rochiță de vară?

Care era treaba cu Lucy?

„Of, la dracu'! M-am îndrăgostit."

Și puțin îi păsa. Astfel de seri erau rare în viața unui bărbat. Păcat că trebuia să irosească o mare parte din timp păzindu-i spatele cât o făcea pe detectiva. Din păcate, Lucy se juca cu focul.

La fel și el.

Făcând un efort să-și tempereze fierbințeala, închise portiera cu fermitate, apoi dădu ocol mașinii și se urcă la volan.

– La ce te-ai gândit în timpul drumului până aici? vru ea să știe.

– La diverse chestii.

Porni motorul și ieși cu spatele din parcare, moment în care auzi telefonul lui Lucy. Respiră ușurat, bucuros de întrerupere. Avea sentimentul că, odată ce i se punea pata și începea să pună întrebări, tânăra femeie nu renunța ușor.

Ea scoase telefonul și se uită la ecran, apoi îl vârî la loc în poșetă explicând:

– E de la agenţie.

– De la Brookhouse Research?

– Nu, de la agenţia matrimonială. Mă notifică ori de câte ori computerele lor îmi găsesc o posibilă pereche.

Dintr-odată, el nu se mai simţi atât de bucuros de întrerupere.

– Da? Îşi dădu seama că vorbea printre dinţi. Şi primeşti multe notificări?

– E a doua pe ziua de azi.

Mason se strădui să rămână calm.

– Până acum n-ai avut noroc?

– Deocamdată nu s-a aprins nici un beculeţ.

– O, da, treaba cu angajamentul.

– Da. Dar profilul meu nu arată deloc rău. Singură, cu studii serioase, niciodată căsătorită, fără copii în întreţinere, slujbă bună, sănătate excelentă. Apropo, chestia cu slujba bună pare să fie un mare avantaj.

– Da?

– Se spune că femeile preferă bărbaţii care câştigă bine. Dar se pare că şi reciproca e adevărată. Ai fi uimit câţi bărbaţi caută o soţie care câştigă bine.

„E timpul să schimbăm subiectul“, se gândi el, apoi o întrebă:

– Avem un plan pentru seara asta?

– Nu chiar. Consider petrecerea asta o misiune de colectare de informaţii.

– „Informaţii“ nu e primul cuvânt care-mi vine în minte. Din toate punctele de vedere, cei din familia Colfax seamănă cu un cuib de vipere. Dacă am avea minte am sta deoparte.

– Priveşte altfel. Este o ocazie de a aduna informaţii suplimentare despre dinamica familială a clanului Colfax.

– Chiar crezi că unul dintre ei le-a omorât pe Sara şi pe Mary, nu-i aşa?

– Nu sunt absolut sigură, însă cu toţii au motive, iar faptul că Sara şi Mary au murit chiar când a început războiul fuziunii în familia Colfax e o coincidenţă prea mare.

– Acțiunile Colfax sunt mobilul, de acord. Dar trebuie să mai iei în calcul ceva: dacă e un ucigaş la mijloc, va fi foarte nervos. A calculat greşit. El n-avea de unde să ştie că acţiunile vor ajunge în mâinile tale.

– Sau ea, spuse Lucy.

– Ce?

– Ai spus „el". Şi femeile ucid, să știi.

– Crede-mă, sunt foarte conștient de asta, zise Mason strângând mai tare mâinile pe volan. Ce vreau să spun e că, după experienţa mea, sociopații violenți care se simt în pericol devin foarte periculoși.

– Ştiu, admise Lucy. Dar îi datorez asta mătușii Sara. Ea a făcut ce a socotit că trebuia făcut ca să mă protejeze în urmă cu treisprezece ani. Acum, eu trebuie să aflu adevărul despre acel accident de maşină.

După o lungă tăcere, Mason răsuflă încet.

– Înţeleg.

– Ştiu că înţelegi, replică ea zâmbind.

Rămase tăcută, uitându-se la drum prin parbriz. Emana o hotărâre neclintită, își spuse el. Nimic n-o putea opri. Nu avea nici un rost să o contrazică.

Străbăteau centrul oraşului, trecând pe lângă magazinele cochete și terasele pline din piaţa umbrită de copaci.

– Am făcut şi eu nişte cercetări astăzi, spuse el după o vreme.

– Ce fel de cercetări?

– M-am uitat pe dosarul Violatorului în Serie. Una dintre teoriile de atunci a fost că Brinker nu opera singur.

– Avea un complice?

– Poate cineva pus să stea de pază. Poate cineva care filma violul.

– O, la naiba! Nu m-am gândit niciodată la filmarea în sine. Am presupus că Brinker monta înainte camera ca să înregistreze violul.

Mason schimbă vitezele pentru a lua curba spre River Road.

– Conform rapoartelor pe care le-am citit, unul dintre investigatorii care s-au ocupat de caz, acum la pensie, găsise în câteva înregistrări indicii referitoare la prezența unei alte persoane în cameră. În cele mai multe cazuri, umbre. Filmele au fost șterse toate, deci nu se poate verifica.

– Și victimele?

– Erau drogate cu un halucinogen puternic. Amintirile lor nu sunt de încredere. Dar câteva au declarat că mai era cineva de față.

Lucy își încrucișă strâns mâinile sub sâni.

– Brinker era mai nenorocit decât s-a crezut. Polițiștii au mers pe urmele teoriei ăsteia?

– Da, dar n-au ajuns nicăieri. După dispariția lui Brinker, nu au mai apărut filme online. Cazul s-a răcit foarte repede.

– Crezi că șeriful Whitaker o să-l redeschidă?

– Nu. Violatorul în Serie opera în Bay Area, nu în Summer River.

– Poate că Brinker a vrut ca eu să fiu prima victimă de aici.

– Dacă-i adevărat, reprezenta o schimbare de șablon. Celelalte victime erau toate la facultate. Tu erai încă la liceu pe vremea aceea.

– Voia fete mai tinere și mai vulnerabile.

– E posibil. Violatorii în serie tind să devină tot mai violenți, ca și criminalii în serie. Oricum ar sta lucrurile, cred că Whitaker este mulțumit cu scenariul pe care i l-am prezentat cu privire la moartea lui Brinker.

– Brinker a atacat-o pe mătușa Sara. Ea s-a luptat, l-a omorât pe agresor și apoi i-a ascuns trupul deoarece îi era teamă că va fi arestată pentru crimă.

– Teoria asta are un punct slab. În mod clar, Sara nu se încadrează în profilul celorlalte victime. Whitaker știe asta, dar mă îndoiesc că o să forțeze nota. N-are nimic de câștigat. E mai simplu să culeagă roadele de pe urma închiderii unui caz vechi.

– Dar dacă a existat un complice?

– Whitaker are cazuri mai urgente pe cap.

– La fel și eu, spuse Lucy. Trebuie să aflu adevărul referitor la accidentul suferit de Sara și Mary.

– Noi, zise Mason.

– Poftim?

– *Noi* trebuie să aflăm adevărul. Nu lucrezi singură.

Lucy îl măsură gânditoare cu privirea, apoi zâmbi ușor:

– Mulțumesc.

capitolul 14

Crama Colfax, construită în stilul unei vile mediteraneene, era așezată pe un deal împădurit și avea priveliște către podgorii și către râu. Recepția se ținea în sala pentru degustări, un spațiu decorat cu lambriuri în nuanțe calde, de la ocru la roșu-închis. Ușile vitrate fuseseră deschise pentru a le permite invitaților să iasă pe terasa generoasă.

Lucy nu fu surprinsă de numărul mare al oaspeților. Warner Colfax și familia sa erau membri ai elitei din Ținutul Vinului, astfel că o invitație din partea lor reprezenta pentru cei dornici de parvenire un simbol al statutului social.

Jillian, toată numai un zâmbet, îi conduse spre un bărbat între două vârste ce purta o cămașă cu mâneci scurte făcută la comandă și pantaloni eleganți. Stilul lejer din Ținutul Vinului, trase Lucy concluzia.

– L-ați cunoscut pe socrul meu? întrebă Jillian.

Zâmbetul ei vioi nu se estompase, dar încordarea pe care Lucy o detectase în dimineața aceea părea să-i fie gravată definitiv în colțurile ochilor și ale gurii.

– Nu, răspunse Lucy.

– Ne învârtim în cercuri diferite, adăugă Mason.

Jillian, ignorându-i tonul sec, își croi o cărare prin mulțime. Warner Colfax era scund, chel și pătrățos, însă orice lipsuri de natură estetică îi erau compensate înzecit de mult mai tânăra, mult mai înalta și foarte frumoasa femeie de lângă el.

– Trebuie să fie noua doamnă Colfax, zise Mason.

– Da, replică Jillian pe un ton glacial. Ashley.

Jillian se opri la marginea micului grup adunat în jurul lui Warner și îi adresă socrului un zâmbet strălucitor.

– Warner, îmi pare tare rău că vă întrerup, spuse ea fără urmă de regret, dar voiam să te anunț că au sosit Lucy Sheridan și Mason Fletcher. Suntem cu toții foarte încântați că au putut să vină în seara asta.

Warner se întoarse și, pentru prima oară, Lucy îl văzu îndeaproape. Nu părea să fie omul de afaceri versat, necruțător, la care se așteptase. Constată uimită că o întâmpina cu o căldură firească, dezarmantă. Ochii lui gri părură să se lumineze la vederea ei, ca și când era realmente încântat s-o cunoască. Trebuia să te uiți cu atenție ca să observi evaluarea calculată care avea loc dincolo de aparențe. Fără îndoială, Warner Colfax încerca să găsească o cale de a o manipula, se gândi tânăra femeie.

Poate că, până la urmă, așa arăta de fapt un om de afaceri versat.

Îi oferi în replică un zâmbet îndelung exersat, de genul „Felicitări, vă informez că sunteți moștenitorul unei averi colosale".

– Lucy Sheridan, zise el. O plăcere. Expresia lui se adumbri când continuă: Mi-a părut atât de rău să aud despre moartea mătușii tale. N-am cunoscut-o bine, dar ne-am întâlnit de câteva ori în virtutea legăturii ei cu sora mea. Ea și Mary au fost foarte apropiate, atât personal, cât și profesional.

– Mulțumesc, răspunse Lucy. Vă rog să acceptați condoleanțele mele pentru moartea lui Mary. O să-mi fie dor de amândouă.

– Mulțumesc.

Cu zâmbetul cald luminându-i iarăși chipul, Warner își mută privirea calculată asupra lui Mason.

– Nu cred că ne-am cunoscut, dar îl știu pe unchiul tău. Mai dăm unul peste altul în oraș, din când în când.

– E un oraş mic, zise Mason.

– Cu siguranţă, chicoti Warner. Mă bucur că aţi reuşit să veniţi amândoi.

Cei doi bărbaţi dădură mâna, apoi Warner atinse umărul tinerei de lângă el într-o manieră posesivă.

– Soţia mea, Ashley.

– Lucy.

Prezentările o făcură pe Ashley să surâdă. Spre deosebire de soţul ei, părea destul de rezervată. Dacă treceai de bărbia prelungă, distinsă, şi de nasul aristocratic, puteai observa în frumoşii ei ochi machiaţi o umbră de nelinişte. Ashley şi Jillian aveau ceva în comun, îşi zise Lucy. Erau amândouă încordate, poate chiar speriate.

Dar când Ashley îşi îndreptă atenţia spre Mason – ceea ce se întâmplă aproape instantaneu –, faţada de gheaţă dispăru, fiind înlocuită de un farmec binevoitor.

– Mason, ce plăcere, murmură ea. Zâmbi din nou, de data asta reuşind s-o includă şi pe Lucy. Veniţi cu mine amândoi, ca să vă ofer câte un pahar din incredibila Rezervă a lui Warner pe care o inaugurăm în seara asta.

O luă înainte către barul lung, din lemn perfect lustruit. Mason mergea chiar în spatele lui Lucy, într-o atitudine deopotrivă intimă şi protectoare, ceea ce n-o deranja deloc.

Se emoţionă ştiind că era îndeajuns de aproape ca s-o atingă. Îi plăcuse mai devreme, când o luase după umăr ca s-o conducă la maşină. Îi plăcuse mult. Îi plăcea şi mirosul lui viril, infuzat cu o aromă subtilă de aftershave.

Mason ieşea în evidenţă, cel puţin în ochii ei. Era adevărat că mulţi dintre bărbaţii de acolo exercitau genul de putere care venea odată cu banii şi cu relaţiile sociale şi economice, dar Mason avea o altfel de putere. Nu era numai fizică, se gândi ea. Era genul de putere pe care te puteai baza la restrişte. Forţa lui era dată de virtuţi de modă veche precum onoarea, curajul şi hotărârea. Era genul de bărbat care îşi asuma întotdeauna responsabilitatea faptelor sale. Chiar

și în adolescență simțise acea tărie din el. Ce era atunci era și acum.

Știa, după felul în care unii oaspeți îl studiau pe furiș, că mulți dintre ei înțeleseseră mesajul. Nu voiai să te pui cu Mason Fletcher. Câțiva îl măsurau din priviri. Lucy bănuia că în sinea lor se asigurau că banii și relațiile le confereau un statut superior în încăpere, deși instinctul le spunea contrariul.

Femeile îl priveau pe Mason într-o manieră complet diferită. Lucy surprinse expresii care variau de la curiozitate la un interes sexual abia disimulat.

Era mult mai ușor să analizeze reacțiile altora la vederea lui Mason decât să și-o înțeleagă pe a ei. În ultimele luni întâlnise niște bărbați foarte drăguți și foarte interesanți. Câțiva dintre ei ar fi trebuit să-i fie pe plac, sau măcar ar fi trebuit să simtă un regret când relațiile nu se concretizaseră. Însă de fiecare dată când încheiase capitolul unei întâlniri aranjate avusese un sentiment de ușurare, nu de tristețe. Adevărat, plânsese de câteva ori, dar mai mult pentru că știa, în adâncul sufletului, că vina îi aparținea ei.

Probleme de angajament.

În seara aceea avusese o revelație. Căuta un bărbat ca Mason.

Poate că trebuia s-o contacteze pe doctorița Preston și s-o anunțe despre descoperirea pe care o făcuse în timp ce investiga o posibilă crimă. De fapt, nu era o idee bună, se hotărî ea. În lumea lui Preston, o pacientă care lua în serios diverse teorii conspiraționiste stârnea mai multă îngrijorare decât una suferind de fobie față de angajamente.

Lucy zâmbi în barbă.

– Ce-i? o întrebă Mason aruncându-i o privire tăioasă.

– Nimic, șopti ea. Doar un gând trecător. Nu-i nimic.

Ashley se opri la bar și vorbi cu una dintre cele două femei de acolo.

– Beth, vrei să torni două pahare din Rezervă pentru oaspeții noștri speciali?

Beth se întoarse. Părul ei şaten, creţ, era coafat într-o tunsoare scurtă care îi încadra trăsăturile bine definite. Privea lumea printr-o pereche de ochelari cu rame negre. Lui Lucy i se păru că arăta familiar.

Când Beth îl văzu pe Mason, zâmbetul ei politicos se transformă într-o pură expresie a încântării.

– Hei, Mason, exclamă ea. Mă mai ştii? Beth Crosby. A trecut ceva vreme. Am auzit că te-ai întors în oraş.

– Mason zâmbi.

– Mă bucur să te revăd. Se pare că diploma în enologie pentru care studiai ţi-a prins bine.

– Cu siguranţă. Sunt enologul domeniului Colfax.

În vocea lui Beth se citea mândria. Luă o sticlă deschisă şi se apropie de ei.

– Am tot vrut să trec pe la prăvălie să te salut, dar am fost extrem de ocupată în ultimul timp. Arăţi grozav. Cum merg lucrurile?

– Bine, răspunse Mason. O ştii pe Lucy Sheridan?

– Bună, Lucy, spuse Beth. Zâmbind, turnă vin roşu în două pahare. Nu te-aş fi recunoscut. Pe vremuri ne-am intersectat de câteva ori prin oraş, dar cam asta a fost tot.

– Îmi amintesc, zise Lucy. Mă bucur să te revăd.

– Am cunoscut-o pe mătuşa ta destul de bine. Colecţionez antichităţi din industria vinului. Sara mi-a găsit câteva piese minunate. Domnul Colfax mă lasă să afişez câteva obiecte în sala rezervoarelor. Turiştii adoră lucrurile vechi. Mi-a părut tare rău când am auzit de accident.

– Mulţumesc, replică Lucy, întrebându-se de câte ori avea să mai fie pusă în postura de a primi condoleanţe. Felicitări pentru postul pe care l-ai obţinut!

– Mersi, spuse Beth zâmbind mândră. N-aş fi aici dacă domnul Colfax nu mi-ar fi dat o şansă. M-a angajat de pe băncile şcolii şi mi-a îndeplinit toate solicitările referitoare la echipamentul de ultimă generaţie. Zice că întotdeauna se încrede în instinct când vine vorba de angajat talente.

– Warner nu s-a înşelat în ceea ce priveşte vinificatorii, interveni Ashley. Nerăbdarea i se citea în cuvinte, însă zâmbetul era la locul lui. Rezerva este cea mai bună creaţie a lui Beth de până acum. Warner este convins că va aduce domeniului Colfax consacrarea în lumea vinului.

– Încercaţi, îi îndemnă Beth.

Puse sticla jos şi aşteptă cu un aer răbdător. Lucy ridică paharul cu picior înalt.

– Nu sunt o cunoscătoare, avertiză ea.

– Nici eu, zise Mason. Dar când vine vorba de bere...

Beth râse.

– Haideţi, încercaţi Rezerva.

Lucy urmă ascultătoare protocolul degustării. Învârti uşor Rezerva în pahar, inhală esenţa şi luă o înghiţitură de probă. Vinul era tare şi concentrat.

– Foarte bun.

– E încă destul de proaspăt, dar are tot ce trebuie. Acum e impresionant, dar să vezi peste câţiva ani!

– Magia vinului, zise Lucy zâmbind.

– Nu e magie, răspunse Beth. Producţia modernă de vin este o ştiinţă. Dacă vreţi, mi-ar plăcea să vă ofer într-o zi un tur al cramei.

– Mersi, sună interesant.

Era evident că Ashley se săturase.

– Hai să mergem pe terasă! E mai uşor să stăm de vorbă acolo. Aici e prea mult zgomot de fundal.

Încă o dată, Lucy şi Mason o urmară prin mulţime. Pe terasa spaţioasă, luminată de felinare, erau câţiva oameni adunaţi în grupuri mici, dar Ashley nu se opri să facă prezentările. Ca o rachetă ce merge drept la ţintă, continuă să înainteze până ce găsi un colţ neocupat. În sfârşit se opri şi o fixă pe Lucy cu o privire pătrunzătoare.

– După cum desigur ai aflat, descoperirea faptului că tu ai primit acele acţiuni la Colfax Inc. a fost un şoc pentru întreaga familie.

– Şi pentru mine a fost un şoc. Dar moartea Sarei şi a lui Mary m-a şocat şi mai mult.

Bărbia fermă a lui Ashley se încleştă.

– O tragedie. Sunt nou-venită în familie, lucru pe care presupun că-l ştiţi. M-am măritat cu Warner acum mai puţin de un an. Îmi pare rău că n-am avut ocazia de a o cunoaşte pe mătuşa ta. Nu mă dau în vânt după antichităţi. Am întâlnit-o pe Mary, desigur, dar numai la câteva ocazii.

Un bărbat înalt ieşi din umbră.

– Şi acesta este motivul pentru care nimeni n-a ştiut că i-a lăsat acţiunile Sarei Sheridan.

Observaţia fusese făcută pe ton grav şi sarcastic.

– Cecil, exclamă Ashley părând uşurată să-l vadă. Dă-mi voie să te prezint lui Lucy Sheridan şi prietenului ei, Mason Fletcher. Lucy, Mason, el e Cecil Dillon, directorul general de la Colfax Inc.

– Încântat, spuse Cecil.

Ar fi putut juca rolul de director general într-un film, se gândi Lucy. Era înalt, brunet, cu trăsături bine conturate, corp atletic şi o privire cunoscătoare, gen „nimic nu-mi scapă". Zâmbi cu căldură spre Lucy şi îi ţinu degetele puţin mai mult decât era necesar.

Când se întoarse spre Mason, expresia lui se schimbă într-una politicoasă, relaxată, profesională. Strângerea de mână dintre cei doi fu vioaie şi scurtă. Doi masculi alfa care se măsoară din ochi, îşi zise Lucy.

– E un lucru obişnuit să aduci pe cineva din afară la cârma unei afaceri de familie? întrebă ea, vrând să destindă atmosfera.

Cecil îi zâmbi.

– Multe afaceri de familie procedează la fel ca orice altă corporaţie şi angajează un director general din exterior. Uneori pentru că nimeni din familie nu este calificat să îşi asume responsabilităţile. Alteori, pur şi simplu pentru că nimeni din familie nu vrea acest post. Dinamica personală poate fi greu de gestionat. De multe ori, e mai uşor pentru toată lumea dacă persoana care ia deciziile de zi cu zi nu este o rudă.

– Pare logic.

– Dar acum, pentru prima oară, o să fie o persoană din exterior în consiliul de administraţie, interveni Ashley măsurând-o pe Lucy din priviri. Asta va schimba cu siguranţă dinamica familială. Ştii că este o ofertă de fuziune pe masă?

– Am auzit câte ceva.

– Profit de ocazie ca să te avertizez că familia Colfax este foarte divizată în ceea ce priveşte fuziunea. Se pare că tu deţii acţiunile hotărâtoare.

– Hei, făcu Cecil ridicând o mână. Asta-i o petrecere aniversară, la care discuţiile de afaceri nu-şi au locul. Pot vorbi cu Lucy despre avantajele şi dezavantajele fuziunii cu altă ocazie.

– Ai dreptate, spuse Ashley. Momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Doar că fuziunea preocupă pe toată lumea de câteva săptămâni încoace. Trebuia să meargă totul ca pe roate, însă acum e un haos general.

Cecil preluă iniţiativa şi îi atinse braţul cu un gest subtil, grăitor. O avertiza să se calmeze, îşi dădu seama Lucy. Încordarea lui Ashley era palpabilă.

– Cred că am discutat destul pe tema asta, Ashley, spuse Cecil. Nu vrei să te duci la ceilalţi oaspeţi? Ştii că lui Warner îi place să te aibă lângă el la astfel de evenimente. O să-i explic situaţia lui Lucy cu alt prilej.

– Da, sigur. Ashley se adună cu un efort vizibil şi îi oferi lui Mason un zâmbet strălucitor: Ne vedem mai târziu. Distracţie plăcută!

Se întoarse repede şi dispăru în mulţime.

– Îmi cer scuze pentru Ashley, i se adresă Cecil lui Lucy. Atmosfera din familie e încordată... întotdeauna a fost. Oferta de fuziune aduce lucrurile la suprafaţă. Moartea lui Mary şi descoperirea faptului că acţiunile ei au ajuns la cineva din afara clanului a adăugat un alt nivel de complexitate. I-a lăsat restul lui Quinn, mare parte sub forma proprietăţilor pe care le-a cumpărat în urmă cu mulţi ani, când pământul din Ţinutul Vinului era ieftin.

– Ştii cumva ce părere avea Mary despre fuziune? întrebă Mason.

– Nu a dat niciodată multă atenţie afacerilor. Dar, când consiliul de administraţie era divizat într-o chestiune, ea vota întotdeauna cu Quinn. În general, Quinn e de partea tatălui său.

– Dar nu şi de data asta, remarcă Lucy.

– Nu. Warner se opune fuziunii din motive sentimentale. Colfax Inc. este creaţia lui, el a clădit-o de la temelie, însă nu-l mai interesează la modul activ. Acum, crama e pasiunea lui. Mă tem că fără el la vârf, este doar o chestiune de timp până când Colfax Inc. să intre în degringoladă. Intuiţia lui Warner în materie de investiţii a fost cea care a adus firmei un asemenea succes. Din păcate, nu e nimeni în familie care să-l înlocuiască. Nimeni nu are instinctele lui. Toţi cei implicaţi ştiu asta.

– Şi tu? întrebă Mason.

– Eu sunt bun, răspunse Cecil ridicând dintr-un umăr într-un gest care-i denota încrederea deplină în propriile forţe. Sunt foarte bun. De aceea m-a şi pus Warner la conducere. Dar când vine vorba de navigarea pe pieţe pe termen lung, Colfax este un geniu. Trista realitate e că pe el nu-l mai interesează treaba asta. Fără el la cârmă zi de zi, motoarele se vor opri până la urmă. E un om încăpăţânat, dar e pragmatic. Într-un final, ştiu că va alege soluţia optimă pentru familie.

– Adică să accepte oferta? zise Lucy.

– Exact. Fuziunea îi va permite lui Warner să se retragă în culmea gloriei. Legenda lui va rămâne nepătată. Şi toată lumea din familie, inclusiv tu, Lucy, va pleca cu un profit foarte frumos. Vorbim despre plăţi de multe milioane de dolari pentru fiecare acţionar. Dar îmi încalc propria regulă vorbind despre afaceri la o petrecere. Dacă nu te superi, aş vrea să ne vedem odată, când poţi tu, şi să îţi prezint datele. Astfel o să ai toate informaţiile înainte să te hotărăşti.

– Sigur.

Cecil îşi scoase mobilul şi apăsă pe el de câteva ori.

– Mâine-dimineaţă la ora zece îţi convine?

Lucy nu se obosi să-şi scoată telefonul.

– Nu, mă tem că sunt foarte ocupată în acest moment, spuse ea zâmbind. Cadavrul din șemineu a complicat lucrurile.

Cecil tresări.

– Înțeleg. Poate la sfârșitul săptămânii? Nu am un birou aici, în Summer River. Stau într-una dintre casele de oaspeți de pe domeniu. Dar nu contează. Tot ce-mi trebuie e laptopul. Ashley mi-a spus că stai la Harvest Gold Inn, ne putem întâlni acolo.

– Nu, zise Mason înainte ca Lucy să poată răspunde. N-o să aveți intimitate acolo, o avertiză. Decât dacă vă vedeți în camera ta...

Lăsă vorbele să plutească în aer. Nu avea nici un rost să completeze spațiile goale, se gândi. Nu trebuia să-i atragă nimeni atenția că nu era o idee bună să se vadă cu Cecil în camera ei. Și se îndoia că Cecil avea nevoie de o morală pe tema asta.

Acesta își drese glasul.

– Mă gândeam că ne putem vedea la o cafea în centru.

Ea își astâmpără iritarea și îi zâmbi larg.

– Sună bine. O să-ți dau un semn când o să am puțin timp liber ca să ne uităm peste cifre.

Mason părea și mai puțin încântat. Cecil, pe de altă parte, era clar mulțumit.

– Perfect, zise el vârând telefonul înapoi în buzunar. Mi-a părut bine să te cunosc, Lucy. Dădu din cap spre Mason: Și pe tine, Fletcher.

Se întoarse și trecu prin mulțime cu lejeritate, oprindu-se să pălăvrăgească ici-colo înainte de a dispărea în sala de degustare.

– Să nu mai faci asta vreodată, rosti Lucy pe un ton aspru.

– Ce? întrebă Mason cu ochii la ușile prin care Cecil Dillon tocmai dispăruse.

– Nu te băga atunci când stabilesc întâlniri de afaceri, te rog!

– El avea de gând să țină întâlnirea de afaceri în dormitorul tău.

– Mă îndoiesc de asta. Ai tras o concluzie prostească, recunoaşte.

– Prostească?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Este directorul general de la Colfax Inc. L-ai auzit, sunt milioane de dolari în joc. Vrea să mă convingă să votez fuziunea. Numai la asta se gândeşte.

– De unde ştii asta?

– Din cauza banilor, desigur. Ai încredere în mine, când sunt sume atât de mari în joc, la asta se gândeşte oricine de obicei.

– De obicei?

– Poftim?

– Ai spus că, *de obicei*, la bani se gândeşte oricine când sunt sume mari în joc. Sunt şi excepţii de la regulă?

Ea ezită, apoi ridică din umeri.

– Uneori, oamenii pun emoţiile mai presus de propria lăcomie. Nu se întâmplă deseori, dar se întâmplă. Nu şi în cazul acesta, însă.

– Ce te face să fii aşa de sigură?

– Dillon nu e un membru al familiei. Singura lui miză o constituie banii. Sunt sigură că fuziunea îi va aduce o primă considerabilă.

– Deci nu-i pasă de nimic altceva decât de realizarea fuziunii.

– Exact. Dar cred că îi pasă *mult* de asta.

– Aşa că va face orice ca să te convingă fie să-i vinzi acţiunile înapoi lui Quinn, fie să votezi în favoarea fuziunii.

– Mă descurc. Am mai fost în situaţii presante. Am depus mărturie în instanţă în calitate de expert şi m-am confruntat cu moştenitori înfuriaţi care socoteau că nu primiseră ce li se cuvenea din avere. Crede-mă, nimeni nu se înfurie mai tare decât un moştenitor care crede că i s-a tras ţeapă. Nu mai am şaisprezece ani.

Mason făcu o grimasă.

– Îmi pare rău.

– Ştiu că nu te poţi abţine, zise ea bătându-l uşor pe mână. Eşti bine intenţionat.

El se uită în jos preț de o clipă. Când își ridică privirea, în ochii lui se putea citi un avertisment.

– În schimbul abținerii de la tulburarea întâlnirilor tale de afaceri, aș aprecia dacă nu m-ai mângâia ca pe un câine.

– Da, spuse Lucy retrăgându-și iute degetele. Scuze! Îți dai seama că ne cam răstim unul la altul?

– Am observat.

– Amândoi suntem cam încordați în seara asta. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem e să ne certăm.

Râsul înfundat, ironic, al unui bărbat îl întrerupse pe Mason chiar când voia să răspundă. Quinn Colfax ieși din umbra unui spalier pentru vie.

– Asta numiți voi ceartă? Păi nu-i nimic în comparație cu ce se întâmplă în familia mea. N-ați văzut dihonie până când n-ați asistat la o ceartă în familia Colfax.

Vorbele abia se deslușeau. Lucy își dădu seama că paharul cu vin din mâna lui nu era nici primul, nici al doilea pe care îl băuse în acea seară. Începuse devreme. Cu toate astea, reușea să meargă drept.

Nu se schimbase mult în ultimii treisprezece ani, își zise ea. Toată lumea spunea că semăna cu mama lui, nu cu tatăl. Prima doamnă Colfax îl înzestrase cu un păr brunet, ochi căprui și un chip îngust, cu osatura fină, care o duse cu gândul pe Lucy la un portret de la începutul secolului nouăsprezece. Îi amintea însă și o altă opinie care circula despre Quinn Colfax – că nu era făcut pentru lumea afacerilor.

Mason aruncă o privire spre paharul pe jumătate gol din mâna lui Quinn.

– De cât timp tragi cu urechea?

– De îndeajuns de mult ca să-i aud pe Cecil și pe cățea vânzându-și marfa, răspunse Quinn ridicând din umeri. Uitându-se la Lucy, adăugă: Dillon va încerca să parafeze afacerea cu tine cât mai curând posibil, să știi.

– Ai vreo problemă cu asta? Din câte mi-a zis Jillian, ești de acord cu oferta.

– Să lămurim lucrurile: când Jillian vorbeşte, o face în numele ei, nu al meu. La fel şi în cazul lui Cecil şi al căţelei. Fiecare cu treburile noastre.

– Și cum arată treaba ta? se interesă Mason.

Quinn rânji.

– Chiar crezi c-o să-ţi spun, Fletcher? Se întoarse şi dădu să plece, dar se opri să arunce peste umăr: Uite ce e, de dragul timpurilor trecute și pentru că pari să fii preocupat de soarta lui Lucy, o să-i dau un sfat.

– Care-i sfatul? întrebă Lucy.

– Vinde-ţi acţiunile către familia Colfax cât de repede poţi și lasă Summer River în oglinda retrovizoare. Nu vrei să te implici în ce se întâmplă la Colfax Inc.

– Asta-i o amenințare? vru Mason să știe.

– Nu, nu-i o amenințare, oftă Quinn. Doar un sfat gratis. Faci ce vrei cu el.

– Mersi, spuse Lucy.

Quinn se uită la Mason.

– Știi, întotdeauna am crezut că tu ai fost cel care l-a trimis pe Brinker acolo unde-i era locul. Întotdeauna am vrut să-ţi mulţumesc. Iar acum se pare că ar fi trebuit să-i mulţumesc Sarei Sheridan. Îmi pare rău că n-am făcut-o cât a fost în viață.

De data aceasta, Quinn nu mai privi înapoi.

Se lăsă un scurt moment de tăcere. Lucy puse cu mare grijă paharul cu vin de care abia se atinsese pe o măsuță din apropiere, moment în care își dădu seama că degetele îi tremurau ușor.

– Cred că mi-a ajuns distracţia de la petrecerea asta, murmură ea. Sunt gata de plecare.

– Și eu.

capitolul 15

Lucy încă tremura când se strecură în maşină şi își prinse centura de siguranţă. Adrenalina și nervii, se gândi. Își împreună mâinile foarte strâns în poală și așteptă ca Mason să se urce la volan și să iasă din parcare.

– Şi lui Quinn îi era frică de Brinker, zise ea.

– Încep să mă întreb cui nu-i era frică de el, spuse Mason în timp ce cotea pe River Road.

Telefonul ei sună. Absentă, îl luă, şterse mesajul despre ultima propunere a agenţiei matrimoniale şi îl puse la loc în poşeta de seară, pe care o închise cu hotărâre.

Urmă o tăcere prelungă pe scaunul şoferului.

– Crezi că o să mai dai vreodată o şansă căsătoriei? întrebă Mason în cele din urmă.

Era ceva straniu în vocea lui, îşi zise Lucy.

– Nu ştiu. Cu cât îmbătrânesc mai mult cu atât sunt mai puţin dispusă să fac compromisuri. Mi s-a spus că devin prea pretenţioasă.

– Cine ţi-a spus asta?

– Ultimul tip cu care m-am întâlnit. Și doctoriţa Preston, psihologul meu.

– Ultima femeie cu care m-am întâlnit zicea că eram prea dictatorial şi că nu-mi comunicam prea bine emoţiile.

Asta o făcu să râdă.

– Parcă suntem doi rataţi, nu?

– Avem ceva în comun, spuse el cu un zâmbet abia schiţat.

– E posibil să ai dreptate.

– Mai departe: ce părere ai despre situaţia din cuibul de vipere Colfax?

– Quinn ar putea avea o problemă cu băutura, zise ea după un moment de gândire.

– Aş spune că e posibil să ai dreptate.

– Se aştepta să ia locul tatălui său la conducerea companiei, dar asta nu s-a întâmplat. În schimb, Warner Colfax a angajat un director general din afară care este foarte posibil să se culce cu a doua doamnă Warner Colfax.

– Ah, și tu ai impresia asta?

– E ceva în atmosferă între Dillon şi Ashley.

– Nu este ce-aş numi o dovadă irefutabilă, îi atrase el atenţia.

– Nu.

– Dar sunt înclinat să fiu de acord cu tine. Mason schimbă vitezele pentru a încetini. Altceva? o întrebă peste câteva clipe.

– Se pare că tabăra favorabilă fuziunii e destul de disperată. Dar, așa cum ți-am spus, nu e ceva rar întâlnit în aceste situații. Generația mai în vârstă construiește imperiul și face milioane. Tânăra generație vrea să ia banii și să fugă. Se întrerupse surprinsă când își dădu seama că Mason o cotise pe un drum lăturalnic. Unde mergem?

– Într-un loc unde putem vorbi.

Mașina elegantă se strecură printre copaci, pe drumul îngust, până la o mică poiană. Farurile luminau râul întunecat. Mason le stinse, astfel că singura lumină venea de la lună.

– Mi-am petrecut o mulțime de veri în Summer River când eram mică, dar nu-mi amintesc acest loc.

– Deke l-a găsit. Ne-a adus pe Aaron și pe mine aici să ne învețe cum să pescuim.

Ea nu știa ce să spună, așa că se lăsă o tăcere prelungă. Cu fiecare bătaie a inimii, împărtășeau o intimitate tot mai profundă. Se întrebă dacă era singura care o simțea.

Încerca să se gândească la o modalitate de a sparge tensiunea când Mason deschise portiera.

– Hai să ieșim! Nu e frig.

Avea dreptate, se gândi ea când coborî din mașină. Totuși, era răcoare. Își trase șalul în jurul umerilor, după care merseră împreună spre malul râului.

– Despre ce voiai să vorbim?

– Să fiu al naibii dacă știu! Nu sunt un bun comunicator, îți amintești?

– O, da, tot uit. Ei bine, am să-ți dau un indiciu. Probabil că m-ai adus aici pentru că vrei să-mi dai ordine.

– Ordine?

– Crezi că ar trebui să le vând acțiunile celor din familia Colfax și să renunț la orice încercare de a afla dacă accidentul de mașină în care au murit Sara și Mary a fost cu adevărat un accident, nu-i așa?

Lui îi lua atât de mult să răspundă, încât ea întoarse în cele din urmă capul ca să-l privească. Nu putea să-i citească expresia în întuneric, dar simți că ajunsese la o decizie.

– Logica și bunul-simț îmi spun că vânzarea acțiunilor și părăsirea orașului ar fi cele mai deștepte lucruri pe care le-ai putea face, spuse el într-un final. Dacă vei continua să mergi pe calea pe care ești acum, o să-ți faci niște dușmani în clanul Colfax.

– Cred că deja am câțiva. Ce-mi pot face?

– Nu știu. Asta e ceea ce mă îngrijorează. Dacă ai dreptate despre moartea Sarei și a lui Mary, ai putea fi în pericol.

– Chiar crezi că persoana care le-a ucis o să mă ia în vizor? Asta nu l-ar ajuta sau nu ar ajuta-o cu nimic. Am o asigurare, și crede-mă, e țeapănă. În profesia mea, afli foarte repede că un testament prost întocmit poate fi un dezastru pentru moștenitori. Am lăsat totul părinților mei. Criminalul nu poate pur și simplu să scape de toți cei din familia mea, unul câte unul, în speranța că în cele din urmă va face rost de acțiuni. Cineva – tu, probabil – ar observa.

– O, da, spuse Mason cu o voce răvășitor de molatecă. Aș observa dacă ai păți ceva.

Lucy se cutremură din nou, dar nu de la aerul rece al nopții. Jurământul lui Mason o speria, dar, pe de altă parte, îi dădea un sentiment ciudat de încredere. Dacă ar fi pățit ceva, el ar fi făcut țăndări familia Colfax.

– Deci, sunt relativ în siguranță, cel puțin pentru moment, conchise ea.

– Poate, spuse el reticent. Dacă într-adevăr cineva le-a ucis pe Mary și pe Sara, a calculat greșit. Dar asta nu înseamnă că nu va încerca alte tactici.

– Cum ar fi?

– Intimidare? O ofertă pe care nu o poți refuza? La naiba, nu știu. Dar dacă le-ai vinde acțiunile ai elimina această problemă.

– Acțiunile sunt singurele cărți pe care le am în joc.

El se uita tăcut la apa luminată de lună. Frunzele foşneau deasupra.

– Trebuie să fac asta, spuse Lucy în cele din urmă.

– Ştiu. De data aceasta, părea împăcat cu inevitabilul. În locul tău aş face acelaşi lucru.

– De fapt, chiar faci acelaşi lucru, sublinie ea. Într-un fel.

– Cred că suntem ceea ce suntem.

– Da. Dar îmi pare rău pentru că te trag după mine în situaţia asta.

Mason o cuprinse pe după umeri, o răsuci cu faţa spre el şi o trase mai aproape.

– Orice ai face, nu spune că îţi pare rău. Am motivele mele să procedez aşa.

Ea reuşi să zâmbească misterios.

– Ştiu. O faci pentru că nu te poţi abţine. Eşti un înger păzitor prin natura ta.

– Nu, cel puţin în parte o fac pentru că vreau să ştiu sigur în ce împrejurări au murit Sara şi Mary. Dar trebuie să clarific un lucru.

– Care anume?

– În cea mai mare parte fac asta datorită ţie.

Lucy nu găsi nici un răspuns, dar nu conta, pentru că atunci el o sărută, lăsând-o fără cuvinte.

Sărutul era o fantezie adolescentină devenită realitate. Şi era mai mult de atât, pentru că acum era femeie şi ştia suficient de multe despre asta ca să-l evalueze. Nu era sărutul din visele ei feciorelnice. Nu avea nimic dulce, romantic ori seducător. Acest sărut vorbea despre dorinţă masculină primară şi despre pasiune controlată cu înverşunare. Era genul de sărut pe care un bărbat i-l oferea unei femei atunci când voia să-i spună clar că o dorea.

Ştia intuitiv că existau numai două răspunsuri posibile la un astfel de sărut: fie îl întorcea cu interes, fie îl putea întrerupe şi se întorcea la maşină. Nu exista cale de mijloc. Niciodată nu avea să fie, nu cu Mason Fletcher.

Pentru prima dată în viaţa ei, îşi dădu seama că nu exista cale de mijloc nici pentru ea. Se avântă, îl cuprinse cu mâinile şi îl sărută cu o foame senzuală pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Adrenalina îi fierbea în vine.

Când el îi eliberă buzele şi îşi îndreptă gura spre urechea ei, avea frisoane, abia mai putea să respire, iar capul i se învârtea. Se agăţă de el savurându-i mireasma şi îi simţi corpul tare şi ferm. Când îi sărută pielea caldă a gâtului, el expiră profund. Ar fi putut fi un oftat de plăcere, de predare sau de bucurie. Nu era sigură. Dar răsuflarea lui deveni mai aspră.

Mason îi ridică bărbia cu degetul şi îşi apropie gura de a ei pentru încă un sărut intens. Ea simţea căldura focului care mocnea chiar sub suprafaţă.

El tremură, trase aer adânc în piept şi o îndepărtă puţin. În lumina lunii, ochii lui erau strălucitori şi întunecaţi. Fascinată, îi atinse obrazul. Mason îşi întoarse capul şi o sărută în palmă.

– Nu-mi spune că n-ai prevăzut asta, rosti el cu o voce aspră şi răguşită. Pentru că eu sigur am făcut-o.

– Ba da, admise ea. Dar tot m-a luat prin surprindere.

– La fel şi pe mine. Nu credeam că aş mai putea fi surprins astfel.

– Cu treisprezece ani în urmă am avut o pasiune teribilă pentru tine, îi mărturisi Lucy. Dar abia de erai conştient de existenţa mea.

El îşi trecu degetele prin părul ei, dându-i-l la o parte de pe faţă.

– Erai doar un copil.

– Care avea nevoie să fie salvat. Da, ştiu. Dar nu mai sunt un copil.

– Am băgat de seamă, murmură el trecându-şi uşor gura peste a ei. Categoric nu mai eşti un copil. Aş da orice să te duc în pat în seara asta, dar probabil e prea devreme, şi nici n-avem un pat.

Nu era o declaraţie, se gândi ea. Era o întrebare.

– Sunt sigură că problema patului s-ar putea rezolva. Dar ai dreptate, e prea devreme. Se strecură uşor din

îmbrățișarea lui și o luă înapoi spre mașină, adăugând: Ceea ce înseamnă că e vremea să plecăm.

– Hei, puteai măcar să mă contrazici și să-mi spui că nu e prea devreme, strigă el din spate.

Ea râse, simțind dintr-odată o ușurare cum nu mai cunoscuse de mult. Mason, râzând și el, o ajunse din urmă, îi sărută vârful nasului și deschise portiera.

– Trebuie să-ți spun că, luând în considerare toate aspectele, această întâlnire s-a dovedit mult mai bună decât părea la începutul serii.

– Așa e.

El închise ușa, dădu ocol mașinii și se urcă la volan. Nu porni imediat motorul, ci rămase cu ochii la râu, foarte concentrat, foarte serios.

– De unde vei ști când este momentul potrivit? o întrebă într-un târziu.

Lucy zâmbi cu seninătate, încrezătoare în puterea feminină pe care și-o redescoperise.

– Nu-ți face griji, o să-ți spun.

Mason rânji șmecherește și porni motorul.

– Promite-mi că n-o să uiți.

– N-o să uit.

capitolul 16

Pe drumul de întoarcere, Mason își dădu seama că, în ciuda frustrării sexuale extreme, se simțea bine, mai bine decât se simțise vreodată. Cel puțin de câțiva ani. O conduse pe Lucy în holul hanului și o privi urcând pe scară, apoi își continuă drumul până la cabană.

Luminile erau încă aprinse. Joe, care stătea tolănit pe verandă, se ridică pentru a-și întâmpina stăpânul.

– Salut, Joe.

Mason îl mângâie în spatele urechilor și deschise ușa de la intrare. Patrupedul îl urmă în vestibul și apoi în bucătărie.

Deke era încă treaz, lenevind pe canapea. Se uita la un film la televizor. Mason îl auzi pe Bogart rostind,

pe un ton familiar, ultima replică a filmului: „Louis, cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii".

– Casablanca, din nou?

– Cel mai bun film făcut vreodată, zise Deke ridicându-se de pe canapea. Era și timpul să vii acasă.

– E cam târziu să-mi spui că s-a dat stingerea. Mason intră în bucătărie, deschise dulapul și luă sticla de whisky care era mereu acolo. Probabil ar fi trebuit să faci asta acum cincisprezece ani.

– N-ai intrat niciodată în vreun bucluc în care să nu te descurci, așa că de ce să mă deranjez să-ți dau stingerea? Deke se așeză la masă, după care îl întrebă: Cum a mers în seara asta?

– Habar n-am. Mason luă două pahare din dulap și turnă puțin whisky în fiecare, apoi le puse pe masă și se așeză vizavi de unchiul său. Lucy și cu mine credem că în imperiul Colfax există o instabilitate reală. Avem o bănuială că a doua soție a lui Warner se culcă cu directorul general, Cecil Dillon, și se pare că, totodată, Quinn bea... poate prea mult. În ceea ce o privește pe Jillian, ai văzut-o ieri. E disperată.

– Poate speriată.

– Poate, zise Mason după o clipă de gândire. Un lucru e sigur: toată lumea cu un interes legitim în fuziune vrea ca aceasta să reușească. Toată lumea, cu excepția lui Warner. El deține cel mai mare bloc de acțiuni, dar dacă ceilalți și le pun laolaltă pe ale lor, l-ar putea depăși.

– Numai dacă Lucy nu trece de partea lui.

– Dacă, preciză Mason luând o gură de whisky.

– Lucy o să aibă de furcă din ambele părți. Ar trebui să-și vândă acțiunile celor din familie și să iasă din menghină cât timp firma încă e pe profit.

– N-o s-o facă până nu obține niște răspunsuri.

Deke sorbi din pahar și expiră profund.

– Mă gândeam eu. Se pare că a început să-ți semene. Încăpățânată ca dracu'.

– Exact, confirmă Mason zâmbind. Chiar prea încăpățânată.

Bătrânul militar ridică din sprânceană.

– Chiar crezi că accidentul de mașină în care au murit Sara și Mary ar fi putut avea o origine criminală?

– Nu știu. Mason se lăsă pe spătar și mai bău puțin whisky. Am scos dimineață raportul accidentului. Nimic nu sugerează că a fost ceva suspect.

– Manzanita Road e un drum care nu a mai fost întreținut de ani buni. Îl folosesc mai ales șoferii și motocicliștii cărora le place off-roadul. Dar Mary și Sara îl cunoșteau bine. Conduseseră pe acolo de nenumărate ori. Toată lumea știa că le plăcea să se oprească pe la vechea tabără și să ia o gustare.

– Accidentul a avut loc la începutul după-amiezii. Nu era ceață. Nici un indiciu că vreuna dintre ele băuse.

– Accidentele se întâmplă, murmură Deke, după care sorbi din pahar.

– Sigur. Dar mai e ceva ce nu-mi place.

– Ce?

– Momentul. Mulți bani în joc, din cauza fuziunii Colfax. O tensiune acută în familie.

– Întotdeauna a fost tensiune în familie. Warner este un ticălos. Trebuie să recunoști că a construit un imperiu adevărat. Dar a plătit un preț serios.

– Și acum, după toate aparențele, nu vrea să se ocupe decât de cramă.

– Nu aș fi prea sigur de asta. Compania înseamnă încă enorm pentru el.

Mason ridică din sprâncene.

– Doar nu crezi că și-ar ucide propria soră pentru a încerca să pună mâna pe acțiunile ei!

– Mary nu era sora lui, nu de sânge, în orice caz. A fost sora lui vitregă. Mama ei era o văduvă cu o fetiță când s-a căsătorit cu tatăl lui Warner.

– N-am știut asta.

– O mulțime de oameni nu știu. Sau au uitat.

– Cum ai aflat? Nu ai crescut aici. Nu ne-am mutat aici decât atunci când Aaron și cu mine eram adolescenți.

– Am informații de la Becky. Ea s-a născut în Summer River.

Mason dădu din cap.

– Becky ţi-a mai spus şi altceva?

– Da, şi s-ar putea dovedi interesant. Mi-a spus cum au ajuns la Mary acele acţiuni şi de ce sunt atât de importante. La împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani, Mary a primit o moştenire de pe urma mamei sale. De aici a luat banii pentru a investi în compania Warner. A făcut-o cu toată convingerea, ştiind că Warner avea talentul de a scoate bani din piatră seacă. Dar ea şi Warner nu au fost niciodată apropiaţi. Pentru Mary a fost o investiţie profitabilă. Warner era disperat după infuzia de numerar, aşa că i-a dat acţiunile în condiţiile cerute de ea.

– Bine, asta schimbă puţin lucrurile. Ai idee de ce s-a rupt parteneriatul dintre Colfax şi Brinker?

– Am auzit aceeaşi poveste ca toţi ceilalţi. După ce fiul său a dispărut, Jeffrey Brinker şi-a pierdut interesul pentru Colfax & Brinker. Avea obsesia să descopere ce s-a întâmplat cu Tristan. Deke îşi puse ambele mâini în jurul sticlei de whisky şi se uită drept la Mason. Este normal. Aş fi făcut acelaşi lucru dacă tu sau Aaron aţi fi dispărut.

Mason simţi o undă de căldură care nu avea nici o legătură cu alcoolul.

– Ştiu. Dacă tu ai fi dispărut brusc, fără nici o explicaţie, Aaron şi cu mine te-am fi căutat încontinuu.

– Aşa este în familie. În orice caz, se spune că Warner Colfax a profitat de depresia lui Brinker şi l-a convins, mai mult sau mai puţin cu binişorul, să-i vândă partea lui. Au fost unii care au sugerat că, profitând de faptul că Brinker nu mai gândea limpede, Colfax nu i-a oferit un preţ corect. Oricum ar fi fost, tranzacţia s-a făcut. Câteva luni mai târziu, Brinker a murit din cauza unui atac de cord.

Mason apucă paharul de whisky şi se lăsă pe spate în scaun.

– Chiar dacă Colfax a profitat de Brinker, răscumpărarea părţii lui însemna o mulţime de bani.

Deke îl privi intrigat.

– Sigur. Cei doi erau multimilionari în momentul în care au ajuns în Summer River. Averea lui Warner e mult mai mare acum. Unde vrei să ajungi cu asta?

– Nu sunt sigur încă. Nu știi cine au fost moștenitorii lui Brinker, nu-i așa?

– Nu. Nu am dat atenție acestui aspect. Singurul lucru pe care pot să ți-l spun este că, oricine ar fi, ei nu locuiesc în Summer River. S-ar fi aflat repede dacă ar fi fost așa.

– Îi voi spune lui Lucy să urmărească banii din averea lui Brinker. Asta e domeniul ei de expertiză.

– Ce crezi că vei obține de aici?

– N-am nici o idee.

– Ah, făcu Deke gânditor. Așa lucrezi de obicei la cazurile nerezolvate?

Mason înghiți o gură de whisky și puse jos paharul.

– Cam așa. Pun întrebări... scotocesc peste tot... până aflu niște răspunsuri.

– Îți trebuie simțul orientării.

– După experiența mea, în general nu poți da greș dacă iei urma banilor. Acum treisprezece ani, o sumă imensă a trecut dintr-o mână în alta. Ar fi interesant de știut cine a luat-o. Și cine nu.

Deke îl scrută cu o privire pătrunzătoare.

– Ai putea să deschizi o cutie cu viermi.

– Sau nu. E clar însă că, într-un fel sau altul, Lucy va deschide cutia. Nu vreau să o facă singură.

– N-ar fi o idee bună.

Mai băură puțin în tăcere.

– Am găsit ceva interesant în vechile fișiere despre Violatorul în Serie, spuse Mason după un timp. Cel puțin unul dintre investigatori era de părere că a existat o a doua persoană implicată în atacuri, probabil cel care a filmat.

– Ticălosul. Dacă e adevărat, e încă liber.

– Poate fi o femeie.

– Greu de imaginat că o femeie ar putea ajuta la comiterea unor asemenea atrocități.

– Știm prea bine că ambele sexe sunt capabile de cruzime și violență.

– Da. Deke își trecu degetele prin părul tuns scurt. Privirea i se întunecă din cauza amintirilor. Știu, spuse el după câteva clipe. Dar chiar și după tot ce-am văzut în viața mea, nu pot să nu fiu șocat atunci când o femeie săvârșește niște fapte cumplite.

– Ai crescut într-o altfel de lume.

– Poate. Crezi că, dacă a existat un complice, ar putea fi încă aici, în oraș?

– E posibil. Și asta e ceea ce mă îngrijorează cu adevărat. În cazul în care al doilea răufăcător este încă aici, va fi speriat acum că trupul lui Brinker a fost găsit, laolaltă cu unele dovezi potrivit cărora el a fost Violatorul în Serie. La naiba, chiar dacă a plecat din Spring River, o să afle curând despre descoperirea cadavrului și o să înceapă să transpire.

Deke ridică din sprâncene.

– Pentru că există șansa ca acest caz să fie redeschis?

– Da, deși nu mi se pare foarte probabil. Whitaker nu are nici un interes să o facă. Adevărata problemă o reprezintă Lucy. Dacă există un complice și ea se apucă să întrebe în stânga și-n dreapta...

Mason nu mai continuă.

– Am înțeles, spuse Deke. Ce vrei să fac?

– La magazin ai o mulțime de clienți. Pe de altă parte, tot orașul se perindă pe la cafeneaua lui Becky. Oamenii vorbesc. Vreau să fiți atenți la orice discuție despre cadavrul lui Brinker.

– La naiba, de parcă ar fi vreun locuitor din Summer River care să vorbească despre altceva! Însă Brinker avea doar nouăsprezece ani când și-a găsit sfârșitul. Am impresia că, dacă există vreo informație utilă, aceasta ar veni de la oameni care erau mai aproape de vârsta lui în acel moment. Tu, de exemplu.

– Lucy și cu mine ne vom ocupa de asta. Dar aș vrea să știu dacă vreunul dintre localnicii mai în vârstă manifestă un interes care trece dincolo de nivelul normal de curiozitate.

– O să văd ce pot face, spuse Deke, apoi dădu pe gât ultima gură de whisky.

– Mulțumesc. Mason se ridică și adună paharele. Trebuie să dorm. Am nevoie să concep un plan înainte ca Lucy să apuce să deschidă prea multe dulapuri. Nu știm ce-ar putea să cadă din ele.

– Summer River este un orășel tipic, zise Deke. Plin de secrete. Plin de dulapuri.

Mason se îndreptă spre trepte.

capitolul 17

Joe se ridică anevoie în picioare și traversă încăperea ca să-și așeze capul pe genunchii lui Deke. Îl privea cu ochii lui ca de lup. Deke îi puse mâna pe creștet. Comunicau în tăcere, așa cum făceau adesea pe timp de noapte. Erau doi războinici bătrâni lăsați la vatră, se gândi Deke. Se înțelegeau unul pe altul așa cum nu s-ar mai fi înțeles decât cu alt războinic.

Se gândea la conversația pe care o avusese cu nepotul său. Un lucru era clar: Mason arăta mult mai bine decât în urmă cu câteva săptămâni, când apăruse pe veranda din față cu o geantă pe umăr. Ochii lui aveau aceeași expresie ca a puștiului de treisprezece ani care îl așteptase odinioară în biroul agenției de protecție a copilului, de parcă ar fi fost martor la sfârșitul lumii și nimic din ce avea să-i aducă viitorul nu-l mai putea surprinde.

Acel puști de treisprezece ani părea că nu va mai râde din nou sau că nu va mai avea încredere în nimeni, cu excepția fratelui său mai mic. Dar în el ardea o voință de fier. Pe patul de moarte, tatăl lui îi încredințase o misiune pe care trebuia s-o ducă la capăt. Misiunea de a-l proteja pe Aaron. O singură privire către Mason îi dăduse de înțeles lui Deke că băiatul avea s-o ducă la îndeplinire chiar și cu prețul vieții.

Potrivit funcționarilor din serviciul de protecție a copilului, Mason avusese probleme cu gestionarea furiei. Se manifestase agresiv în cele trei centre de plasament

prin care trecuse împreună cu Aaron într-o perioadă de trei luni. În dosar erau consemnate bătăi cu alți băieți și un incident în care Mason fusese acuzat de atacarea unui adult, ruda unuia dintre părinții adoptivi. Cei de la protecţia copilului, bine intenţionaţi, sugeraseră şedinţe de consiliere.

Deke fusese însă destul de sigur că, indiferent de ceea ce se întâmplase în centrele de plasament, Mason nu făcuse decât să-şi protejeze fratele mai mic. Își dădea seama de asta și după uşurarea din privirea asistentei sociale, care se apucase să întocmească actele atât de repede, că îi zăpăcise pe toți. Într-o oră, Deke stivuise lucrurile băieţilor în SUV și porniseră la drum.

Viaţa se schimbase pentru toți trei în acea zi.

Odată ajuns la maturitate, Mason nu plecase pe front peste mări și ţări, ci se înrolase într-un alt fel de război, cel cu răufăcătorii din Statele Unite. Avea o nouă misiune. Când Deke îl găsise la ușa din faţă, în urmă cu două săptămâni, își dăduse seama că Mason nu se întorsese în Summer River pentru că avea nevoie de o pauză, așa cum susţinuse. Avea nevoie de vindecare.

Deke recunoscuse întunericul din ochii nepotului său deoarece, în ciuda consilierii și a medicamentelor, și el vedea umbre similare când se uita în oglindă.

Mason se întorsese în Summer River purtând pe umeri o greutate imensă, aceea a unui om care ştie că nu și-a îndeplinit misiunea.

capitolul 18

Telefonul lui Lucy sună chiar în clipa în care ea deschidea dulapul din dormitorul Sarei. Se uită la numele de pe ecran, inspiră adânc și răspunse.

– Bună, mamă. Sunt în regulă. Totul e sub control.

– Ce naiba se întâmplă acolo, în Summer River? o întrebă Ellen.

Lumea universitară avea propriul ei accent, rece, hotărât, în genul „Eu tocmai ce am publicat un nou articol... tu ce-ai făcut în ultima vreme?“, care îi irita întotdeauna pe cei din afara bulei academice. În acea dimineață însă, glasul de obicei perfect modulat al lui Ellen trăda o notă de îngrijorare.

– Se pare că ai aflat de la știri, spuse Lucy.

– Au descoperit trupul lui Tristan Brinker în *șemineul Sarei?* Vocea lui Ellen crescu ușor în intensitate la rostirea ultimelor cuvinte. Nu pot să cred. Conform presei, autoritățile presupun că el ar fi fost Violatorul în Serie despre care s-a vorbit atât pe atunci.

Lucy se uita la rochiile cu imprimeuri exotice, fustele lungi și bluzele largi care fuseseră înghesuite într-o parte a dulapului Sarei. Nici o urmă de ținută lejeră din țara vinului. Fusese o adeptă convinsă a curentului New Age.

– Există unele indicii convingătoare că Brinker și Violatorul în Serie erau una și aceeași persoană, zise ea. Sara pare să fi fost sigură de asta. Alături de cadavru era un ziar cu un articol despre violator. Deși nu sunt probe certe, poliția locală merge pe această teorie.

– Nici nu-mi pot imagina ce șocant trebuie să fie să vezi un corp căzând din șemineu. Mai ales din șemineul mătușii tale. Era vegană, pentru numele lui Dumnezeu!

– L-a omorât, mamă. Nu l-a mâncat.

Ellen trecu peste ironia fiicei sale.

– Se opunea din toate puterile războiului. Violenței. Armelor.

– Nu a folosit un pistol. Se pare ca arma a fost un vătrai. L-am găsit și pe acesta în interiorul căminului.

– Mi-e imposibil să mi-o închipui pe mătușa ta ucigând pe cineva, mai ales în ceea ce pare a fi un act premeditat.

– Se spune că majoritatea oamenilor pot și vor ucide în condițiile potrivite.

– Da, ştiu. A fost un caz celebru acum câţiva ani, când o profesoară universitară şi-a omorât câţiva colegi pentru că nu i s-a dat postul pe care-l dorea.

– Ei, poftim, făcu Lucy.

Cum crescuse într-o familie de universitari, nu avea nici o problemă să-şi imagineze un astfel de scenariu.

– Totuşi, nu pot mă împac cu ideea că Sara a comis o crimă.

– A fost oarecum deconcertant, admise Lucy. Din fericire, nu am fost singură când am găsit cadavrul. Mason era cu mine.

– Cine este Mason? întrebă Ellen. Tipul care se ocupă de renovarea casei?

Lucy zâmbi.

– Nu chiar. Nu-l ţii minte pe Mason Fletcher?

– Nu.

– El a fost cel care m-a adus acasă în noaptea ultimei petreceri a lui Brinker.

– Acum îmi amintesc numele. E tânărul care a convins-o pe Sara că ar trebui să pleci imediat din oraş. A trebuit să anulez o conferinţă ca să vin să te iau de la aeroportul din San Diego.

– Uau. Mason i-a spus că trebuia să părăsesc Summer River? El e motivul pentru care Sara mi-a făcut vânt a doua zi? La naiba, ar fi trebuit să ghicesc.

– Tot ce ştiu este că Sara m-a sunat în dimineaţa aceea, spunându-mi că un tânăr pe nume Mason venise s-o avertizeze că erai în pericol. Urma să te conducă la aeroportul din San Francisco şi să te urce în primul avion către San Diego. Mi-a zis să vin să te iau şi să nu te scap din ochi până nu mă suna ea ca să mă anunţe că totul era în regulă.

– Deci aşa au stat lucrurile. Nu mi-a spus niciodată toată povestea. Lucy se opri să reflecteze câteva clipe, apoi întrebă: Te-a sunat ca să confirme că totul era în regulă?

– Da, peste o săptămână. Dar avea o voce ciudată. Mi-a spus că erai în siguranţă, dar nu o mai puteai vizita

în Summer River. Era o decizie irevocabilă pe care nu a vrut să mi-o explice.

Lucy închise ușa dulapului ca să nu mai vadă șirurile dezordonate de haine.

– Nu voia să dorm într-o casă cu un mort în șemineu. Karma negativă.

– O, Doamne! L-a omorât în săptămâna aceea, nu-i așa?

Șocul și uimirea răzbăteau din glasul lui Ellen.

– Se încadrează în cronologia evenimentelor. Îți amintești și altceva despre reacția Sarei la întâmplările din acea săptămână?

– Nu sunt sigură... au trecut treisprezece ani de atunci. Să-ți spun adevărul, m-am gândit la început că Sara exagera. Știam că n-ai fi atât de proastă încât să te faci pulbere la o petrecere și să te pui în pericol. Apoi mi-a explicat că nenorocitul a vrut să te drogheze.

– Se crede că Violatorul în Serie folosea un drog special pentru asta.

– Ei bine, riscul ca tu să fii drogată explica panica Sarei. M-am panicat și eu, la fel și tatăl tău. De aceea am anulat participarea la conferință și de aceea Richard și cu mine ne-am asigurat că n-ai fost niciodată singură în acea săptămână. Nu ne-am liniștit decât atunci când Sara ne-a sunat să ne spună că Brinker dispăruse, fiind considerat mort, și că tu erai în siguranță.

– Îmi aduc aminte. Tu și tata nu m-ați scăpat nici o clipă din ochi. Ba chiar m-ați pus să asist la cursurile voastre ca să nu rămân singură.

– Eram amândoi foarte îngrijorați. Am vrut să mergem la poliție, dar nu aveam nimic în afară de suspiciunile mătușii tale. Dă-mi voie să-ți spun că Richard și cu mine nu ne-am simțit niciodată atât de ușurați ca atunci când am primit telefonul prin care Sara ne-a anunțat că Tristan Brinker era considerat mort.

Amintirile acelei perioade pluteau prin mintea lui Lucy. Nu înțelesese cu adevărat ce se întâmplase, dar simțise că părinții ei fuseseră uniți în săptămâna aceea, legați de dragostea față de ea. Ba chiar, în naivitatea

ei adolescentină, îndrăznise să spere că aveau să renunțe la noii lor parteneri și să se recăsătorească. Desigur, mica fantezie fusese spulberată odată cu apelul prin care Sara îi anunțase pe Ellen și pe Richard că pericolul trecuse.

– Singurul lucru pe care-l țin minte este că, în afara îngrijorării pentru siguranța ta, Sara era neliniștită în privința tânărului care te-a adus acasă în acea noapte, spuse Ellen.

– Mason. Numele lui este Mason Fletcher.

– Mason Fletcher, da.

– Îi era teamă că putea fi în pericol?

– Mi-a dat această impresie. Cred că ceea ce o alarma era posibilitatea ca el să încerce să se ocupe personal de Brinker. A spus că nu voia ca Mason să facă asta.

– Mătușa Sara era îngrijorată pentru amândoi.

– Așa că a scăpat de sursa problemei. Definitiv. Cine ar fi bănuit că mătușa ta putea să dea dovadă de o asemenea ferocitate? Trebuie să fi fost incredibil de traumatizant pentru ea. Asta explică și modificările din comportamentul ei. Nu a mai fost niciodată la fel după vara aceea.

Lucy deschise un sertar și se uită la maiourile de yoga așezate în neorânduială.

– Umbra.

– Poftim?

– După aceea a părut să fie înconjurată de o umbră. O puteai simți chiar și atunci când se bucura.

– Nu știu la ce te referi exact, dar având în vedere ceea ce știm acum, probabil că a suferit de stres post-traumatic. Poate că asta percepeai tu.

– Da. Dintr-odată, lui Lucy îi veni o idee. Dar n-am observat aceeași umbră și la Mary.

– Ce vrei să spui?

– Cred că Sara a păstrat secretul față de Mary. Probabil că n-a vrut să o încarce cu asta. Sau, după cum a sugerat Mason, poate că n-a vrut să riște ca Mary să divulge secretul din greșeală. Oricum ar sta lucrurile, Sara a purtat povara faptei sale pe umeri până în mormânt.

– Așa este. După o scurtă perioadă de tăcere, Ellen reluă: Apropo de Mason, îmi pare rău să aud că e tot acolo, în Summer River.

– De ce?

– Sara a simțit mereu că Mason are mult potențial și că într-o bună zi se va transforma în ceva deosebit. Înțeleg că asta nu s-a întâmplat.

– Mason nu a trebuit să se *transforme*, zise Lucy în timp ce trăgea un sertar al comodei . El este acum ceea ce trebuia să devină.

– Draga mea, știi că mă enervează când vorbești ca Sara. Nu pot traduce jargonul ăsta New Age. Ce naiba vrei să spui?

Nu avea cum să-l explice pe Mason, se hotărî Lucy.

– Nu contează. Mason nu trăiește aici, în Summer River. E în vizită, își petrece puțin timp cu unchiul lui. Mason a ales justiția.

– Înțeleg. După o pauză semnificativă, Ellen întrebă: E polițist?

În vocea mamei ei nu era dezaprobare, își spuse Lucy. Mai degrabă o tentă de dezamăgire, ca și cum ar fi sperat să audă că Mason își luase doctoratul în fizică cuantică sau în chimie. Lucy cunoștea prea bine acest ton. Auzise același regret în vocile ambilor părinți când îi informase că se specializa în genealogie judiciară. „Ești sigură că nu vrei să mergi la universitate?" o întrebase Ellen. „Ai atâta potențial, draga mea." Tatăl ei fusese mai direct: „Risipești atâția ani de instruire. Genealogia nu este o profesie, e un hobby. Nu ai nevoie de o diplomă ca să desenezi un arbore genealogic. Orice copil de clasa a șasea poate să intre pe internet și să afle unde s-au născut stră-stră-străbunicii lui".

– Mason a fost detectiv la Omucideri timp de câțiva ani. Acum, el și fratele lui au o firmă de consultanță pe probleme de securitate.

– Adică e una dintre acele firme care asigură paza mallurilor și a clădirilor de birouri?

– Mai degrabă una dintre acele companii care rezolvă crime neelucidate.

– Sună foarte macabru, spuse Ellen. Ies ceva bani din asta?

– Evident, dacă ești bun. Mason și fratele lui sunt foarte buni. Dar nu cred că Mason o face pentru bani. Cred că munca i se pare... satisfăcătoare.

– Nu mi se pare foarte sănătos, din punct de vedere psihologic.

Lucy închise un sertar și deschise un altul.

– Avem nevoie de oameni ca Mason. Și sunt destul de sigură că e făcut pentru asta. Uite ce e, trebuie să fug acum, mamă. Am o groază de treburi azi.

– Ce treburi, mai exact? Mi s-a părut că am auzit o ușă închizându-se puțin mai devreme.

– Sunt în dormitorul Sarei, îi triez lucrurile ca să le pot împacheta și să scap de ele. A adunat o mulțime, ca să nu mai vorbesc despre antichitățile care i-au rămas după ce ea și Mary au închis prăvălia.

– A trăit în casa aia toată viața. Nu cred că a aruncat vreodată ceva. Și ai grijă în privința pieselor de epocă. Multe sunt rarități.

– Tata a zis să aduc un evaluator.

– Bună idee. Cât ai de gând să stai în Summer River?

Lucy deschise alt sertar și se uită la teancul dezordonat de cămăși de noapte, multe dintre ele brodate cu flori.

– Nu sunt sigură, zise ea. Mi-am luat un concediu de două săptămâni de la Brookhouse. Sper să-mi fie de ajuns ca să pun totul în ordine. Trebuie să fac niște reparații la casă în vederea vânzării.

– Stai acolo?

– Nu, la un han. Gândul de a-mi petrece noaptea aici, știind că jos a fost ascuns un cadavru, era prea înspăimântător. Trebuie să închid acum, mamă. Te iubesc. Pa.

– La revedere, scumpo. Și eu te iubesc.

Era adevărat, se gândi Lucy. Își iubea mama, iar mama ei o iubea pe ea. Același lucru era valabil și pentru

relația cu tatăl ei. Versiunea lor de familie nu avea să fie niciodată subiectul unui tablou de Norman Rockwell; totuși, erau o familie.

Pentru ea își dorea însă ceva diferit, mai bine sudat. Dar nu era o fire romantică. Cunoștea mult prea bine riscurile și statisticile. Avea un motiv pentru care îi era teamă de angajamente.

Lăsă telefonul să cadă în poșetă. Nu le vorbise părinților ei despre suspiciunile legate de moartea Sarei și a lui Mary deoarece amândoi s-ar fi alarmat și ar fi sunat-o de zece ori pe zi ca s-o convingă să se răzgândească. Parcă-l și auzea pe tatăl ei: „Lasă lucrurile astea în seama poliției".

Dacă e un lucru pe care îl înveți când devii adult este acela că nu trebuie să le spui părinților fiecare detaliu din viața ta.

Mai trase câteva sertare și le evaluă conținutul. Când termină, ieși în hol și intră în al doilea dormitor, cel pe care îl folosea atunci când o vizita pe Sara.

Deschise ușa dulapului. Vederea unei grămezi de cutii de carton amestecate cu haine vechi îi spunea tot ce trebuia să știe. Nu era imaginația ei.

Atunci îi piui telefonul, așa că se duse în cealaltă cameră și-l scoase din geantă. Tocmai era pe punctul de a șterge încă două mesaje de la agenția matrimonială când aparatul începu să sune. Se uită la ecran. Mason.

– La fix. Tocmai voiam să te sun.

– De ce?

Intrase pe nesimțite în pielea polițistului, își dădu ea seama.

– Să știi, există un cod al bunelor maniere și în privința convorbirilor telefonice. În general, nu se recomandă să tratezi o discuție perfect normală ca un interogatoriu.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

Lucy hotărî că trebuia să renunțe la încercarea de a-l instrui în ceea ce privește bunele maniere.

– Sunt acasă la Sara. Auzi o mașină intrând pe alee, așa că spuse: Stai puțin, a venit cineva.

– Încearcă să te concentrezi, fir-ar să fie!

– Mă concentrez asupra musafirului neaşteptat.

Se duse la fereastră şi văzu o maşină neagră, luxoasă, oprind în faţa casei. Coborî o siluetă familiară, ţinând în mână o geantă pentru laptop.

– E Nollan Kelly. Trebuie să închid. Te sun puţin mai târziu.

– Stai, ordonă Mason. Nu-mi închide! De ce încercai să dai de mine?

– *Te rog* nu-mi închide, îl corectă ea.

– Lucy, jur că...

Lucy ieşi pe hol şi o luă în jos pe scară, continuând să vorbească în telefon:

– Am venit astăzi ca să văd câte lucruri am de împachetat. Mai întâi, trebuie să ştii că, deşi mătuşa Sara rareori arunca ceva, era o persoană foarte ordonată. Nu înghesuia pur şi simplu lucrurile în dulapuri şi în sertare.

– Unde vrei să ajungi?

– Mi-am petrecut prima noapte aici. De curiozitate, m-am uitat prin dulapuri şi totul era perfect aranjat, în stilul tipic pentru Sara. Dar astăzi hainele şi cutiile de depozitare arată ca şi cum cineva a cotrobăit prin ele în grabă.

– Vrei să spui că cineva a scotocit prin casă? întrebă el cu un glas lipsit de orice inflexiune.

– Da. Probabil că s-a întâmplat noaptea trecută, în timp ce noi eram la petrecere.

– Ce naiba poate căuta intrusul?

– N-am idee. Tot ce pot să-ţi spun e că nu pare să fi furat ceva. Te sun după ce termin de vorbit cu Nolan.

Puse capăt convorbirii înainte ca Mason să-i poată ordona să nu închidă.

Nolan se pregătea să sune la uşă când ea îi deschise.

– Bună, Lucy. Zâmbetul lui era cald şi prietenos, dar nu reuşea să-i ascundă licărirea de teamă din ochi. M-am gândit să ne uităm împreună pe nişte cifre.

– Intră, Nolan. Putem discuta în bucătărie.

capitolul 19

Mason își puse telefonul în buzunar și ieși de după tejghea. Trecând printr-un culoar mărginit de rânduri de cuie și șuruburi strălucitoare, de o parte, și o varietate de instalații sanitare, pe de alta, se îndreptă spre ușa din față.

– Trebuie să plec, Deke, strigă el peste umăr.

Bătrânul ieși din camera din spate.

– Unde pleci așa repede?

– Acasă la Sara. Lucy zice că are impresia că a cotrobăit cineva pe acolo noaptea trecută.

– Nenoro... Deke se întrerupse. Părea mai degrabă nedumerit decât alarmat. De ce ar face cineva asta?

– O întrebare interesantă, ținând cont de teoria potrivit căreia Violatorul în Serie a avut un complice. Respectivul ar trebui să fie destul de îngrijorat de redeschiderea anchetei.

– La dracu'.

– Exact, zise Mason deschizând ușa. Tot ce știu este că nu vreau ca Lucy să fie singură cu cineva, chiar dacă n-are legătură cu cazul ăsta, și acum e singură cu Nolan Kelly.

– Kelly este agent imobiliar. Tot ce vrea e să vândă el casa.

– Dă-mi voie să reformulez. Nu vreau ca Lucy să fie singură cu cineva care a fost la petrecerea de la ferma Harper în urmă cu treisprezece ani. Kelly a fost acolo în noaptea aceea. Era unul dintre obișnuiții din cercul lui Brinker.

Mason trecu pragul și ieși în lumina caldă a soarelui. Nu-și dăduse seama că Joe îl urma până ce ajunse la jumătatea străzii. Se uită în jos la câinele care se ținea lângă piciorul lui.

– Vrei să vii și tu? Bine. Dar nu te repezi la gâtul lui Kelly decât dacă îți spun eu. Înțeles?

Joe îi aruncă o privire ca și cum ar fi zis: „Dă-mi pace! Știu ce am de făcut".

O femeie între două vârste se apropia de ei pe trotuar. Avea un căţeluş pufos, alb, într-o lesă roz. Ochii ei se măriră de teamă când îl văzu pe Joe, aşa că îşi trase căţeluşul în sus şi îl ascunse sub braţ. Aflat la adăpost, animalul începu să latre ascuţit spre Joe, care nu-i dădu nici o atenţie.

– În Summer River e o regulă strictă, îl anunţă femeia pe Mason. Toţi câinii trebuie să fie în lesă.

Arătă spre un panou din apropiere pe care era desenată silueta unui câine în lesă. Mason îl privi, apoi făcu un semn spre Joe.

– Spuneţi-i lui.

Continuă să meargă, urmat îndeaproape de Joe. Când ajunseră la camionetă, deschise uşa din spate, iar câinele sări pe banchetă şi se culcă.

– Încearcă să nu mă mai faci de râs, îi zise Mason. Dacă suntem arestaţi că am încălcat legea cu lesa, n-o să trag ponoasele din cauza ta.

Joe nu se simţi vizat de critică. Stătea atent, cu urechile ciulite şi cu privirea concentrată dincolo de parbriz, de parcă ar fi fost un soldat în misiune.

Mason închise portiera, dădu ocol maşinii şi se urcă la volan. Tocmai ieşea din parcare şi vira pe Main Street când văzu o siluetă familiară intrând în Fletcher Hardware.

Îi era greu să şi-l imagineze pe Warner Colfax făcând cumpărături dintr-un magazin de bricolaj. Probabil că intenţiona să aplice unele presiuni asupra lui Deke.

– Îi urez mult noroc, spuse Mason în direcţia lui Joe.

Dacă era cineva în oraş care se putea descurca fără probleme cu Warner Colfax, acela era Deke.

Era încă devreme. Valul zilnic de turişti nu avea să se facă simţit decât peste câteva ore. Semafoarele îi permiseră lui Mason să obţină un timp foarte bun prin oraş, iar drumul spre casa Sarei era liber.

Zece minute mai târziu cotea pe aleea din bătrâna livadă de meri. După moartea proprietarei, merele

Gravenstein nu fuseseră culese în vara aceea, așa că atârnau grele în copaci.

Lângă mașinuța lui Lucy era parcată o limuzină neagră. Dacă Nolan Kelly intenționa să-i facă rău tinerei femei, era puțin probabil să lase vehiculul în fața casei. Totuși, asemenea multora în acele zile, Nolan voia ceva de la Lucy.

Mason îi deschise portiera lui Joe, apoi urcară împreună treptele verandei. Atinse soneria de la intrare, dar nu așteptă ca Lucy să răspundă. Când încercă clanța, descoperi că ușa era deschisă, așa că intră în hol.

– Lucy?

Rezistă impulsului de a adăuga: „Am venit acasă".

– Suntem în bucătărie, strigă ea.

Părea bine. Mason își spuse că trebuia să se relaxeze. Exagerase. Își dădu seama că dezvoltase tendința enervantă de a face asta atunci când venea vorba de Lucy.

Merse în bucătărie, cu Joe la picior. Lucy și Nolan stăteau alături, studiind fotografia unei case pe ecranul computerului. Nolan reuși să zâmbească, dar nu păru încântat de întrerupere.

– Bună, Mason, zise Lucy aruncându-i o privire severă gen „Ține-te de scenariul meu". Nolan îmi arată niște anunțuri de la alte case asemănătoare din zonă ca să-mi pot face o idee despre prețul pe care l-aș putea cere.

– Ți-am spus, casa e drăguță, dar nu valorează nici pe departe cât terenul, replică Mason. Trase un scaun, îl întoarse și îl încălecă, încrucișându-și brațele pe spătar. Dar sunt sigur că Nolan ți-a explicat deja asta.

– Într-adevăr. Fălcile lui Nolan erau încleștate, însă reuși să-și păstreze zâmbetul. Domeniul va fi cu siguranță pe placul cuiva care vrea să-și înființeze propria cramă.

– Mă întristează gândul la toți merii aceia frumoși care vor fi distruși, dar nu militez pentru salvarea soiului Gravenstein așa cum făcea Sara. Zâmbind, Lucy adăugă: Până la urmă, îmi place și vinul.

– Mă bucur să aud asta, pentru că am cumpărătorul perfect pentru tine.

– Chestia e că tata insistă ca locuinţa să fie renovată, ca să obţin cel mai bun preţ.

– Sunt de acord că e un frumos exemplu de stil Craftsman, zise Nolan răbdător. Încerc doar să spun că nu trebuie să dai o mulţime de bani pe reparaţii.

– Nu-ţi face griji, nu plănuiesc nimic de amploare. Nu am mulţi bani de băgat în casă. Îţi mulţumesc pentru sugestii, oricum. O să mă uit peste cifrele astea şi o să te contactez când mă hotărăsc.

Nolan ezită, dar vânzătorul din el trebuie să fi ajuns la concluzia că era mai înţelept să nu insiste.

– Excelent, spuse în cele din urmă. Închise laptopul, se ridică în picioare şi scoase o cutiuţă argintie. Iată cartea mea de vizită. Sună-mă în orice moment dacă ai întrebări.

– Sigur. Cu un zâmbet călduros, Lucy se ridică la rândul ei. Te conduc.

– Mersi.

Mason îi urmări traversând bucătăria și intrând în hol, dar Lucy îi aruncă peste umăr o privire ameninţătoare, aşa că se opri în loc, ridicându-şi mâinile într-un gest defensiv.

Nolan se uita oripilat spre sufragerie.

– E greu de crezut că atâţia ani cadavrul lui Brinker s-a aflat în şemineul ăla.

– Nu cred că are rost să menţionăm asta în anunţ, sugeră Lucy.

– Nu, nu, sigur că nu, răspunse el repede. Dar ziceam aşa, că e ciudat. Bănuiesc că n-ai nici o idee de ce mătuşa ta... ăăă... a făcut-o.

– Probabil că a avut motivele ei.

Se descurca foarte bine să facă pe inocenta, trebui Mason să recunoască.

Nolan îşi înteţi strânsoarea pe mânerul genţii de laptop.

– Într-o clipă îţi zâmbea ca şi cum îi erai cel mai bun prieten din lume, iar în următoarea clipă era în stare să-ţi înfigă cuţitul în spate. Nu e greu de imaginat că a fost Violatorul în Serie. Nici nu vreau să mă gândesc

unde s-ar fi ajuns dacă ar mai fi putut să acţioneze în vara aceea. Era inteligent, bogat şi complet nebun.

– O combinaţie foarte rea, zise Mason.

Nolan dădu din cap cu tristeţe.

– Mulţi oameni au fost al naibii de uşuraţi când a dispărut. Ca să fiu sincer, Sara le-a făcut tuturor un bine că i-a scăpat de el.

Lucy îşi drese glasul uşor.

– Din câte îmi amintesc, ai făcut parte din gaşca lui în vara aceea.

– Mda, încuviinţă Nolan strâmbându-se. La început am fost încântat. Dar ceea ce aflai, mai devreme sau mai târziu, despre Tristan Brinker era că aveai întotdeauna de plătit un preţ considerabil pentru privilegiul de a fi pe lista lui de favoriţi.

Fără să aştepte un răspuns, deschise uşa şi ieşi pe verandă. Lucy aşteptă până ce auzi motorul limuzinei, apoi se întoarse către Mason.

– Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

– Dacă se bucură atâta că Brinker a fost omorât atunci, de ce pare atât de agitat?

– Poate are legătură cu vânzarea. Comisionul e mare, iar el nu e singurul agent imobiliar din oraş

– Poate. Dar cred că sunt mai multe la mijloc decât un comision.

– M-a deranjat ceva din felul în care se uita în jur când a intrat aici, dar încă nu-mi dau seama ce.

– Crezi că el a fost persoana care a cotrobăit prin casă noaptea trecută?

– N-am idee.

– Eşti absolut sigură că a existat un intrus?

– Absolut. Oricine o fi fost, a încercat să lase cât mai puţine urme, dar mi-am dat seama că a umblat cineva în dulapuri, sertare şi birou. Întrebarea este ce căuta, şi de ce tocmai acum? Casa era neocupată de când a murit Sara. Ar fi putut să pătrundă oricând şi să fure tot ce voia.

– Evident, descoperirea cadavrului a declanşat căutarea.

– Da.

– Sunt multe întrebări aici. Mason își dezlipi spatele de tocul ușii și se îndreptă. Trebuie să găsim primele răspunsuri. Ai chef să faci niște cercetări genealogice?

– Care-i numele familiei?

– Brinker.

capitolul 20

– Jeffrey Brinker și cu mine făceam parte din elita finanțelor în vremurile alea, spuse Warner. O, eram încă mici în comparație cu greii, dar eram cei mai deștepți, și o știam. Brinker se pricepea de minune la vrăjitul clienților. Treaba mea era să urmăresc piețele și să aleg investițiile. Întotdeauna calculam totul la centimă înainte de o achiziție, dar când venea momentul deciziei mergeam pe instinct. Instinctele mele erau infailibile. Jeffrey și cu mine făceam o grămadă de bani.

Deke rămase tăcut. Își sprijini dosul de scaunul pe care îl ținea în spatele tejghelei și îl studie pe Colfax, care se uita la o vitrină cu șurubelnițe.

Fusese surprins să-l vadă intrând pe ușă aproape imediat ce Mason plecase. Din motive ce nu erau încă suficient de clare, Warner începuse să vorbească despre trecut ca și cum ar fi fost prieteni la cataramă. Nimic nu era mai departe de realitate. În lumea lui Deke, un tip făcea câțiva dolari fiind parașutat de mai multe ori în zonele de conflict. Dacă supraviețuia, venea acasă și cumpăra prăvălia de bricolaj din zonă. În lumea lui Colfax, un tip juca la bursă, se îmbogățea și fonda o cramă.

Deke era destul de sigur că singurul lucru pe care el și Warner îl aveau în comun era vârsta.

Colfax continua să vorbească despre legendara acuratețe a instinctului său aparent desăvârșit, dar Deke învățase să se încreadă în propriile instincte cu mult timp în urmă. Asta nu-l ajutase să facă avere, dar îl ținuse în viață în unele situații destul de urâte. Instinctul

îi spunea în acel moment că existau numai două posibile explicații pentru vizita lui Colfax. Fie Warner voia informații, fie încerca să exercite presiuni. Probabil amândouă.

În asemenea împrejurări, cel mai bine era să taci și să asculți, se gândi bătrânul militar.

– Dar la ce bun să construiești un imperiu dacă nu îl poți lăsa moștenire generațiilor următoare? întrebă Warner spre vitrina cu șurubelnițe. Brinker și cu mine am fost amândoi blestemați în privința fiilor noștri. Al lui a murit de tânăr. Al meu s-a dovedit a fi molatec și slab.

Deke ridică din umeri. Nu exista un răspuns adecvat, chiar dacă ar fi vrut să ofere unul.

– Obișnuiam să-l invidiez pe Brinker, să știi, continuă Warner. Băiatul meu a fost destul de bleg încă de la început. Recunosc, port o parte din vină pentru felul în care a ajuns. Pe atunci eram prins cu dezvoltarea firmei. L-am lăsat pe Quinn în grija mamei lui, iar ea l-a transformat într-un băiețel prins de fusta ei, fără coloană vertebrală.

Deke nu spuse nimic.

– Am avut unele speranțe când s-a însurat cu Jillian, acum câțiva ani. Fata aia era deșteaptă și ambițioasă. Știam că se mărită cu el pentru bani, însă m-am gândit că măcar o să-mi dea un nepot pe care să-l cresc eu și care să preia frâiele la Colfax Inc. Dar nici măcar atâta nu a reușit amărâtul. Jillian nu a rămas niciodată gravidă.

Poate că Jillian nu era interesată să rămână gravidă, se gândi Deke, însă păstră remarca pentru sine.

– Pe de altă parte, băiatul lui Brinker, Tristan, era al naibii de isteț și avea instinctul lui taică-său. Cam nesăbuit, e drept, dar asta-i o calitate la un bărbat, nu crezi? întrebă Colfax strângându-și pumnul.

– Nu știu ce să zic, mormăi Deke, considerând că era momentul să spună câteva cuvinte pentru a continua conversația. A sfârșit-o prost.

– Omorât, adică.

– Mda, mă rog. Tot mort e.

– Puştiul lui Brinker ar fi fost un bărbat pe cinste dacă ar fi trăit.

„Mai degrabă un violator în serie, posibil criminal în serie“, își spuse Deke.

– Știi, am fost al naibii de bucuros când el și Quinn s-au împrietenit în vara aceea, continuă Warner. Speram că o parte din tupeul și ambiția lui Tristan se vor lipi de Quinn. Dar, ca de obicei, Quinn juca rolul de discipol.

– N-aş spuse că tânărul Brinker a fost un lider, zise Deke încrucișându-și brațele la piept. Mai degrabă un ticălos de mâna-ntâi. Din câte am putut să văd, nimeni, poate doar cu excepția tatălui său, nu i-a regretat dispariția.

– Oamenii puternici sunt temuți, nu iubiți. Ei nu au prieteni, ci rivali. Le dau ordine celorlalți.

– Asta merge cât timp ai pe cineva de încredere ca să-ți păzească spatele.

Warner pufni.

– Habar n-ai cum se ajunge la succes, nu-i aşa? Tot ce ai făcut în viață a fost să-ți petreci destul timp în armată ca să fii sigur că-ți primeşti pensia şi apoi te-ai întors în Summer River ca să deschizi un magazin de bricolaj. Nu contează. Nu asta e important. Nu de-asta am venit aici în dimineața asta.

Deke se uită la ceas.

– Apropo de magazin, trebuie să deschid în câteva minute. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Cu o străfulgerare de mânie în ochi, Warner strânse din dinți. Nu era obişnuit ca alții să-l zorească, dar reuşi să se abțină.

– Știi că Sheridan a primit acțiunile surorii mele.

– Am auzit ceva despre asta.

– Sigur că ai auzit, pufni Colfax. Tot oraşul vorbeşte despre asta. După cât se pare, nepotul tău, Mason, îi dă târcoale.

Deke se încordă, trase aer în piept şi expiră până la jumătate, aşa cum făcea înainte să apese pe trăgaci.

– Ce vrei să spui, Colfax? Sugerezi că Mason se vede cu Lucy pentru că vrea să pună mâna pe acţiunile alea?

Warner se holbă neîncrezător la interlocutorul său. În cele din urmă, când îşi veni în fire, scoase un hohot lipsit de veselie.

– Ia-o uşor, Deke! Fără supărare. Dar amândoi ştim că sunt o mulţime de bani la mijloc. Acţiunile alea pe care le-a moştenit Lucy reprezintă pachetul de control. Ar trebui să fii prost să nu-ţi dai seama că ar putea deveni o femeie foarte bogată dacă s-ar decide să le vândă.

– Şi?

– Şi mă ofer să le cumpăr. Lucy poate spune ce preţ vrea.

– Cred că ştie asta.

– Ai grijă să ştie şi Mason. Dacă simte într-adevăr ceva pentru Lucy, îi poate face o favoare încurajând-o să vândă.

– Poate nu vrea să vândă.

Warner strânse din buze şi clătină din cap.

– Asta ar fi o decizie greşită.

– E o ameninţare?

– Nu. E doar un sfat bun. Vezi tu, Deke, lucrurile o s-o ia razna foarte curând. Anumiţi membri ai familiei mele cred că m-am înmuiat odată cu înaintarea în vârstă. Îşi închipuie că nu mă pot proteja pe mine şi tot ce am construit. Se înşală. Lucy Sheridan înoată în acvariul cu rechini. Dacă nu vinde acele acţiuni cât de curând, o să se trezească în mijlocul unei bătălii pe pradă. Amândoi ştim că ea nu se numără printre rechini. Asta înseamnă că e pradă.

– Apreciez sfatul, Colfax. Îţi dau şi eu unul, la schimb.

– Care?

– Acum câteva minute mi-ai dat de înţeles că, în opinia ta, prietenii nu sunt de prea mare ajutor.

Warner ridică din umeri.

– Am toţi prietenii pe care îi vreau şi n-aş avea încredere în nici unul.

– Ar trebui să ţii cont de ceva. Lucy are prieteni aici, în Summer River. Spre deosebire de tine, ea poate avea încredere în ei.

Nu era nevoie să intre în detalii. Warner înţelesese mesajul.

– Cum vrei. Dar sfatul meu e acelaşi. Cât timp Lucy deţine acele acţiuni, o caută cu lumânarea. Dacă are minte, va lua banii şi va fugi. Spune-i că am zis eu asta.

– O să-i spun.

Warner dădu din cap aprobator. Peste câteva clipe se îndreptă spre uşă, unde se opri cu mâna pe clanţa rotundă.

– Ştii, într-un fel e ironic, dacă stai şi te gândeşti.

– La ce? întrebă Deke.

– Brinker şi cu mine le-am oferit fiilor noştri toate avantajele pe care un părinte le poate oferi odraslei sale: bani, o educaţie bună, relaţiile sociale potrivite şi oportunitatea de a moşteni o afacere care valorează milioane. Dar tu eşti cel care a crescut un băiat spre a fi un bărbat în toată puterea cuvântului. Nu e nimeni în oraşul ăsta care să nu ştie că nu e bine să te pui cu Mason Fletcher. Deke, ticălosule, nu-mi aduc aminte când am invidiat ultima oară pe cineva, dar te invidiez pe tine.

capitolul 21

– Nu era nimic neobişnuit în testamentul lui Brinker, zise Lucy cu ochii în ecranul computerului. I-a lăsat totul lui Tristan. Documentul stipula că, dacă Tristan murea înaintea tatălui său, bunurile urmau să fie împărţite în mod egal unor rude îndepărtate.

– Cât de îndepărtate? întrebă Mason.

Lucy deschise o nouă fereastră pe monitor.

– Nişte veri de pe Coasta de Est. Nu vorbim de sume enorme în conturi, cel puţin nu dacă iei în considerare cât valora jumătate din companie. Totalul era de câteva milioane.

Mason se lungi pe scaun și sorbi din ceașcă. Avea ochii pe jumătate închiși. Era într-un fel de zonă zen, își spuse Lucy. Făcea scenarii și se gândea la posibilele deznodăminte. Mătușa Sara i-ar fi apreciat aura de concentrare profundă.

Stăteau la masa din bucătărie, unde beau o cafea după plecarea lui Nolan Kelly. Mason nu fusese încântat să-l vadă pe Nolan în casă. În momentul acela, privirea lui semănase în mod straniu cu cea a unui câine. Avusese totuși bunul-simț să nu-i facă morală în legătură cu pericolele reprezentate de invitarea unui agent imobiliar dincolo de pragul ușii de la intrare. Învățase, deci, câte ceva.

Mason ieși din starea de contemplare și o fixă cu o privire directă.

– Ai zis că nici una dintre rudele îndepărtate nu a primit mare lucru de pe urma răscumpărării părții lui Brinker.

– Nu sunt expertă în fondurile de acoperire, dar se pare că Brinker și-a vândut jumătatea din companie pentru o sumă surprinzător de mică.

– Mă întreb de ce Brinker a renunțat la partea lui pentru mai puțin decât valora.

Lucy își ridică privirea de la ecran.

– Poate că, așa cum se zvonește, după moartea fiului și totodată moștenitorului său, lui Brinker pur și simplu nu i-a mai păsat. Dar mai e o variantă. Poate că Brinker știa că era pe moarte.

– O avere nu mai pare așa de interesantă dacă știi că nu vei trăi destul de mult ca să o cheltui și dacă nu-ți pasă de cei pe care îi lași în urmă. Mă întreb dacă și-a dat seama că a crescut un sociopat.

– Faptul că era conștient de nebunia lui Tristan nu-i ușura neapărat durerea de tată.

– Pun pariu că Jeffrey Brinker a știut că era bolnav, zise Mason împreunându-și mâinile la ceafă.

– De ce ești așa de sigur de asta?

– Pentru că altfel nu ar fi acceptat un preț atât de mic. Era încă în floarea vârstei. Ar fi putut să se recăsătorească și, eventual, să încerce să aibă un alt moștenitor.

– Ha!

Lucy luă un pix și bătu cu vârful ușor în masă.

– Ce?

– Mi-am dat seama că tot ce ai spus despre Brinker s-ar putea aplica și în cazul lui Warner Colfax. Nu vreau să sugerez că și Quinn este un sociopat, dar evident că nu e făcut să conducă o firmă. Din anumite motive, tatăl lui nu i-a dat niciodată nimic, cu excepția unei funcții în departamentul de marketing, iar slujba respectivă e aici, în Summer River, la cramă, nu în San Francisco, la sediul Colfax Inc. Evident, Warner nu consideră că fiul lui e potrivit pentru a urca pe tron.

– Ce vrei să spui?

– Mă întrebam dacă nu cumva Warner n-a lăsat-o baltă pe prima doamnă Colfax tocmai din dorința de a încerca să facă un alt moștenitor.

Mason fluieră încet.

– Uau! Asta-i tare! Și credeam că eu sunt cinic!

– Sunt sigură că un polițist vede tot felul de lucruri de-a lungul carierei, dar pot să garantez că atunci când vine vorba despre manipulare și planuri machiavelice, nimic nu întrece războiul care se poartă în sânul familiilor atunci când e în joc o mare avere. Reformulez. Nici nu trebuie să fie în joc mulți bani. Sunt o sumedenie de povești cu frați care nu și-au mai vorbit ani în șir pentru că unul a primit lada de zestre a mamei, iar celălalt oglinda suflată cu aur din sufragerie.

– Ei bine, după cum ne-a învățat pe amândoi experiența, nu există lupte mai aprige decât acelea dintre rude.

– Se presupune că au drept miză banii sau puterea, dar în profunzime sunt întotdeauna rezultatul dinamicilor familiale. Lucy lovi cu vârful pixului în masă de câteva ori, apoi adăugă: Și nimic nu se compară cu aruncarea în joc a celei de-a doua neveste pentru a răscoli lucrurile. Dacă obiectivul este ca ea să fie mai mult decât

o bombonică la braţ, dacă treaba ei este să producă un al doilea moştenitor la tron, treaba se strică îngrozitor.

În acel moment îi sună telefonul, speriind-o. Aruncă o privire la ecran şi făcu o grimasă, dar răspunse.

– Da, tată.

– Tocmai am primit un e-mail de la mama ta, spuse Richard Sheridan. Ce-i treaba asta cu cadavrul din şemineul Sarei?

După tonul lui grăbit, îşi dădu seama că e în birou, pregătindu-se probabil pentru o întâlnire academică. Dar era capabil să se concentreze ca nimeni altul, aşa că Lucy îi făcu repede rezumatul evenimentelor ştiind că tatălui ei nu avea să-i scape nici un amănunt.

– Sara a fost destul de excentrică, dar e greu să ţi-o imaginezi omorând pe cineva, ba mai mult, ascunzând cadavrul în şemineu, spuse el la final.

– Ei bine, dacă stai să te gândeşti, nu e aşa de uşor să scapi de un cadavru – nu dacă vrei să fii absolut sigur că n-o să fie descoperit, cel puţin pe timpul vieţii tale.

– Recunosc, nu m-am prea gândit la problema asta, zise Richard sec. Dar e al naibii de ciudat! Şi probabil că va avea un efect negativ asupra preţului casei. Ai vreo şansă să nu pui informaţia în anunţ?

– Crede-mă, nu am de gând s-o menţionez. Şi mă îndoiesc că agentul imobiliar vrea s-o facă.

– Acum treisprezece ani, Ellen şi cu mine am fost uşuraţi să descoperim că Brinker a sfârşit-o prost. Ştii că el e motivul pentru care Sara te-a trimis înapoi în vara aceea, nu?

– Da, ştiu.

– Nenorocitul a căutat-o cu lumânarea, e tot ce pot spune. Când am aflat ce era să ţi se întâmple, am vrut să merg direct la poliţie. Sara era însă convinsă că nu avea nici un rost. M-am consultat cu un avocat ca să aflu la ce măsuri legale puteam apela – ordine de restricţie, genul acesta de lucruri. Apoi Sara ne-a sunat pe mama ta şi pe mine şi ne-a spus că, după toate probabilităţile, Brinker murise. Părea foarte... ăăă... sigură de asta.

– Acum știm de ce. După o pauză, Lucy adăugă: Mersi, tată.

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai consultat cu avocatul și... pentru tot. Apreciez faptul că ai căutat o modalitate de a mă proteja.

– Sunt tatăl tău. Ce naiba voiai să fac?

Lucy simți cum lacrimile îi umpleau ochii.

– Mersi. Își drese glasul. În legătură cu casa...

– Ai găsit un agent imobiliar?

– Da... ăăă... am discutat cu unul.

– După cum am zis, ai grijă să ții departe de ochii posibililor clienți treaba cu cadavrul.

– O să am grijă. După o scurtă ezitare, hotărî să-l informeze ce se întâmplase în ajun: Mai e o problemă. Poliția a ridicat sigiliile, dar se pare că azi-noapte a fost un intrus în casă. Cineva a scotocit pe aici.

– Erai acolo? întrebă Richard alarmat.

– Nu. Stau la hanul din oraș.

– Bine.

– Ai informat poliția?

– Nu, pentru că n-am nici o dovadă. Nu lipsește nimic, din câte îmi dau seama. Știi cum sunt polițiștii când vine vorba de urmărirea suspecților într-un caz de furt, mai ales când nimic nu s-a furat.

– Casele goale sunt un magnet pentru vandali și intruși, toată lumea știe asta. Știrea despre cadavrul din șemineu a atras probabil multă atenție în zonă. Poate niște copii au dat buzna ca să arunce o privire.

– Cu excepția unui amănunt: nu e nici un semn că ușa ar fi fost forțată.

– Potrivit presei, un hoț obișnuit poate descuia yala unei gospodării obișnuite în aproximativ șaisprezece secunde.

Privirea lui Lucy o întâlni pe a lui Mason peste masă.

– Da, am auzit și asta.

– Uite ce e, n-are rost să mai stai pe acolo. Împachetează lucrurile Sarei și dă-le unor asociații caritabile.

Sună un evaluator să-ți dea niște sfaturi despre valoarea mobilei și a obiectelor de epocă, vorbește cu un antreprenor din zonă ca să facă renovarea, apoi scoate casa la vânzare.

– Sigur. Mersi pentru sfat, tată.

Mason părea foarte amuzat. Probabil că avea legătură cu felul în care îi mulțumise tatălui ei, își zise Lucy.

– L-ai contactat pe Warner Colfax în legătură cu vânzarea acțiunilor pe care le-ai moștenit? se interesă Richard.

Lucy trase adânc aer în piept.

– N-am discutat încă prețul.

– Ți-am spus, lasă avocatul să se ocupe de negocieri.

– Am înțeles, spuse ea ascultătoare.

Mason ridică din sprâncene.

– Trebuie să te las acum, zise Richard. Am o întâlnire în câteva minute. Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor.

– Mersi pentru sfat, tată. Pa.

– Pa.

– Te iubesc, adăugă ea.

Era întotdeauna prima care spunea asta. Dar Richard răspundea întotdeauna, chiar dacă avea nevoie de un imbold.

– Și eu te iubesc, Lucy dragă.

Lucy închise, încercând să-și astâmpere vechea nostalgie care o cuprindea întotdeauna când vorbea cu tatăl ei. Puse telefonul înapoi în poșetă. Când își ridică privirea, îl văzu pe Mason uitându-se la ea cu o expresie gânditoare.

– „Mersi pentru sfat, tată?" repetă el cu sprâncenele ușor ridicate.

– Mi-a dat o listă lungă cu instrucțiuni. Să vorbesc cu evaluatorul despre mobilă și antichități, să angajez o firmă pentru mutări, să caut un antreprenor pentru renovare... E bine intenționat.

– Iar tu obișnuiești să asculți cu politețe și apoi să faci exact ceea ce vrei tu să faci.

– El știe asta. Are dreptate, până la urmă o să fac lucrurile de pe listă. Deocamdată însă, mă interesează

mai mult să descopăr ce s-a întâmplat cu mătușa Sara și cu Mary.

– Am observat că nu i-ai spus nimic despre bănuielile pe care le ai.

Lucy sorbi din cafea și lăsă jos cana.

– Nici mamei. S-ar îngrijora dacă ar ști.

Dintr-odată, privirea lui Mason se lumină.

– Deci ți-ai făcut un obicei: le spui alor tăi ce vor să audă și apoi faci după cum te taie capul.

– Niciodată nu mi-am mințit părinții, dar am aplicat întotdeauna filozofia potrivit căreia ceea ce nu știu nu le poate face rău.

– Doar dacă nu-ți explodează lucrurile în față.

– Da, numai dacă nu se întâmplă asta. Dar am o armă secretă în acest caz.

– Care? vru el să știe.

– Tu. Sunt sigură că tata va fi de acord. Întotdeauna a fost dornic să angajeze specialiștii cei mai buni. Zice că merită pe termen lung. Întâmplător, lucrez cu un consultant preeminent în domeniul investigațiilor criminalistice.

– Și asta vrei să le spui alor tăi dacă o dai în bară? Că ai lucrat cu un consultant?

– Cu un consultant *preeminent* în materie de investigații criminalistice.

– „Preeminent“ e un cuvânt mare, zise Mason. Apropo, asta înseamnă nu foarte deștept?

– Nu, înseamnă mai presus decât toți ceilalți.

Telefonul ei sună din nou. De data aceasta era un număr necunoscut. Acceptă convorbirea.

– Lucy, Teresa sunt. Am sunat să văd dacă ai vrea să iei cina cu soțul meu și cu mine diseară. Nepoata mea a promis că va sta cu copiii. E un restaurant nou în oraș. Rafe și cu mine suntem nerăbdători să-l încercăm.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea foarte mult.

– Și, te rog, ia-l și pe Mason Fletcher! Se știe în tot orașul că voi doi sunteți împreună.

– Ce repede s-a dus vestea, comentă Lucy strâmbându-se. Stai puțin, e aici! O să-l întreb dacă poate. Ținând

aparatul lipit de umăr, îi șopti lui Mason: E Teresa Vega. Ea și soțul ei ne invită la cină. Ești liber?

– Sigur. Spune-i că-i mulțumesc.

Lucy duse din nou telefonul la ureche.

– Suntem amândoi încântați de invitația voastră. Ne vedem la restaurant.

– Perfect. Ai un pix?

– Da.

Lucy mâzgăli numele și adresa restaurantului, apoi cele două femei își luară la revedere.

– Ar trebui să știi ceva înainte de cina cu Teresa și cu Rafe Vega, spuse ea după câteva momente.

– Ascult.

– Evident, s-a aflat în oraș că suntem împreună.

– Ce repede.

– Exact ce-am zis și eu. Ai avut dreptate, un singur lucru nu s-a schimbat în Summer River de-a lungul anilor. Încă e un oraș mic, în multe privințe.

Mason făcu o grimasă.

– Probabil de-aia am fost invitați la cină. Teresa și Rafe vor ultimele știri despre uciderea lui Brinker.

– Bineînțeles. Dar uite ce e, Teresa și soțul ei vor încerca să ne stoarcă de informații, evident, dar noi îi putem iscodi la rândul nostru. Teresa a crescut în Summer River. Știe pe toată lumea.

– Și soțul ei?

– Din câte spunea Sara, e destul de nou în oraș. Predă la liceu.

– Doamne, e emoționant!

– Ce vrei să spui? îl întrebă Lucy îngrijorată.

– Că asta o să fie întâlnirea noastră cu numărul trei. Mason întinse mâna și ridică un deget: La prima întâlnire am descoperit un cadavru. Ridică al doilea deget: La a doua întâlnire am primit tot felul de amenințări voalate de la o adunătură de clovni bogați în haine lejere din Ținutul Vinului. În sfârșit, mai ridică un deget: A treia întâlnire ne va permite să-i interogăm pe martorii din zonă.

– Ce vrei să spui?

El îi adresă un zâmbet şmecheresc.

– Vreau să spun că relaţia noastră a pornit într-un mod interesant.

Cuvântul „relaţie“ o făcu să simtă un fior de nesiguranţă. Mason o tachina, se gândi. Putea să intre în rol.

– Păi, nu cred că poţi numi trei întâlniri o relaţie, spuse ea încet. Dar îţi garantez că ambele întâlniri de până acum au fost mult mai interesante decât toate cele treizeci pe care mi le-a propus agenţia matrimonială în ultimele luni.

– Ai zis că nici una nu a trecut de a doua ediţie, nu?

– Da. De fapt, multe nu au trecut nici de prima.

– Noi suntem acum la a treia. Ţinând cont de statistica ta, asta înseamnă o relaţie.

capitolul 22

Restaurantul corespundea întru totul aşteptărilor legate de Ţinutul Vinului: un decor în gen bistro şi un meniu inovativ de pe Coasta de Vest. Un perete era ocupat de sticle cu soiuri locale, aranjate în rafturi din podea până în tavan. Paharele cu picior lung străluceau pe mese. Meniul îi asigura pe clienţi că aproape totul, de la ingredientele salatei de rucola cu brânză de capră gratinată până la ravioli preparaţi manual, era bio şi fusese produs la o distanţă de cel mult optzeci de kilometri, în unele cazuri chiar la ferma gestionată de proprietarul şi bucătarul-şef al restaurantului.

Lucy era îmbrăcată cu rochia în culorile amurgului pe care o cumpărase pentru recepţia de la cramă. Cel puţin o purta două seri la rând înainte s-o dosească în şifonier când se întorcea la Vantage Harbor. Îşi făcuse totuşi o mică plăcere şi-şi cumpărase nişte sandale cu toc înalt. În definitiv, o pereche nouă de încălţări era întotdeauna bine-venită.

Poate că era doar imaginaţia ei, dar i se păruse că grupul lor de patru persoane fusese urmărit de o mulţime de priviri curioase pe drumul către masă. E de ajuns

să găsești un cadavru în șemineul mătușii tale ca să intri în gura lumii, se gândi amuzată Lucy.

Începutul serii fu surprinzător de relaxat. Rafe și Mason se înțeleseră bine de la început. Când Rafe află că nici ea, nici Mason nu erau mari cunoscători de vinuri, comandă o sticlă de Riesling sec, explicându-le că era „foarte abordabil". După ce chelnerul le prezentă meniul în tonuri omagiale, folosind un limbaj care ținea de domeniul poeziei, se hotărâră asupra comenzii.

Apoi începu interogatoriul politicos. „Trebuie să oferi ceva ca să obții ceva", o sfătuise Mason înainte. Lucy știa că avea dreptate. Doar era prima regulă a bârfei. În cea mai mare parte, răspunseră la întrebări cu franchețe până ce sosiră antreurile. Trecură sub tăcere doar suspiciunile în legătură cu accidentul de mașină în care muriseră Sara și Mary și convingerea lui Lucy că locuința fusese scotocită. Mason se arătase ferm cu privire la aceste două puncte-cheie. „Nu vrei să devii o țintă și mai mare decât ești deja", o avertizase, iar ei îi fusese greu să-l contrazică.

– Nu-i de mirare că vă presează cei din familia Colfax, spuse Rafe. Nu e nici un secret că vor înapoi acțiunile. Se spune că Warner Colfax era să facă un atac de cord când a descoperit că există cineva din afara familiei care a moștenit pachetul de control și că are dreptul să-l vândă ori să-l dea oricui dorește.

– Colfax va plăti zdravăn pentru ele, sunt sigură de asta, completă Teresa. O să devii o femeie bogată, Lucy.

– Problema e că toată lumea din familie vrea să cumpere acțiunile acelea de la Lucy, explică Mason. Banii, evident, nu sunt o problemă.

– Păi, în privința asta, Warner este cu siguranță cel mai bogat din clan, observă Rafe. Așa că își permite să-ți dea cel mai bun preț.

– Da, știu, zise Lucy. Luă o gură din soteul delicat, cu varză de Bruxelles și șalotă, care acompania pastele, apoi reluă: Apropo de trecut, își amintește vreunul dintre voi ce s-a întâmplat când a dispărut Tristan Brinker?

Cei doi se uitară unul la altul. Rafe ridică din umeri.

– Trebuie s-o întrebi pe Teresa. Eu nu stăteam aici în urmă cu treisprezece ani.

– Sigur că țin minte momentul când am primit ştirea dispariției lui Brinker, zise Teresa. Toți tinerii din oraş vorbeau despre asta. Se uită la Mason. Tu erai încă aici, trebuie să-ţi aminteşti agitaţia.

– Da. Eram însă cam ocupat la vremea aceea.

Teresa zâmbi.

– Ştiu. Munceai la magazinul de bricolaj, reparai case vechi şi, în general, te ocupai de toate pentru tine şi fratele tău cât unchiul vostru era plecat.

– Am auzit câte ceva la magazin, dar nu eram la liceu, aşa că nu am aflat versiunea tinerilor despre eveniment, spuse Mason.

– La vârsta asta, teoriile conspirației sunt foarte atrăgătoare, zâmbi Teresa. Din câte țin minte, circulau două versiuni. Cea mai populară afirma că Tristan avea legături cu traficanții de droguri și probabil căzuse victimă unei tranzacții care mersese prost. Până la urmă, asta a fost şi varianta poliției. Al doilea scenariu susţinea că tu, Mason, ai avut ceva de-a face cu dispariția lui.

– Nu. N-am fost eu.

– Păi, asta ştim acum. Dar pe atunci se zvonea că tu şi Brinker v-aţi certat în noaptea ultimei petreceri de la ferma Harper.

– Am avut o discuţie, spuse Mason. Dar atâta tot.

– Atâta tot, mulţumită Sarei Sheridan, preciză Rafe privindu-l sceptic.

Mason nu răspunse.

– Tot ce pot să vă spun e că nimeni n-a bănuit-o pe Sara, continuă Teresa. Țin minte că atunci când a devenit clar că Brinker dispăruse realmente și probabil era mort, unii adolescenți au răsuflat ușurați. Cred că Jillian Benson – Jillian Colfax acum – se număra printre aceştia. Şi Nolan Kelly. Sau cel puţin aşa am văzut eu situaţia.

Lucy rămase cu furculița în aer.

– Am avut impresia că atât Jillian, cât și Nolan îl plăceau pe Brinker. Sau le plăcea să fie în cercul lui.

– Atunci când autoritățile au anunțat că Brinker dispăruse și era foarte posibil să fi murit, Jillian nu a ținut doliu, spuse Teresa. Dar nu sunt sigură cu privire la reacția ei. A fost doar o impresie. La fel și cu Nolan și alți puști. Dar eram mai mică, după cum știi, așa că nu mă învârteam în cercurile lor.

– Brinker era mare golan, spuse Lucy. Dacă se dovedește că era unul și același cu Violatorul în Serie, a fost mult mai periculos decât a bănuit cineva. Îi avea pe tinerii din Summer River la degetul mic în vara aceea, nu-i așa?

– Da, răspunse Teresa cutremurându-se. Acum că am copii, mă gândesc din când în când la el. Și îmi fac griji.

Pe chipul lui Rafe apăru o expresie gravă.

– Nu eram aici în perioada aia, dar am văzut destule în anii mei de profesorat ca să știu ce situații grave pot apărea în grupurile de adolescenți când au de-a face cu un sociopat puțin mai mare și charismatic.

Teresa ridică paharul.

– Și când te gândești că tatăl lui Brinker era așa de mândru de fiul lui!

capitolul 23

Nolan Kelly mai căută o dată prin birou, ațintind fasciculul lanternei spre fiecare sertar. Nu era nimic, în afară de niște teancuri ordonate de hârtii, chitanțe vechi, cataloage de grădinărit și genul acela de gunoaie care se adună de-a lungul anilor – cutii cu agrafe de hârtie, pixuri și benzi de cauciuc.

Abandonă biroul în care nu lăsase nici un colțișor nescotocit. Căutase de sus până jos prin casa pe care Brinker o închiriase pentru vară, dar nu găsise nimic. Nici online nu era nici un indiciu. Într-un final, trăsese concluzia că Brinker nu încărcase niciodată

nenorocitele acelea de dovezi – conştient, probabil, că urma ar fi putut duce la el. Brinker se asigura întotdeauna că urmele îi erau acoperite, se gândi Nolan.

Presupunea că Sara descoperise colecţia video a lui Brinker. Era singurul mod în care ar fi putut şti că Brinker era Violatorul în Serie. Şi dacă ştiuse asta, probabil că ştiuse şi despre legătura cu drogurile. Dacă filmul pe care el îl căuta era undeva în casă, Lucy ar fi putut să-l descopere când împacheta lucrurile mătuşii ei.

Se uită la ceas. Avea destul timp. Nu era nici un motiv de panică – nu încă. Îi urmărise pe Lucy şi pe Mason intrând în restaurant cu Teresa şi Rafe Vega. Cina, într-o atmosferă relaxată, avea să dureze destul de mult.

Nu ştia dacă Lucy şi Mason aveau să se întoarcă la casa veche, dar era foarte probabil ca acest lucru să se întâmple, căci în Summer River nu existau multe paturi convenabile pentru un cuplu care voia intimitate. Era sigur că dacă Lucy şi Mason nu se culcau încă împreună, în curând aveau s-o facă. Recunoscuse privirea ameninţătoare a lui Mason când intrase în bucătărie în acea dimineaţă. Lui Mason nu-i plăcea ideea ca Lucy să fie singură cu un alt bărbat.

„Dacă ai şti adevărul, Fletcher..."

Nolan plimbă fasciculul lanternei prin cameră. Nu îl interesa Lucy. La naiba, la început tot ce-l preocupase fusese exclusivitatea pentru vânzarea casei, întrucât avea deja un client din Silicon Valley. Dar când apăruse în şemineu cadavrul lui Brinker, fusese zdruncinat. Dezastrul se întrevedea la orizont. Era ca şi cum ticălosul se întorsese ca să-l bântuie. O parte din el aşteptase toţi aceşti ani să se lămurească lucrurile, şi acum iată că se întâmplase.

Abandonă căutările. Nu avea nici un rost. Erau prea multe locuri în care putea fi ascunsă o casetă video veche, presupunând că Sara o găsise.

Trase adânc aer în piept şi încercă să reflecteze. Nu mai avea timp. Din moment ce nu găsea înregistrarea, îi mai rămânea o singură opţiune. Venise pregătit. Cutia cu accelerator îl aştepta jos. Nu-i plăcea ideea

de a da foc casei. Era o bijuterie. Într-adevăr, era prea mică pentru clientul lui, care voia să construiască un castel franțuzesc și o grădină cu ziduri, piscină și terenuri de tenis. Totuși, vechiul imobil în stil Craftsman ar fi dat bine drept cabană pitorească pentru oaspeți. Per total însă, mărimea proprietății valora o avere pentru client, nu căsuța.

Fasciculul îngust săgeta întunericul în timp ce se deplasa prin hol. Undeva, la parter, o ușă scârțâi. O pală din aerul nopții ajunse sus. Nimeni nu aprinse lumina. Oricine intrase, o făcuse la fel de ilegal ca și el.

Își aminti târziu să stingă lanterna. Se auziră pași pe scară, iar o rază de lumină se clătină în beznă. Nolan știa că nu avea unde să fugă, că nu avea unde să se ascundă. Își aprinse lanterna într-un gest de autoapărare și o îndreptă spre intrusul din capul scărilor, moment în care respiră ușurat. Instinctiv, recurse la singurul său talent, cel pentru negocieri.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cred că ai venit aici din același motiv ca și mine. Hai să vorbim! Poate găsim o cale de a rezolva problema noastră comună.

capitolul 24

Își băură cafeaua și savurară desertul pe îndelete. Se făcuse târziu când ieșiră din restaurant. Main Street era tăcută la acea oră. Buticurile și magazinele erau cufundate în întuneric. Teresa și Rafe își exprimară dorința de a se întâlni din nou înainte ca Lucy să plece din oraș, apoi se urcară în mașină.

Mason o cuprinse pe Lucy pe după talie. Cum ea nu se îndepărtă, o trase puțin mai aproape, savurând senzația pe care i-o stârnea de fiecare dată atingerea ei. Rochia vaporoasă reușea să o facă să arate atât timidă, cât și seducătoare în același timp. În liniștea generală, tocurile sandalelor ei băteau pe asfalt un staccato care-i încingea sângele în vene.

Se gândi la opțiunile pe care le avea. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o ducă înapoi la han. Pe de altă parte, într-un astfel de orășel nu erau multe locuri în care un cuplu putea avea intimitate. Se îndoia că Lucy avea să aprecieze invitația la un preludiu și poate chiar la mai mult pe bancheta din spate a mașinii.

Nu că lui i-ar fi păsat. Ar fi fost încântat să facă sex cu ea oriunde, în orice condiții. Dar avea mândria lui. Voia s-o impresioneze pe Lucy, ceea ce n-ar fi putut să facă pe bancheta din spate a mașinii. Era un motel la marginea orașului, însă ar fi părut o idee vulgară. Există, de asemenea, posibilitatea să treacă cineva pe acolo și să-i recunoască mașina.

Dacă însă ar fi mers puțin mai departe – de exemplu la Healdsburg sau la Santa Rosa sau chiar peste coastă –, ar fi reușit să găsească un motel potrivit. Pe ascuns, își privi ceasul. Era trecut de zece. Abia pe la miezul nopții ar fi găsit un loc anonim în care să-și petreacă noaptea; asta presupunând că Lucy ar fi fost de acord.

Și mai era problema întoarcerii lui Lucy la Harvest Gold Inn a doua zi dimineață. Nu voia ca ea să se simtă jenată. Jumătate din oraș ar fi aflat că își petrecuse noaptea cu el. Îi păsa oare? Ar fi acceptat ideea încă de la început?

Decizii, decizii.

Hanul era acum la doar o stradă distanță. Trebuia să găsească un plan, și repede. Se întrebă dacă Lucy se gândea și ea la posibilitatea de a face sex.

– Mi s-a părut interesant ce a spus Teresa, că Jillian s-a numărat printre cei care au primit cu ușurare vestea dispariției lui Brinker, zise Lucy. Ai văzut-o după ce am plecat din oraș?

Mason își înăbuși un geamăt. Asta răspundea întrebării lui. Lucy nu se gândea la posibilitatea de a face sex cu el într-un hotel anonim. Se strădui să-și pună gândurile în ordine și să-și aducă aminte.

– Pe Jillian? Sigur, am văzut-o prin oraș de câteva ori, dar cred că se ținea departe de mine după noaptea aceea.

– Nu mă surprinde. Știa că o socoteai vinovată, cel puțin în parte, de ceea ce era să pățesc.

– Brinker probabil că se folosise de ea ca să te ademenească. Era complicea lui.

– Asta e o acuzație gravă. Probabil că nu era la curent cu intențiile lui Brinker.

– Ba da.

O sirenă răsună undeva în depărtare, rupând tăcerea orașului cufundat în întuneric. Simțind că Lucy tresărise, Mason își strânse degetele pe șoldul ei. Ea se relaxă.

– În oraș devii atât de obișnuit cu sirenele, încât nu le mai bagi în seamă. Dar când auzi una într-un orășel, îți atrage atenția.

O a doua sirenă răsună în noapte.

– Mașini de pompieri, spuse Mason. Trebuie să fie ceva mare.

Se opri și o forță și pe Lucy să facă la fel, apoi se întoarse pe jumătate către direcția din care se auzeau sirenele. Rândul de prăvălii aliniate pe Main Street îi blocau vederea, dar intuiția îi spuse ce se întâmpla.

– La dracu', șopti el.

Lucy împietri.

– Doamne! Doar nu crezi că...

– Sirenele acelea se îndreaptă spre drumul care duce la casa mătușii tale. E o singură cale de a afla sigur.

Îi dădu drumul la talie și o apucă de mână. Alergară împreună spre mașina lui. El se întrebă în treacăt cum putea o femeie să alerge pe tocuri, dar nu era timp să se gândească la abilitatea necesară pentru a îndeplini o asemenea sarcină.

Lua deja prima curbă când Lucy, încordată, reuși să-și pună centura.

– Trebuie să fie altceva, sugeră ea. Poate un hambar.

– Poate.

– Dar nu e un hambar, nu?

– Nu cred.

Casa era cuprinsă de flăcări. Focul vuia la ambele etaje. Fumul negru se ridica în vălătuci pe cerul nopții.

Maşinile de pompieri, vehiculele de poliţie şi o salvare erau înghesuite pe străduţă. Furtunurile se încolăceau pe jos ca nişte pitoni. Jeturile de apă inundaseră aleea.

Găsi abia la marginea livezii un loc în care să parcheze. Căldura era intensă, chiar şi de la distanţă. Mason se apropie de un poliţist şi îi spuse:

– Este Lucy Sheridan, proprietara casei.

Omul legii dădu din cap spre Lucy.

– Am auzit că Sara Sheridan i-a lăsat casa unei nepoate.

– Mă pregăteam s-o scot la vânzare, dar se tot întâmplă diverse incidente.

– Da, cum ar fi cadavrul violatorului în şemineu, spuse poliţistul. Şi acum asta. Şeriful n-o să fie prea încântat.

Cineva strigă la poliţist, aşa că se grăbi într-acolo. Peste câteva clipe, unul dintre pompieri se apropie de ei. Pe eticheta de pe haina lui era înscris numele Leggett.

– Sunteţi proprietara, doamnă?

– Da.

– E vreo posibilitate să fi fost cineva acasă?

– Nu, din fericire. Lucy îşi strânse şalul pe umeri. Casa era goală. Eu stau în oraş.

– Atunci e o veste bună. Sper că aveaţi asigurare.

– Da, asigurarea premium e plătită până la sfârşitul anului. Aveţi idee de la ce a pornit focul?

– Încă nu, zise Leggett. Casa era veche. Putea fi orice, de la cablurile electrice până la o supratensiune. Va avea loc o investigaţie după ce se liniştesc lucrurile. Asta o să dureze câteva zile.

Se îndepărtă pentru a se alătura echipei lui. Lucy se uită la Mason.

– Pun pariu că nu cablurile sunt de vină.

– E o presupunere pe care n-o înghit nici eu.

– Şi mă îndoiesc că focul a izbucnit din cauza supratensiunii.

– Corect, dar nu putem exclude o supratensiune psihică, nu crezi?

– De ce-ar vrea cineva să dea foc casei Sarei, de ce acum?

– Poate pentru că individul nu a găsit ceea ce căuta noaptea trecută şi s-a gândit că, pentru a scăpa de orice dovadă incriminatorie, era o idee bună să declanşeze un incendiu.

– Ce dovadă putea avea Sara? întrebă Lucy.

– Ştia că Brinker era Violatorul în Serie. Poate ştia şi alte lucruri.

– Poate. Dar în acest caz, ar fi ascuns dovezile împreună cu cadavrul.

– Nu şi dacă ar fi crezut că scoaterea lor la iveală ar fi rănit nişte oameni nevinovaţi.

– Ai dreptate. Dar în cazul ăsta le-ar fi distrus dovada în urmă cu treisprezece ani.

– Persoana care a dat foc casei nu putea fi sigură de asta.

Lucy se uită la locuinţa care ardea.

– Cred că asta mă scuteşte de împachetarea lucrurilor Sarei şi de angajarea unui evaluator.

– Aşa zic şi eu.

– Un lucru e cert: întâlnirea asta nu s-a încheiat aşa cum am crezut.

– Mda, şi eu mă gândeam la o altfel de încheiere, spuse Mason. Cred că la următoarea ar trebui să plecăm din oraş.

Expresia de pe chipul lui Lucy era de nepătruns. Ochii ei erau două oaze misterioase.

– Ai vreo sugestie? se interesă ea într-un târziu

– Ce-ai zice să mergem mâine pe coastă?

– N-o să fie o întâlnire adevărată, nu?

– Când mă lovesc de un zid, mi se pare util să trec pe la locul faptei.

– Uau, o întâlnire în afara oraşului pentru a vizita locul unde au murit nişte oameni. Vezi, asta era ce lipsea din toate acele întâlniri aranjate de agenţia matrimonială.

– Ce?

– Originalitatea.

capitolul 25

De pe scaunul pasagerului, Lucy admira peisajul rural care trecea pe lângă ei. Din Summer River până la coastă erau numai șaizeci de kilometri pe o șosea cu două benzi care străbătea un ținut cu relief vălurit. Cu câțiva kilometri în urmă, viile lăsaseră loc fermelor. Caprele și vacile de lapte se plimbau pe pajiști. Pe marginea drumului erau semne care făceau reclamă la brânză de casă și la antichități.

Lucy nu se putea abține să nu simtă gustul aventurii. Se îndreptau spre locul unde se produsese un accident mortal, dar în imaginația ei drumul către coastă părea punct de cotitură al relației dintre ea și Mason.

Nu știa exact la ce să se aștepte, dar, din motive pe care nu voia să le examineze prea atent, îndesase câteva obiecte personale în gentuță. Și el se gândea cam la aceleași lucruri, pentru că îl văzuse strecurând o trusă mică de noapte în portbagaj. Dar poate totuși îi stătea în fire să-și ia cu el câteva accesorii esențiale când pleca la un drum scurt.

– E o ușurare să plec o vreme din Summer River, zise ea. M-am săturat să fiu principala atracție de la han. În dimineața asta toată lumea voia să discute despre incendiu.

– Nu-i poți învinui că sunt curioși. Mason încetini înaintea unei curbe la dreapta. Asta e drumul pe care mergeau Sara și Mary la vechea așezare, nu?

Lucy observă un semn ruginit. Literele erau atât de șterse, încât îi era greu să distingă inscripția „Ferma Rainshadow".

– Da, ăsta e. Sara și Mary m-au luat cu ele de câteva ori. Aici s-au cunoscut. Într-un final s-au mutat în Summer River, dar Sara se întorcea deseori ca să dea lecții de yoga și meditație micii comunități care a rezistat câțiva ani în vechea așezare. Ultimii locatari de la Ferma Rainshadow au plecat la un an sau doi după ce Sara m-a trimis departe de Summer River. Dar Sara și Mary

opreau mereu acolo, în drumul lor spre coastă. Era un loc foarte special pentru ele.

– Știi cumva al cui e terenul?

– Sara a spus că ultimii membri ai comunității alternative au donat Ferma Rainshadow unei asociații pentru protecția mediului.

Fâșia îngustă de gudron nu fusese peticită sau reparată de multă vreme. Peste câteva sute de metri fu înlocuită de un drum cu pietriș, apoi apărură la orizont scheletele de lemn și rulotele ruginite care-i adăpostiseră pe vremuri pe locuitorii fermei Rainshadow. Mason opri.

Coborâră din mașină și se uitară împreună la rămășițele vechii așezări.

– Noii proprietari nu par să fie interesați de locul ăsta, observă Mason.

Lucy își puse ochelarii de soare și studie clădirile dărăpănate.

– Poate că au uitat de el. Sau poate nu au fondurile necesare ca să curețe zona. E o priveliște frumoasă de acolo, dintre copaci. Hai să-ți arăt!

Vechea potecă era încă parțial vizibilă. Urca pe deal prin vegetația joasă care, la înălțimi mai mari, era înlocuită de brazi Douglas și un subarboret des. Briza ușoară făcea ca frunzele să foșnească și purta cu ea mireasma lemnoasă. Era plăcut să fie acolo, împărtășind căldura zilei de vară cu Mason, își zise Lucy. Se simțea bine. Pentru prima oară de când venise la Summer River începea să se relaxeze.

– Ar fi trebuit să aducem un coș pentru picnic, zise ea.

– Stai, spuse Mason.

Ordinul fusese dat în șoaptă. Oare văzuse un șarpe? Lucy se opri și se uită la el peste umăr.

– Ce e?

Dar el nu-i dădea atenție. Studia o tufă deasă, verde, de bambus.

– O, la naiba, șopti ea. Așa ceva nu crește aici. Ce-i asta?

– Este un paravan pentru acoperirea ţevii, o lămuri Mason.

Atunci văzu şi ea tubul negru, ca un şarpe, care ieşea printre tulpini. Spuse oftând:

– Cred că putem sări peste privelişte.

– Da.

El se uită roată, cercetând împrejurimile. Cum nu observă nimic alarmant, o luă pe Lucy de braţ, o poziţionă în faţa lui şi, împingând-o uşor o struni în vale.

– Mergi.

Ea nu se opuse.

– Te descurci cu schimbătorul manual? o întrebă când ajunseră la maşină.

– Păi, da, cel puţin teoretic.

– Bine. Conduci.

Îi dădu cheile. Ea se urcă la volan şi trase adânc aer în piept.

„Pot face asta."

Mason se strecură pe scaunul pasagerului.

– Hai!

El se apleacă şi întinse mâna sub consolă. Se auzi un clic, ca şi cum ar fi fost deschisă o încuietoare. Cu colţul ochiului, Lucy văzu că scosese un pistol din compartimentul secret.

„La dracu'! Vorbea serios."

– Cred că asta explică de ce nu închiriezi maşini.

Mason nu răspunse. Lucy porni motorul fără probleme, dar se auzi un zgomot specific când băgă în viteză. Pietrişul se împrăştie sub roţi.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Condu.

Scrâşnea din dinţi de fiecare dată când maşina frumoasă se clătina peste o groapă. Mason stătea pe jumătate întors în scaun, scrutând drumul din spatele lor. Lucy se uită în oglinda retrovizoare şi respiră uşurată când văzu că nu-i urmărea nimeni.

Mason nu se întoarse la loc în scaun până ce nu ajunseră la capătul drumului din pietriş şi intrară pe drumul principal. Abia atunci se relaxă.

– Am scăpat, o informă el. Nici un SUV amenințător cu geamuri fumurii și nici o motocicletă cu pasageri înarmați în urma noastră. O zi frumoasă pentru o plimbare la o fermă ilegală de marijuana.

Lucy inhală lacom, fiind prima gură de aer de când băgase mașina în viteză.

– A fost destul de înspăimântător. Mă întreb dacă cei de la asociația pentru protecția mediului știu că există cineva care cultivă marijuana acolo, pe deal.

Mason dosi pistolul în cutia consolei. Lucy auzi încă un clic când o închise.

– Probabil că nu, răspunse el.

– Se pare că foloseau țeava pentru a trage apă din vechea fântână de pe proprietate.

– Ferma aceea de marijuana ar putea explica ce s-a întâmplat cu Sara și cu Mary.

– Dacă așa stau lucrurile, se alege praful de teoria conspirației cu familia Colfax.

– Crezi că Sara și Mary au fost victimele unor traficanți de droguri care își apărau recolta?

– E posibil. Dar acel bambus părea să fie plantat destul de recent pentru a acoperi țeava. Poate că Sara și Mary au apărut acolo tocmai când cultivatorii își instalau plantația. Fermele mari, ilegale, au de obicei gărzi înarmate și muncitori imigranți care îngrijesc plantele. Sunt o mulțime de bani în joc, și uneori cad victime colaterale.

– Prin urmare, cineva le-a urmărit pe Sara și pe Mary de la fermă și le-a forțat să iasă de pe drum?

– Ar fi un mod convenabil de a scăpa de niște femei care au văzut prea multe.

– Adevărat, spuse Lucy. Dar cultivatorii extrag apă din vechea fântână. Sara și Mary cunoșteau domeniul Rainshadow la perfecție. Cred că ar fi observat imediat țeava și bambusul. Ar fi înțeles ce însemnau, la fel ca noi. Nici ele nu ar fi zăbovit.

– Cred că ai dreptate. E ceva ce nu se potrivește. Să forțezi o mașină să iasă de pe drum e un mod complicat și ineficient de a scăpa de cineva. Nu poți fi sigur

de rezultate. Oamenii supraviețuiesc accidentelor. În plus, scena unui accident atrage poliția. În cazul în care cultivatorii ar fi vrut să le omoare, le-ar fi împușcat, le-ar fi îngropat cadavrele undeva în pădure și s-ar fi descotorosit de mașină departe de aici.

Lucy își înteți strânsoarea pe volan.

– Și ce ne spune asta?

Urmă un moment de tăcere înainte ca Mason să vorbească.

– Indică faptul că oricine le-a ucis pe Sara și pe Mary, presupunând că au fost ucise, nu e un profesionist. Accidentul pare opera unui amator hotărât, poate cineva care a văzut prea multe filme cu urmăriri de mașini.

– Cineva care își controlează cu greu impulsurile.

– Lipsa autocontrolului este o trăsătură comună pentru circa nouăzeci și opt de procente dintre criminalii pe care i-am întâlnit.

– Și celelalte două procente?

– Sunt gânditori strategici. Este foarte probabil să aibă strategii realiste. Dar marea majoritate a răufăcătorilor nu se pricep la situații neprevăzute. Poate pentru că sunt prea obsedați să-și atingă scopurile. Obsesia este o altă trăsătură definitorie a celor nouăzeci și opt de procente.

– Nu știu când să renunțe.

– Mai degrabă nu se pot aduna ca să renunțe.

– Sara avea o stăpânire de sine perfectă, zise Lucy. Probabil de la yoga și de la meditație. În plus, era foarte deșteaptă.

– De aceea moartea lui Tristan Brinker a rămas nerezolvată atât de mult timp. După cum am spus, cele mai bune planuri se învârt de obicei în jurul celor trei reguli de bază.

– Împușcă, îngroapă, închide gura.

– Exact. Poți opri aici, preiau eu volanul. Apropo, ai mers frumos.

Dintr-un motiv oarecum ridicol, lauda o încălzi.

– Puțin cam zbuciumat, recunoscu ea. A trecut ceva de când m-a învățat tata să conduc o mașină cu cutie

manuală. Zicea că îi oferă şoferului prilejul să-şi folosească mai mult talentul şi intuiţia.

– Şi Deke a zis ceva de genul ăsta când m-a învăţat să conduc. În plus, singurul vehicul pe care-l aveam era camioneta.

– Dar acum conduci o maşină cu schimbător manual pentru că *îţi place*.

– Îmi place să lucrez cu unelte bune, confirmă el zâmbind.

Lucy opri motorul şi îi căută privirea.

– Aşa ca pistolul pe care-l ţii în sertarul secret?

– Mă crezi sau nu, foarte rar fac uz de armă în meseria mea. Dar în rarele ocazii în care am nevoie de una, prefer să ştiu că e demnă de încredere.

capitolul 26

După câţiva kilometri, Mason viră pe Manzanita Road. Lucy îşi amintea din copilărie acel drum plin de farmec, printre dealuri. Carosabilul era atât de îngust, încât două vehicule abia aveau loc să se strecoare unul pe lângă altul. Nu că ar fi fost cine ştie ce trafic, îşi zise ea. Vechiul drum fusese abandonat cu ani în urmă, când se construise autostrada către coastă, însă rămăsese favoritul aventurierilor la volan, al bicicliştilor şi al pasionaţilor de motociclism.

Caracterul spectaculos al traseului era dat de nenumăratele serpentine dincolo de care versantul cobora dramatic, oferind senzaţia de suspendare între pământ şi cer.

Lucy se cutremură.

– Văd că tot nu s-au obosit să instaleze parapeţi.

– Nu. Urmărind indicaţiile GPS-ului, Mason anunţă: Ne apropiem de curba în care maşina Sarei a trecut peste margine. Nu avem unde să parcăm, dar nu e trafic. O să opresc pe o porţiune dreaptă şi o să pun avariile. Putem merge pe jos până acolo.

Peste câteva minute, cei doi se uitau cu atenție la malul aproape vertical și la terenul accidentat de dedesubt.

– E greu de imaginat că au murit oameni aici, spuse Lucy încet. Nu e nici un semn al accidentului.

– Au trecut trei luni. Natura se vindecă repede. Studiind curba strânsă, Mason spuse: E locul ideal în care să forțezi un vehicul să iasă de pe drum.

– Probabil că ucigașul știa asta, se aventură Lucy.

– Putea fi și o coincidență, dar sunt de aceeași părere cu tine. Mai degrabă a fost opera unui individ care era familiarizat cu drumul. Cine a făcut asta nu putea alege o curbă mai periculoasă.

– Cred că asta îi exclude pe cultivatorii de marijuana.

– Nu, dar ținând cont de incendiul de azi-noapte, înclin spre teoria ta.

Mason tăcu, preocupat să treacă în revistă toate detaliile din jur.

– La ce te gândești? îl întrebă ea după un timp.

– Mă gândesc că, dacă aș fi mers până acolo încât să înscenez un accident de mașină cu scopul de a omorî doi oameni, aș fi vrut să văd ce se întâmplă.

– Nu pricep.

– M-aș fi asigurat că lucrurile decurg conform planului.

– Ah. Lucy simți o undă de șoc. Da, înțeleg ce vrei să spui. O, Doamne, crezi că ucigașul a coborât acolo ca să se asigure că au murit?

– Nu prea a plouat vara asta. Seceta ajută la păstrarea dovezilor. Mă duc să arunc o privire.

Mason scoase o pereche de mănuși și un rucsac ușor din portbagaj și se îndreptă spre marginea drumului. După o scurtă analiză a reliefului, o luă în jos, în unghi abrupt, folosind tufișurile de manzanita pentru a-și menține echilibrul.

Când ajunse jos înaintă cu pași mici, oprindu-se din când în când ca să se uite mai atent la ceva ce Lucy nu putea distinge de la nivelul drumului.

La un moment dat ridică ceva ce părea a fi o piatră de mărimea unui pumn și o examină îndeaproape. Ea îl urmări punând obiectul în rucsac, apoi luând-o înapoi spre culme.

– Ce este? îl întrebă, având senzația oribilă că știa despre ce era vorba.

Mason își dădu jos rucsacul și scoase piatra pe care se uscase o pată închisă la culoare. Lucy se holbă cuprinsă de groază.

– Sânge? șopti ea.

– Poate. Așa cred, da.

– O, Doamne! Ai avut dreptate. Ucigașul a coborât acolo ca să se asigure.

– Nu e dovada crimei, o avertiză Mason când erau deja în mașină. La scena unui accident urât se găsește întotdeauna mult sânge.

– Una sau amândouă erau încă în viață, murmură Lucy frângându-și mâinile. Nenorocitul a folosit piatra ca să le zdrobească țestele și să termine treaba. Nu ești de aceeași părere?

– Cred că e foarte probabil ca lucrurile să se fi petrecut astfel, spuse el după o scurtă ezitare.

– Dar de ce autoritățile n-au observat rănile?

– Victimele unui accident au suferit multe traume, zise Mason cu blândețe. Și nimeni n-a avut motive să bănuiască o mână criminală. Nu găsești dovezi decât dacă le cauți.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic o vreme.

capitolul 27

Câțiva kilometri mai încolo, după ultimul deal, începură coborârea spre autostrada de pe coastă. Priveliștea amețitoare a Oceanului Pacific explodă la orizont. Linia țărmului, în cea mai mare parte pustie, se întindea pe kilometri întregi, pură și sălbatică.

Se opriră într-o localitate care cunoscuse zile mai bune, înghesuită într-un mic golf, și deciseră să ia prânzul

la restaurantul de pe chei. Mâncară o supă densă, cremoasă, de scoici, servită cu porții generoase de pâine cu maia. Nu vorbiră mult, dar Lucy nu găsi tăcerea deranjantă. Era ca și când vederea locului accidentului aruncase asupra lor o vrajă sumbră.

Când sosi nota de plată, ea întinse mâna în mod automat, însă Mason o sustrase rapid de pe farfurioară şi i-o dădu înapoi chelnerului împreună cu cardul. Lucy aşteptă până când rămaseră singuri.

– Mulțumesc, zise ea oarecum bățoasă. Dar nu era necesar. Suntem aici din cauza investigației. Eu ar trebui să acopăr cheltuielile.

În privirea lui se citi amuzamentul.

– Întotdeauna faci aşa la întâlniri?

– Nu suntem la o întâlnire, spuse Lucy după o scurtă şovăire. Dar ca să-ți răspund la întrebare, da, întotdeauna îmi achit consumaţia.

– Faci asta ca să te asiguri că tipul respectă egalitatea de putere într-o relaţie.

– Majoritatea bărbaţilor apreciază asta, zise ea încordată.

– Probabil pentru că nu înțeleg ce se întâmplă cu adevărat.

– Întotdeauna faci analize psihologice la întâlniri? îl tachină ea ridicând din sprânceană.

– Nu. Numai la cele interesante.

– Să ştii că o iau ca pe un compliment, murmură Lucy îmbujorată.

– Asta și trebuia să fie. Așa procedai și cu logodnicul tău?

– Absolut. Împărţeam toate cheltuielile.

– Chirie? Utilităţi?

– Nu stăteam împreună, aşa că utilităţile şi chiria nu erau o problemă. Faptul că plăteam pentru restul a făcut ca lucrurile să fie mult mai simple când ne-am despărţit. Nu a fost nici o discuţie despre bani.

– Sună ca și cum plănuiai să intri în acea căsătorie cu un picior deja spre uşă. Stai, îmi retrag cuvintele. Nici

măcar nu aveai un picior înăuntru, pentru că nu stăteați împreună.

– Hai să spunem că eram pregătită să mă adaptez împrejurărilor.

Mason dădu hotărât din cap.

– Așa-i. Erai cu un picior afară.

– Nu ai nici un drept să vorbești, ripostă ea iritată. Cât a durat căsnicia ta?

– Cam cinci minute. Ți-am spus, sunt jalnic la comunicare.

– Asta e motivul pentru care nu ați avut copii?

– Nu. El zâmbi scurt, fără veselie. Dacă trebuie să precizez, nu eram bun la comunicarea verbală, în rest mă descurcam.

Intuiția îi spuse lui Lucy să-și țină gura. După câteva momente de tăcere, Mason răsuflă prelung.

– Irene a spus că voia să amânăm copiii până ce câștigam mai mulți bani. A găsit pe cineva care o ducea mai bine financiar. Asta a fost înainte ca Fletcher Consulting să aibă succes.

Chelnerul se întoarse. Mason semnă chitanța, vârî cardul înapoi în portofel și se ridică în picioare. Lucy, la rândul ei, își luă hanoracul. Ezită o clipă.

– Mulțumesc, spuse într-un final.

Ar fi vrut ca replica să sune simplu și grațios, dar știa că nu îi ieșise. Mason părea amuzat.

– Acum cine are probleme cu comunicarea?

Roșie la față, ea se îndreptă spre ușă.

– Știi, asta chiar a fost o ieșire frumoasă, în ciuda popasului la Ferma Rainshadow. La Summer River sunt mereu în gardă, așteptând ca încă un Colfax să iasă din tufișuri.

– Lucrurile s-au animat de când ai venit în oraș, fu de acord Mason. Avem timp. Hai să facem o plimbare pe plajă înainte să ne întoarcem.

– Un plan bun.

Mason conduse o scurtă bucată de drum până găsi un loc pe faleză, deasupra plajei pline de stânci. Se îndreptară spre apă simțind sub tălpi pietricelele alunecoase.

Briza oceanului bătea prin părul lui Lucy, stârnindu-i un val de încântare. Era bine să se afle acolo, singură pe plajă, cu Mason.

Îi aruncă o privire, iar părul lui ciufulit o făcu să zâmbească. Arăta delicios cu hanoracul negru, jeanşii strâmţi şi ochelarii de soare. Ea nu mai avea şaisprezece ani, dar hormonii despre care crezuse că se maturizaseră și poate chiar râncezisera îi răscoleau acum sentimentele şi emoţiile.

„Nu te mai holba, femeie! Câteva ore îl ai numai pentru tine. Fă ce ţi-ar fi spus mătuşa Sara, trăieşte clipa."

Toate bune şi frumoase, doar că ar fi vrut ca acea clipă să nu se termine niciodată. Nu era deloc o opţiune realistă.

Își concentră atenţia asupra plajei accidentate şi îşi vârî mâinile în buzunarele hanoracului pentru a se abține să nu facă vreun gest greşit, cum ar fi fost, de pildă, să-l ia de braţ pe Mason și să-l sărute nebuneşte. Presupunând că îl *putea* săruta nebunește. Problemele ei cu angajamentul aveau unele consecinţe dezamăgitoare când venea vorba de sex. Dar ținând cont de îmbrățișarea fierbinte de pe malul râului din noaptea precedentă, avea motive de speranţă.

– La ce te gândești? o întrebă el.

Prinsă pe picior greşit, îşi căută cu atenţie cuvintele până ce, într-un final, găsi întrebarea care o rodea încă de când intrase în Fletcher Hardware și îl găsise pe Mason în spatele tejghelei.

– De ce te-ai întors în Summer River?

Nu se aşteptase la un răspuns direct, aşa că fu mai mult decât surprinsă când primi unul.

– Am dat-o-n bară, zise el. A murit cineva.

Îi luă o vreme ca să proceseze informația. Zdruncinată, se opri şi se întoarse cu fața spre el. Amândoi purtau ochelari de soare, așa că ea nu-i putea citi privirea, dar îi observă încordarea maxilarului.

„Umbre", îşi spuse. Potrivit Sarei, toată lumea avea aşa ceva.

– Ce s-a întâmplat?

Din nou, nu se aşteptase la un răspuns. Dar îl primi.

– Oferеam consultanță departamentului de poliție dintr-un orăşel. În urmă cu douăzeci de ani se produseseră trei crime, toate pe o rază de o sută şaizeci de kilometri în jurul comunității. Victimele erau persoane fără adăpost care făcuseră autostopul şi fuseseră luate cu maşina de ucigaş.

– Deci nu aveau o familie care să ceară o anchetă amănunțită.

– Crimele erau clar opera unei singure persoane, dar victimele păreau să fi fost alese la întâmplare. Omorurile s-au oprit în câteva luni, dar criminalul n-a fost niciodată găsit. Dosarele au rămas nesoluționate. Localnicii nu aveau banii sau forța de a continua investigațiile. Dar în urmă cu câteva luni, când a avut loc o nouă crimă, ne-au chemat.

– O nouă crimă care respecta tiparul celor vechi?

– Da. Actualul şerif nu mi-a oferit prea multe detalii. Tot ce-am aflat de la Alice a fost profilul standard, inutil, al unui ucigaş în serie. Îi descria pe mai mult de jumătate din bărbații din comunitate.

– În mod normal precizia e mai mare?

– Mult mai mare. Softul lui Aaron e bun. Dar ca orice program de computer, Alice funcționează pe baza datelor care sunt introduse. Regula „ce bagi, aia scoți" nu s-a schimbat niciodată.

– Ştiu foarte bine că asta e regula în orice investigație. O folosesc şi eu în meseria mea.

– M-am uitat peste fişierele care ne-au fost trimise şi am hotărât că nu era ceva în regulă cu datele. Aşa că m-am dus până acolo, să văd dacă puteam identifica problema.

– Ziceai că ajută uneori să mergi pe teren.

– Mi-a luat o vreme, dar într-un final mi-am dat seama. Ucigaşul trebuia să ştie cum funcționa softul.

– O, Doamne, noul criminal era un angajat de-al tău?

– Da, oftă Mason. Plecase în urmă cu un an ca să-și înființeze propria firmă de investigații. Gilbert Porter, unul dintre primii colaboratori ai noștri. Știa unele căi de acces rezervate inițiaților și mai știa și algoritmii pe care Alice îi folosea la analiza datelor.

– Așa că a putut să manipuleze rezultatele și să lase indicii false la locul crimelor.

– Chiar te pricepi la chestiile astea! exclamă el admirativ.

– Am crezut că m-am făcut bine înțeleasă. Și eu lucrez în domeniul investigațiilor.

– Încep să mă lămuresc.

– Era și timpul, bombăni Lucy. Zi mai departe!

– Așa cum spuneai, Porter a regizat crimele în așa fel încât să fie sigur că ne strica rezultatele. Când mi-am dat seama într-un final despre ce era vorba, bănuiam identitatea făptașului, dar Aaron a rulat din nou programul ca să verifice încă o dată. Căuta un criminal cu cunoștințe din interior și o dorință puternică de răzbunare împotriva Fletcher Consulting. Numele lui Gilbert Porter era primul într-o listă foarte scurtă.

– De ce voia să se răzbune?

– Pentru că l-am concediat. L-am prins delapidând din fondurile companiei folosind niște coduri sofisticate. M-am gândit că, dacă ar fi vrut să se răzbune pe cineva, eu aș fi fost ținta. Nu mi-am imaginat că va recurge la mijloace violente, ci am presupus că va lansa un atac cibernetic asupra lui Alice. M-am înșelat însă. A omorât doi oameni înainte să-l prind.

Lucy își dădu părul de pe față.

– Ți-ai făcut treaba. Ai rezolvat crimele.

– Prea târziu pentru doi autostopiști fără domiciliu. La dracu', Fletcher Consulting, firma menită să le dea de urmă prădătorilor umani, a creat un ucigaș.

– *Rahat!*

Mason păru surprins de izbucnirea ei.

– Nu l-ai făcut să omoare pe nimeni, continuă Lucy. Era un monstru și a reușit să se ascundă o vreme pentru că era camuflat perfect. Însă tu l-ai identificat și l-ai

prins. Dacă n-ai fi făcut asta, ar fi ucis iar și iar. Ai salvat toate victimele viitoare. Pe lângă asta, ai descoperit o breșă în softul tău care va ajuta la prinderea mai multor criminali. Asta contează. Ți-ai făcut treaba. Ce s-a întâmplat? Porter e în pușcărie.

– Nu, l-am prins în laț, rosti Mason pe un ton plat.

Ea își ţinu respiraţia.

– Nu înţeleg.

– I-am întins o capcană. Știam că dacă se simte încolțit va încerca să folosească arma pentru a scăpa. L-am omorât.

– Știai că dacă mergea la tribunal era posibil să scape.

Mason se uită o vreme spre oceanul zbuciumat înainte de a răspunde.

– N-aveam destule probe pentru a-l închide. Porter și-a șters urmele cu mare pricepere.

– De-asta îți e greu să treci peste asta, nu-i așa? Te macină gândul că i-ai întins o capcană și el a căzut în ea.

– Poate. A fost prima și singura dată când am omorât un om. La naiba, majoritatea polițiștilor ajung la pensie fără să tragă cu arma în afara poligonului. Și eu nici măcar nu eram polițist în momentul acela, ci un consultant care purta o armă. Nu regret moartea lui Porter, dar știu că mai aveam o opțiune în noaptea respectivă. Aș fi putut să-l prind viu și să sper că sistemul îl va găsi vinovat. Însă n-am făcut-o.

– În schimb, crezi că ai comis păcatul de a juca rolul judecătorului, al juraților și al călăului. Dar nu așa au stat lucrurile.

– Ba așa au stat lucrurile. Exact așa au stat. Îl știam pe Porter pe dinafară. Îl studiasem. Știam ce va face dacă va fi încolțit.

– Ai prins în capcană un ucigaș care a încercat să te împuște ca să scape. Faptul că erai destul de sigur că va încerca să facă asta nu te face responsabil pentru decizia lui finală. Gilbert Porter te-a provocat la duel și a pierdut. Cum Mason păstra tăcerea, îl întrebă peste câteva clipe: Și ce s-a ales de dosarele rămase nerezolvate?

Fața lui se încordă ca și cum făcea un efort să-și adune gândurile.

– Le-am închis pe toate trei. Nu mai avuseseră loc alte crime deoarece primul ucigaș fusese închis pentru o altă crimă, în alt stat. Acum a primit sentință pe viață.

– Ești un om bun, născut pentru a-i proteja pe ceilalți, spuse ea. Știi că ești de partea legii și a ordinii. În noaptea aceea ai ales un alt drum, un drum mai vechi. Este o povară grea pentru un om de onoare, dar o să te descurci, pentru că sunt oameni care trebuie salvați și alți răufăcători care trebuie prinși. Asta e misiunea ta, și o s-o duci la îndeplinire, căci altfel cei buni vor muri, iar cei răi vor câștiga.

Mason rămase neclintit, cu ochii fixați într-ai ei.

– Nu vreau să mă întorc azi în Summer River, spuse într-un final. Vreau să-mi petrec noaptea cu tine, aici, unde nimeni nu ne cunoaște. Vreau să fim doar noi doi.

Lucy își ținu respirația. În definitiv, știuse toată ziua că asta urma. De aceea înghesuise în poșetă acele obiecte personale. Și el o știuse, motiv pentru care își dosise trusa de noapte în portbagaj. Acum trebuiau să ia o decizie, iar Mason îi lăsa ei primul cuvânt.

Trase adânc aer în piept.

„Trăiește-ți clipa!“

– Da, răspunse ea. Mi-ar plăcea foarte mult să-mi petrec noaptea cu tine.

El îi luă mâna și își petrecu degetele strâns în jurul ei. Continuară să meargă în tăcere de-a lungul plajei.

capitolul 28

Lui Mason i se părea că înainta pe un cablu aflat la înălțime, fără plasă de siguranță. Nerăbdarea îi făcea sângele să clocotească. Lucy fusese de acord.

Era abia ora trei. Noaptea era încă departe. Să treacă cu bine peste după-amiază și seară fără să se facă de râs avea să implice multă voință din partea lui. Dar

nu voia să strice lucrurile ducând-o pe Lucy la cel mai apropiat motel. Voia ca momentele acelea să-i rămâne în memorie pentru totdeauna, să însemne mai mult decât o nenorocită de întâlnire aranjată de o agenție matrimonială.

Nu îi dădu drumul la mână până la încheierea lungii plimbări pe plajă, când urcau pe potecă spre mașină. O parte din el nu voia să-i dea drumul nici măcar atunci. Nu numai că o voia, ci avea nevoie de ea. Era o rază de soare ce străpungea ceața rece și gri care îi acoperise sufletul.

Ținea discursul unui nebun, se gândi el. Bine, avea niște probleme din cauza evenimentelor petrecute în urmă cu două luni, dar nu era *chiar* așa de dat peste cap. Problemele lui erau doar niște unduiri pe suprafața unui iaz în comparație cu valurile întunecate cărora le supraviețuise Deke în anii de militărie.

Acum știa că fulgerul care îl lovise cu o zi în urmă, când Lucy intrase în prăvălia de bricolaj, nu fusese ceva întâmplător. Universul încerca să-i spună ceva. Vederea lui Lucy fusese de ajuns ca pâcla să se risipească. Fusese din nou conștient de căldura soarelui. Se simțise revigorat.

Asta nu era însă nimic în comparație cu ceea ce simțea în acel moment.

Lucy avea să-și petreacă noaptea cu el. Avea să fie o noapte importantă, poate cea mai importantă noapte din viața lui. Nu trebuia s-o dea în bară.

Când se întoarseră la mașină își verifică rapid telefonul, căutând adresa hotelului pe care îl găsise pe internet în dimineața aceea. Înainte de a pleca din oraș își petrecuse o oră studiind ofertele de cazare din vecinătatea micii comunități de pe coastă. Voia un loc frumos, elegant, de înaltă clasă. Doar ca să fie sigur. În momentul respectiv nu avusese nici un motiv real să spere că Lucy va fi de acord să-și petreacă noaptea împreună, dar dacă ea ar fi spus da, voia să fie pregătit. Nu voia s-o ducă într-o văgăună ieftină și murdară.

Găsise o pensiune care părea să corespundă criteriilor. Preţul era mare, vreo două sute de dolari pe noapte , dar nu îi spuse asta lui Lucy. Ultimul lucru pe care-l voia era încă o neînţelegere pe tema împărţirii cheltuielilor.

Fu uşurat să descopere că, măcar pe exterior, Ocean View Lodge se ridica la înălţimea publicităţii. Clădirea proaspăt renovată, rustică, era cocoţată pe deal şi oferea o privelişte romantică asupra ţărmului. Parcă maşina la intrare şi îi spuse lui Lucy:

– Mă întorc imediat.

– Vin cu tine la recepţie, zise ea întinzând mâna spre poşetă.

– Nu. Mă ocup eu de asta.

Ea clipi şi păru nesigură pentru un moment. Poate că tonul lui fusese prea ferm. Poate o dăduse deja în bară. Tocmai în acel moment, nenorocitul ei de telefon îşi alese să sune. Când Lucy îl scoase să se uite la ecran, Mason trânti portiera şi se grăbi spre recepţie.

Rezervă cea mai frumoasă cameră pe care o aveau disponibilă, după care se întoarse la maşină. Fu cam jenat când îşi scoase trusa din portbagaj, însă Lucy se prefăcu a nu observa. Cel puţin nu îl tachină că venise pregătit pentru a-şi petrece noaptea acolo.

Când ea întinse mâna către bancheta din spate ca să-şi ia geanta, Mason îşi dădu seama că aceasta cântărea o tonă. Ştia că femeile cară întotdeauna o cantitate incredibilă de lucruri în genţile şi poşetele lor, însă aceasta părea neobişnuit de grea. Îndrăzni să spere că poate şi Lucy venise pregătită pentru o noapte departe de Summer River. Acest gând îl făcu să iuţească pasul.

Spre uşurarea lui, camera arăta bine. În baia încăpătoare, gresia şi oglinda străluceau. Prosoapele erau moi şi groase. Patul era aranjat artistic. Când se uită la Lucy, văzu că aceasta părea încântată.

– Este frumos, spuse ea.

„Ura!“ Îi plăcea camera. Era deja la ani-lumină distanţă de nenorocitele alea de întâlniri de la agenţie.

Mulțumit, își puse trusa pe comodă. Lucy își lăsă geanta pe masă și scoase dinăuntru o gentuță mult mai mică, pe care și-o agăță de umăr. Asta răspundea la o întrebare, își zise el. Nu căra geanta masivă peste tot pe unde mergea.

Coborâră înapoi în hol și parcurseră pe jos drumul spre sat. Lucy admiră cele câteva prăvălioare de pe chei, deși, după părerea lui, suvenire din scoici și plută nu păreau a fi genul ei de artă. Mason nu se pretindea mare cunoscător, dar i se păru că nuanțele acuarelelor din galeriile locale nu erau prea inspirate. Oricum, o însoți îndatoritor pe Lucy prin toate magazinele. Voia ca ea să se bucure de acea zi.

Când ea se opri pentru a mia oară să se uite într-o vitrină, Mason aruncă o privire la ceas, întrebându-se când îi putea sugera să meargă să bea ceva și să ia cina.

– Începi să te simți ca într-o reclamă la medicamente pentru disfuncții erectile? îl întrebă ea cu o licărire de amuzament în ochi.

Surprins, el simți că obrajii îi luau foc. Nici nu-și mai amintea când roșise ultima oară.

– Poftim?

– Știi tu, reclamele alea în care apar cupluri fericite care aleargă prin ploaie, care dansează în bucătărie, care cumpără flori de la un stand de la marginea drumului și se aventurează pe drum într-o decapotabilă cu acoperișul lăsat. Întotdeauna este și o cascadă sau un val înalt, sugestiv, pe fundal...

– A, acelea, spuse el zâmbind ușor. Nu, nu cred c-o să am nevoie.

Fu rândul ei să roșească. Apoi își drese glasul și arătă spre ocean.

– Ei, în caz de ceva, avem destule valuri în apropiere.

El râse în hohote, atrăgând atenția câtorva trecători.

O sărută delicat, gustând-o și lăsând-o să simtă puțin din căldura care îi ardea sângele și imaginația. Apoi o urmă în magazin.

Era o zi frumoasă, cea mai bună pe care o avusese de multă vreme, poate dintotdeauna – chiar dacă era nevoit să bată prăvăliile de suvenire și să se uite la acuarele plictisitoare.

Lucy spusese „Da“.

capitolul 29

– Acum ce-o să facem? întrebă Ashley. Tu ești cel care mi-ai spus că fuziunea va eșua dacă nu putem controla acțiunile.

– Liniștește-te, voi avea grijă de toate. Asta mi-e meseria. Cecil adăugă zâmbind: De-asta mă plătește Colfax din greu și mi-a dat biroul de pe colț, ții minte?

În momentul acela nu se găsea la biroul său din aripa conducerii de la Colfax Inc. Stătea lângă fereastra unei case în paragină, cu un singur etaj, aflată undeva în adâncul pădurii. Pe o placă din curte scria aproape șters „De vânzare, Kelly Proprietăți Imobiliare“. Era pe piață de mai bine de șase luni, constatase el după ce trecuse în revistă anunțurile imobiliare din regiune. Își dădu seama imediat de ce nu se vânduse încă. Nu îndeplinea nici una din cerințele celor care se mutau în Ținutul Vinurilor. Casa era dărăpănată, numai bună de demolat, ceea ce n-ar fi avut nici o importanță, dacă proprietatea nu ar fi încălcat cerința capitală a pieței imobiliare: o situare cât mai bună. Situarea era proastă, într-o zonă izolată la care se ajungea pe un drum plin de gropi. Copacii formau un zid în jurul clădirii, drapând-o într-o penumbră perpetuă. Nu exista nici o vedere pitorească, iar terenul era mic. Nu îndeajuns pentru o vie. Cu alte cuvinte, era exact ce își dorise, se gândi Cecil. Un loc ideal ca să te culci cu nevasta clientului. Singura piesă de mobilier rămasă era un pat vechi de alamă.

– Acțiunile nu ar fi trebuit să ajungă pe mâinile lui Lucy Sheridan, spuse Ashley, măsurând cu pasul

sufrageria goală. Warner mi-a zis că, din câte știe, Mary plănuise să-i lase acțiunile lui Quinn. S-a înfuriat când a descoperit că nu-i reveneau lui, dar a presupus că va putea influența votul lui Quinn, dacă se ajunge la asta.

„Warner s-a înșelat", se gândi Cecil, întorcând spatele amurgului veșnic al pădurii.

– Evident, Mary și-a schimbat testamentul la un moment dat, spuse el răbdător.

Ashley se opri.

– Și ce-ai de gând să faci în cazul ăsta? Warner precis îi va oferi lui Lucy un preț mai bun decât ne permitem noi. Ar fi o proastă să nu i le vândă.

– Fiecare om are un preț anume, dar nu se măsoară neapărat în cenți și dolari.

– Ce vrei să spui?

– Dacă Lucy Sheridan ar urmări numai oferta cea mai bună, ne-ar fi dat de înțeles. Cred că are altceva de gând.

– Ce altceva să urmărească? întrebă Ashley, gesticulând cu brațele larg deschise.

– Nu sunt sută la sută sigur, dar cred că vrea niște clarificări.

– Clarificări referitor la ce anume?

– Pare să aibă nelămuriri în legătură cu moartea mătușii sale.

– Ridicol! Sara Sheridan și Mary Colfax au murit într-un accident de mașină. Punct.

– Poate că lui Lucy i-ar fi fost mai ușor să creadă asta dacă n-ar fi descoperit trupul lui Brinker în șemineul mătușii.

Ashley se întoarse cu spatele și, privind în gol, își încrucișă brațele sub sâni.

– După informațiile din presă, Sara Sheridan l-a ucis pe Brinker acum treisprezece ani. Ce legătură poate avea moartea lui cu acțiunile?

– Nu ştiu. Cecil veni în spatele ei, îi puse mâinile pe umeri şi o sărută pe gât. Nu-ţi mai face griji! O să mă lămuresc cum stau lucrurile şi o să am grijă de toate.

– Ar trebui să ai grijă cât mai repede. Timpul nu stă pe loc.

– Ce vrei să spui?

– Warner devine tot mai nerăbdător. Eu am lungit-o cât am putut. Suntem căsătoriţi de opt luni. După cum prevede contractul prenupţial, nu voi vedea nici un cent de la el dacă nu rămân gravidă în primul an de la căsătorie.

– Ştiu.

– Nu sunt pe punctul de a-i oferi vreun copil, aşa că singura mea speranţă de a pune mâna pe nişte bani stă în fuziunea aceasta. Dacă Warner află că folosesc anticoncepţionale, dă divorţ imediat.

– Mai dă-mi puţin timp.

– Spune-mi că ai un plan în legătură cu Lucy Sheridan.

– Am un plan.

– Nu mă minţi. Ashley se întoarse brusc spre el şi rosti apăsat: Ar fi suficient de rău dacă Warner mi-ar face vânt crezând că nu pot rămâne însărcinată. Dacă află că nici măcar nu am de gând să-i ofer vreun moştenitor, că trag de timp cu gândul la fuziunea aceasta, nu ştiu de ce ar fi în stare. E temperamental.

Cecil se încruntă.

– Crezi că ar putea deveni violent?

– Dacă bănuieşte că-l înşel, da. Cutremurată de un fior, Ashley întări: Da, cred că ar putea deveni violent.

– Nu te îngrijora, zise el ridicându-i bărbia. M-am băgat în chestia asta pentru bani, aşa cum aţi făcut şi tu, şi Quinn, şi Jillian. Dacă fuziunea nu va avea loc, nu mă aleg nici eu cu nimic. Crede-mă, am tot interesul să iasă toate bine.

– Ştiu, oftă ea. Numai că mă cuprinde frica câteodată.

– O să am grijă de tine.

Ashley îi zâmbi cu ochii umezi.

– Știu.

El o trase de-a lungul holului spre dormitor. Era tare grăbit să se culce cu nevasta clientului.

capitolul 30

Lucy se așteptase ca Mason s-o zorească la cină, dar, spre marea ei mirare, nici vorbă de așa ceva. Ca și când ar fi fost amanți vechi, de mult timp împreună și deprinși cu mersul lucrurilor. Fără grabă. Fără presiuni. Pe de altă parte, toată după-amiaza observase anticipația masculină din ochii lui și îi simțise căldura înflăcărării lăuntrice. De fiecare dată când o atingea, dorința lui era perceptibilă.

Mai devreme, când el era la recepție, își închisese telefonul. În felul ei, asta însemna o promisiune. Nu o promisiune pe termen lung, o promisiune de o noapte. Oricum, era și asta o promisiune.

Știa că el era nerăbdător, numărând minutele până ajungeau din nou la pensiune. Dar acum, după o masă tihnită, din crab și cartofi dulci prăjiți, părea dornic să se lungească la nesfârșit cu cafeaua și înghețata pe care le comandaseră la desert. Era ca și când, acum că jocul senzual evolua corespunzător, era mulțumit s-o lase în ritmul ei înainte de a o duce în pat.

Se întrebă dacă Mason știa că nu era singurul aflat în echilibru precar pe culmea stâncii, privind în jos la apele învolburate ale dorinței. Era încântată și, în același timp, mai nervoasă decât se așteptase. Nu știa cum să interpreteze emoțiile complicate pe care le simțea.

Intuiția feminină îi spunea că orice s-ar fi întâmplat între ei în noaptea aceea avea să schimbe totul. Mason remarcase pe bună dreptate că ea era întotdeauna gata de fugă. Fusese mereu pe punctul de a-și lua tălpășița din fiecare relație mai serioasă pe care o avusese.

Acum nu simțea însă că ar fi intrat șovăielnic într-o cameră numai ca să vadă dacă voia să rămână sau nu.

Era nevoie de o altă metaforă. În seara aceea avea să plonjeze în ape necunoscute, fără colac de salvare.

Gândul o făcu să zâmbească. Poate că, la urma urmelor, reclamele pentru disfuncţii erectile, cu imagini de ape înspumate, aveau un sâmbure de adevăr. Experienţa o învăţase însă că lucrurile aveau întotdeauna un sfârşit. Mai mult, aveau tendinţa de a se termina mai repede decât te aşteptai.

Deocamdată, era hotărâtă să trăiască fiecare moment cu bucurie. Aşezată vizavi de Mason, la masa pe care strălucea o lumânare, îşi dădu seama că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. Erau doi adulţi, păşind împreună în noapte, cu ochii larg deschişi. Ce va fi mâine nu se ştie.

Când veni nota de plată, nu făcu nici un gest de a-şi scoate cartea de credit. Mason voia să-i facă noaptea asta cadou. Aprecie gestul. Cândva, dacă rămâneau împreună, şi ea avea să-i facă un cadou special.

Într-un târziu, el puse cana de cafea pe farfurioară şi o privi.

– Plecăm?

O cuprinse un sentiment neobişnuit, de siguranţă. Îşi dorise noaptea asta; şi-o dorise din tot sufletul.

– Da, îi răspunse.

Merseră de-a lungul cheiului până la pensiune. Siguranţa nu o părăsi pe Lucy cu totul, dar nu putea ignora tensiunea ce începea s-o stăpânească. Trebuia să fie gata să ofere cea mai bună reprezentaţie de pe scena unei vieţi erotice relativ insipide. În experienţa ei sexuală limitată, cei mai mulţi bărbaţi luaseră drept bun un orgasm imitat cu talent, dar intuia că Mason ar fi fost în stare să detecteze falsul dacă nu era o imitaţie perfectă.

El deschise uşa şi o aşteptă să treacă înaintea lui. Lucy făcu un pas în camera întunecată, dar se opri brusc.

„La dracu'! S-ar putea ca toată chestia asta să fie o mare greşeală."

– Îți iei tălpășița deja? o întrebă Mason cu voce moale. Pentru că, dacă ai de gând, ar fi mai bine să pleci acum. Îți pot lua o altă cameră pentru noaptea asta.

– *Nu*, replică ea răsucindu-se brusc. Chiar nu vreau să plec.

El își închise ochii o clipă. Când îi deschise din nou, Lucy văzu foamea ce sclipea în ei.

– Bine, spuse el. Glasul îi era aspru și direct. Asta-i bine de știut. Pentru că m-ai speriat rău vreo două secunde. Credeam că o iei la goană.

– Nu, șopti ea. N-o iau la goană nicăieri.

Mason intră în cameră, o cuprinse cu o mână și închise ușa cu cealaltă. Ea auzi clicul încuietorii.

Încăperea era cufundată în umbre. Singurele surse de lumină erau lampa de veghe din baie și o rază de lună care pătrundea pe la marginea draperiilor.

Încercă să găsească întrerupătorul din perete, dar nu se putu mișca, prinsă de brațele lui Mason. Gura lui o găsi pe a ei cu sentimentul acela de nerăbdare și anticipație stăpânită pe care îl ghicise în el întreaga după-amiază.

„Trăiește clipa."

Era în stare de asta. Oricum, nu avea timp să se gândească la viitor, căci Mason începu s-o dezbrace. Se luptă puțin cu nasturii de la cămașa lui, inhalându-i mirosul. Era un miros plăcut, greu de descris, sexy și exaltant de viril. O euforie ciudată îi pătrunse simțurile, dându-i impresia că plutea.

Mason îi trase puloverul peste cap și-i desfăcu sutienul, apoi îi cuprinse sânii tandru în palme, dezmierdându-i sfârcurile cu degetele. Era atât de sensibilă acum, încât mângâierea o făcu să țipe înfiorată.

El încremeni.

– E dureros?

– Nu, nu, în nici un caz.

Lucy continuă să-i desfacă cămașa, iar el îi atinse sânii din nou, încet, cu grijă, apoi o sărută la încheietura gâtului, murmurând:

– Miroşi atât de bine!

Îşi coborî mâinile de pe sânii ei pe talie şi începu să-i desfacă jeanşii. Lui Lucy nu-i trebui mai mult ca să se simtă complet umedă. Nu-i venea să creadă. Nici măcar nu ajunseseră la pat şi era fleaşcă. S-ar fi jenat, dacă n-ar fi fost prea înfierbântată ca să se gândească la asta.

Reuşi să-i desfacă ultimii nasturi ai cămăşii. El şi-o scoase şi îşi trase maioul peste cap.

Cu un ţipăt uşor de surpriză, Lucy îi puse palmele pe piept pentru a simţi muşchii tari conturându-se sub pielea caldă.

El îi desfăcu jeanşii şi îi trase pe şolduri. Lucy şi-i dădu jos şi ieşi din pantofi, aproape pierzându-şi echilibrul. Mason o prinse cu braţul de talie să nu cadă şi îşi puse cealaltă mână între picioarele ei, cuprinzându-i locul intim cu palma, tatonând-o prin lenjeria mătăsoasă.

– Eşti pregătită pentru mine.

Satisfacţia masculină şi o dorinţă nestăpânită îi ardeau în voce. Când îşi strecură degetele înăuntru, Lucy simţi că se revărsa. Nu reacţionase niciodată astfel. Acum voia să fie tot mai aproape, să se scufunde în el. Poate că dorinţa aceasta intensă se datora tuturor lunilor trecute fără nici o relaţie serioasă. Dar asta nu era o explicaţie corectă. Nu fusese atât de înflăcărată cu nici un alt bărbat.

– Ce-mi faci tu mie... şopti ea, uşor ameţită.

– Vreau să văd ce-ţi place, murmură el, continuându-şi explorarea. Ce-ţi place ţie îmi place şi mie.

Se gândi să-i spună că nu-i plăcea nimic mai mult decât vibratorul, dar nu-l adusese cu ea. Ultimul lucru la care se aşteptase când pornise spre Summer River era o aventură fierbinte, de o noapte. Hotărâtă să ofere la rândul ei ceea ce primea – şi, după toate aparenţele, urma să primească un tratament princiar –, Lucy îşi puse mâna peste şliţul jeanşilor lui. Era dur ca oţelul şi mare. Foarte mare.

Îşi lăsă capul pe umărul lui şi îl atinse, simţindu-i excitarea prin materialul de bumbac. El gemu aspru, greu.

Cu buzele apropiate de pielea lui, strânse uşor.

– Probabil o idee nu prea bună, zise el răguşit.

– Am o idee mai bună, şopti ea.

Îi descheie cureaua şi trase fermoarul în jos, apoi îşi strecură mâna înăuntru şi îl cuprinse cu degetele, minunându-se de tărie şi de mărime.

– Dacă faci aşa în continuare, termin în mâna ta, îi şopti el în ureche. Şi cu toate că ar fi plăcut, mai bine ar fi în tine, *adânc* în tine.

Ea îşi retrase mâinile şi i le puse pe piept.

– Asta ar fi un scenariu foarte interesant.

Cu un hohot gutural, Mason îi cuprinse talia între mâini şi o ridică. O duse cei câţiva paşi până la pat şi o lăsă din nou în picioare. Ea îşi dădu seama că purta nu numai chiloţii umeziţi, ci şi şosetele. Gândindu-se că şosetele nu sporeau cu nimic atmosfera senzuală, le dădu jos şi le aruncă pe podea.

În timp ce termina operaţia aceasta, Mason se dezbrăcă, după care se duse la noptieră şi desfăcu fermoarul trusei de călătorie. Când se întoarse spre pat, Lucy văzu că avea un mic pacheţel argintiu în mână.

Îşi puse prezervativul şi se aşeză pe pat alături de ea, începând s-o sărute până când Lucy uită de lipsa unui vibrator. Erecţia lui o presa ferm pe coapsă. Ştia că era pregătită. Îl luă în mână şi încercă să îl ghideze spre locul fierbinte şi umed dintre coapse.

– Nu încă, spuse el.

O prinse de încheieturile mâinilor şi îi ridică braţele deasupra capului, apoi se aplecă peste ea, forţând-o uşor pe spate. Îi luă între buze un sfârc, trăgând puţin până o făcu să inspire adânc. În acelaşi timp, atinse din nou cu mâna locul fierbinte dintre picioarele ei, mângâind uşor. Coapsele ei începură să răspundă ritmic. Strecură două degete în ea şi îi atinse clitorisul cu degetul mare.

– Arată-mi cât eşti de puternică, îi ceru.

– *Poftim?*

– Vreau să văd cât de puternică eşti aici, jos. Strânge-mi degetele cât poţi de tare.

Nedumerită, îi urmă instrucţiunile, strângându-l cu toate puterile adunate în acea parte a corpului.

– Mai strâns.

Un val de o intensitate nemaiîntâlnită îi năpădi trupul. Trase adânc aer în piept, surprinsă de propria reacţie. „OK, asta îmi place“, se gândi.

Îi plăcu şi lui Mason, care scoase un sunet gutural, undeva între geamăt şi mârâit, şi îşi retrase încet degetele. Lucy îl strânse mai tare, într-un efort disperat de a-l ţine înlăuntrul ei, aşa că el îşi introduse din nou degetele şi apăsă în sus. Ea începu să respire rapid, cuprinsă de o disperare ciudată. Se încordă cât putu, încercând să-l ţină prizonier.

– O să mă înnebuneşti, murmură el.

Tensiunea ajunsese de nesuportat. Lucy îşi dădu seama că ajunsese la punctul culminant, şi asta fără contribuţia unui vibrator.

Orgasmul veni din senin zguduind-o într-o serie de mici valuri convulsive. Voia să râdă sau să plângă sau să ţipe, dar de-abia putu să-şi tragă răsuflarea. Plăcerea o ameţi, o făcu zăpăcită şi euforică.

Încă îşi mai savura încântarea când Mason îşi schimbă poziţia, culcându-se între picioarele ei. O pătrunse adânc, cu tărie. Niciodată nu se simţise atât de plină, de compactă şi de incredibil de sensibilă. Orbită, nu putu decât să se agaţe de el cu toată puterea. Spatele îi era umed de transpiraţie sub degetele ei. O pătrunse din nou şi din nou, până când fu cutremurată de o nouă serie de valuri.

În secunda următoare, el încremeni, cu spatele arcuit, sub stăpânirea orgasmului, şi scoase un geamăt sălbatic de extaz.

Un moment rămaseră lipiţi, ca şi când ar fi fost suspendaţi deasupra unui abis, apoi Mason se prăbuşi, lăsându-se greu peste ea.

Lucy aşteptă câteva minute, dar văzând că nu dădea nici un semn că ar fi vrut să se mişte, cel puţin nu în viitorul apropiat, îl îmboldi puţin.

– Mason?

– Mmm.

– Mason, trezeşte-te! Eşti foarte greu.

– Scuză-mă!

Se retrase din ea şi se răsturnă pe spate, alături, unde rămase nemişcat.

Lucy îşi rezemă capul într-o mână şi îl privi. În umbră, nu-i putu distinge expresia feţei, dar era sigură că avea ochii închişi. Din experienţa ei sexuală ştia că după o partidă amoroasă bărbaţii sunt relaxaţi, chiar somnoroşi, dar versiunea lui Mason de satisfacţie de după sex era la extrema acestei descrieri.

– Eşti OK? îl întrebă.

– Defineşte „OK“, mormăi el. Când ea aprinse veioza de pe noptieră, îşi feri ochii cu braţul. Întotdeauna eşti aşa de zglobie după sex?

Ea zâmbi în timp ce căuta un răspuns.

– Dacă stau să mă gândesc, mă simt într-adevăr energizată.

– Energizată?

– De obicei, în situaţii asemănătoare, vreau să merg acasă şi să fac un duş.

El îşi ridică braţul de pe ochi şi o privi printre gene.

– Eşti o romantică pursânge, nu-i aşa?

– Scuză-mă! De obicei nu...

„Prea multe informaţii, femeie.“

Fu însă prea târziu. Mason îşi dăduse seama.

– De obicei nu-ţi petreci noaptea cu partenerul de sex?

– Nu. Mi se pare prea...

Se opri din nou, simţind că îşi săpa singură groapa.

– Prea intim? o ajută el.

– Poate. Să dormi cu cineva, să foloseşti aceeaşi baie, să iei micul dejun împreună. Pare ciudat.

– Ciudat, repetă Mason pe un ton neutru.

Ea se ridică în şezut şi trase cearşaful până la bărbie ca să se acopere.

– Nu prea ştiu cum să-ţi explic. Poate ar fi bine să nu mai spun nimic.

– A, dar eşti în stare să nu mai spui nimic? replică el cu un zâmbet răutăcios. Asta-i întrebarea.

Ea apucă prima pernă ce-i veni la îndemână şi i-o aruncă în faţă. El făcu o eschivă, se ridică și merse la baie.

– Dacă e important pentru tine, cred că ştiu ce vrei să spui.

– Despre ce?

Apa la toaletă fu trasă, se auzi robinetul de la chiuvetă, şi Mason reapăru în uşă.

– Despre ciudăţenia situaţiei, spuse el. De când am divorţat, am început şi eu să simt ceva asemănător. Ai dreptate. E ciudat.

I se strânse inima. Toată energia ce o însufleţise cu o secundă înainte se spulberă. Oare Mason sugera că voia să plece acum că făcuseră sex?

– Vrei să te întorci la Summer River în seara asta? îl întrebă.

– La naiba, nu! Nu am nici o problemă cu ciudăţenia situaţiei în seara asta. O privi atent. Tu ce zici?

Ea zâmbi uşurată.

– Nici eu nu am nici o problemă cu ciudăţenia situaţiei. Tocmai asta voiam să-ţi explic.

– Atunci e totul simplu. Stăm până mâine.

Merse la comodă şi luă câteva pacheţele de staniol colorate. Când se întoarse cu faţa, Lucy văzu că era din nou excitat. Aruncă pacheţelele pe noptieră, unde aveau să fie la îndemână, apoi stinse lumina, se urcă înapoi în pat şi o trase spre el.

– Spune-mi, care-i problema acum? o întrebă, simţindu-i reticenţa.

– Mai e ceva ce trebuie să ştii, zise ea repede. Noaptea asta a fost deosebită pentru mine.

– Şi pentru mine, şopti el mângâind-o pe obraz.

– Vreau să spun, foarte diferită.

– Da? Cum așa?

Întunericul îi dădu curaj și o doză de nepăsare. Puse mâna pe coapsa lui și îl mângâie.

– Nu ți-am dat prilejul să-mi admiri talentele actoricești.

El o sărută pe umăr.

– Vrei să spui că nu mi-ai dat prilejul să admir reprezentația demnă de un Oscar a imitării orgasmului?

Lucy se ridică așa de brusc, încât aproape îl lovi în bărbie.

– Știai?

– După toate explicațiile despre promisiuni, mi-am zis că despre asta trebuie să fie vorba. Mi-am zis că ar fi bine să ne lămurim de pe acum, ca să nu ieși pe scenă la un moment nepotrivit și să strici lucrurile.

Ea rămase mută câteva clipe.

– Arogantule...!

Nu putu spune mai multe, că izbucni în râs. Văzând că Mason se molipsise de veselia ei, apucă o pernă și-l lovi cu toate puterile.

El îi smulse perna din mână și o trase la piept, apropiindu-i capul și buzele de buzele lui.

– În noaptea asta e altfel.

– Da, murmură ea.

O sărută. Încă o dată, Lucy se lăsă dusă de el în noapte.

capitolul 31

Mason își savura a doua ceașcă de cafea, după cum savura și ceața matinală de deasupra oceanului, ultima îmbucătură de gofră înmuiată în unt și sirop și imaginea lui Lucy care ședea vizavi de el la masa cu micul dejun. Se putea obișnui cu dimineți de genul acesta.

De fiecare dată când se uita la Lucy, și se uita cam tot timpul, amintirea nopții îi înfierbânta sângele. Era

plăcut să fie în cafeneaua aceea mică şi să aştepte cu nerăbdare încă o zi petrecută împreună. Mai mult ca orice, voia să fie în postura de a aştepta cu nerăbdare încă o noapte petrecută împreună. Ştia însă că nu era posibil, cel puţin nu imediat. Mai întâi trebuia să se clarifice situaţia din Summer River pentru ca Lucy să-şi poată da seama încotro se îndrepta relaţia lor.

Telefonul ei sună în timp ce el tocmai înghiţea ultima bucată de gofră. Nu era veşnicul ciripit indicând alt mesaj de la agenţia matrimonială, dar Lucy se încruntă când privi ecranul. Mason ştiu că perspectiva unei zile grozave tocmai îşi luase zborul.

– Da, sunt Lucy Sheridan... Nu, nu sunt în oraş... Da, am intenţia de a mă reîntoarce la Summer River astăzi... Înţeleg... Pentru Dumnezeu, sunt siguri?... Înţeleg... Da, bineînţeles, dar mă tem că n-am nici cea mai mică idee despre ce se petrece. Îşi consultă ceasul, apoi reluă: Da, vom ajunge până la prânz. Da, domnul Fletcher este cu mine. Unde? Suntem pe coastă... Da, toată noaptea... La ora unu, astăzi. Bine. Vom fi amândoi la secţie.

Închise telefonul şi îl privi pe Mason.

– Era şeful poliţiei, Whitaker. Criminaliştii au examinat casa Sarei în dimineaţa asta. Au găsit un trup în cenuşă.

– La naiba!

Mason simţi un vechi frison familiar. Trecutul se întorsese să-l bântuie pe un locuitor din Summer River. Aşa se întâmpla cu toate cazurile neelucidate. Aruncau umbre asupra celor vii până când cineva le punea punct. Metodic, înghiţi îmbucătura şi puse furculiţa jos.

– L-au identificat?

– Nu. Ochii tinerei femei se umbriră de nelinişte. Corpul a fost ars aproape complet, dar, potrivit lui Whitaker, există indicii că ar fi Nolan Kelly. Zice că nimeni nu l-a văzut de când a plecat de la serviciu ieri-seară. I-au găsit maşina parcată în pădure, cam la o jumătate de kilometru de casă.

– Hm.

– E groaznic să te gândești la asta. Am vorbit cu el în bucătărie ieri-dimineață, și acum nu mai e printre noi. Ce moarte oribilă!

– Dacă presupui că a murit ars în incendiu.

Lucy clipi.

– La ce anume te gândești?

– Nu știu nimic deocamdată. Îmi pun numai întrebări. Criminaliștii cred că el a aprins focul și apoi a căzut pradă flăcărilor?

– Whitaker nu mi-a spus nimic. Vor face o autopsie.

– Asta nu va dezvălui prea multe dacă trupul este carbonizat.

– Ce naiba făcea în casa mea, în mijlocul nopții?

– N-avem cum ști încă, dar am o teorie provizorie. Mason făcu semn chelnerului cerând nota și continuă: Kelly ar putea fi intrusul care a scotocit prin casă alaltăieri-noapte. Nu a găsit ce-a căutat, așa că s-a întors ca să distrugă dovezile despre care credea că se află acolo.

– Dovezi care să arate că el a fost fotograful care l-a ajutat pe Brinker?

– Probabil. Dar sunt și alte posibilități.

– Ca de pildă?

Chelnerul se apropie cu nota de plată. Mason își scoase portofelul.

– Kelly a fost comerciant toată viața. Începuse prin a vinde marijuana în liceu. Se zvonea că distribuia un halucinogen în cercul lui de cunoștințe. Și dacă el a fost Violatorul în Serie, știm că folosea droguri ca să-și adoarmă victimele.

– Crezi că Nolan îi făcea rost de droguri lui Brinker?

– Brinker primea de la cineva drogurile acelea scumpe. Era probabil prea deștept ca să se implice direct, dar nu m-aș mira dacă l-ar fi convins pe Kelly să-i facă rost de droguri, presupunând că tipul avea relațiile necesare.

– Kelly avea optsprezece ani, numai cu doi ani mai mare ca mine, zise Lucy înfiorată.

– Brinker obișnuia să atragă și să manipuleze tineri, spuse Mason punând niște bani pe masă. Dacă stăm

să ne gândim, era șeful unui fel de cult și practica o religie cu sex, droguri și rock and roll. Micile plăceri ale tinereții.

capitolul 32

Leonard Whitaker se transferase cu cinci ani în urmă de la o secție de poliție de mărime medie din sudul Californiei și nu ascundea nimănui că abia aștepta să iasă la pensie. Voia ca „Problema Sheridan", cum o numea, să fie clarificată înainte de a preda insigna.

Whitaker puse o mulțime de întrebări la care Lucy răspunse conștiincios în timp ce Mason stătea în spatele ei, rezemat cu un umăr de perete, cu brațele încrucișate. Nu interveni în interogatoriu, dar își făcu simțită prezența. Ca un bodyguard, se gândi ea.

În ciuda tuturor eforturilor ei de a se arăta cooperantă, cele mai multe răspunsuri se reduceau la câte o variantă de „Nu știu".

La sfârșitul interviului, Whitaker se rezemă mai comod în scaun și o fixă pe Lucy pe deasupra ochelarilor de citit.

– Încă o dată, domnișoară Sheridan. Sunteți absolut sigură că nu știți ce motive ar fi putut avea Kelly să vă dea foc la casă?

– V-am mai spus, tot ce pot să vă ofer sunt presupuneri, rosti ea calm. Poate a crezut că în casă era ceva ce l-ar fi putut conecta cu Brinker și cu trecutul, dar e numai o supoziție, n-am nici o dovadă.

– Vom avea în vedere aspectul acesta. Dar casa ca atare? Spuneați că ținea morțiș să intermedieze vânzarea.

– Da, a fost foarte insistent. Spunea că are un client în Silicon Valley care vrea să deschidă o cramă și că proprietatea e ideală pentru asta.

– Dar dumneavoastră trăgeați de timp. Voiați să vindeți casa pe cont propriu și să-l scoateți din combinație. La o asemenea proprietate, comisionul agentului ar fi fost substanțial.

Ea bătu cu degetele pe brațul fotoliului.

– Mă ocup de alte tranzacții în momentul de față.

Whitaker ridică sprâncenele.

– Alte tranzacții, cum ar fi acțiunile de la Colfax Inc. pe care le-ați moștenit?

– Văd că sunteți la curent.

– Tot orașul știe de ele, mârâi Whitaker. Și mai știe și că membrii familiei Colfax își scot ochii din cauza unei oferte de fuziune. Nu am studii de economie și habar n-am despre fuziuni, însă, dacă aș fi în locul dumneavoastră, i-aș vinde acțiunile lui Warner Colfax și aș ieși din haita de câini furioși înainte de a fi mușcat.

– Vă apreciez opiniile, spuse Lucy.

Mason făcu o mișcare și se desprinse de perete.

– Și mai este un aspect care ar merita să fie luat în considerare.

Ceilalți doi îl priviră surprinși.

– Ce anume? întrebă Whitaker.

– Terenul livezii e valoros, dar casa nu are probabil nici o importanță pentru cumpărătorul pe care Kelly îl avea în minte. E o ilustrare reușită a stilului Craftsman, dar e mică. Știți cum sunt cei care se instalează aici ca să se ocupe de vinuri. Au tendința de a clădi vile și anexe impozante. În cel mai bun caz, casa Sarei ar fi fost potrivită pentru oaspeți sau ca locuință pentru administratorul domeniului.

– Deci incendierea ei nu ar fi scăzut valoarea totală a proprietății, conchise Whitaker.

– Exact. Kelly tot ar fi primit un comision serios de pe vinderea terenului.

– Dar asta nu explică de ce ar fi dat foc casei.

– Poate că a crezut că îi va forța mâna lui Lucy. Dacă n-ar fi fost casa, Lucy nu ar mai fi avut de ce să tergiverseze vânzarea.

– Hm, făcu Whitaker, nepărând convins.

– Da, nici mie nu-mi place situația, spuse Mason. Dar singura explicație pentru incendiu e cea sugerată de Lucy. Kelly era îngrijorat că în casă exista ceva care

să-l incrimineze. Lucy era pe punctul de a împacheta documentele şi lucrurile mătuşii sale.

– Şi Kelly se temea să nu găsească un element compromiţător pentru el, încheie Whitaker.

– Orice ar fi fost, era probabil legat de trecut şi de descoperirea trupului lui Brinker. Până în acel moment, Nolan Kelly nu a arătat decât un interes strict profesional pentru locuinţa Sarei.

Şeful poliţiei notă ceva într-un carnet.

– Asta-i tot pentru moment, spuse el. Vă mulţumesc pentru cooperare, domnişoară Sheridan.

– Cu plăcere.

Lucy se ridică şi îşi luă poşeta. Din pragul uşii i se adresă lui Whitaker:

– Nu am de-a face cu problemele legale, dar meseria mi-a conferit o anumită experienţă cu relaţiile familiale complicate.

– Chiar aşa, zise Whitaker consultându-şi notiţele. Lucraţi pentru o firmă de genealogie judiciară. Aşa afacere mai zic şi eu. Am un unchi care a plătit o grămadă de bani pentru arborele genealogic al familiei, şi ce să vezi? Avem cu toţii sânge regal. Cine să-şi fi închipuit? Am un blazon autentic, şi unchiul meu poartă inel cu sigiliu pe degetul mic.

– Domnule Whitaker, ce vreau eu să spun...

– Trebuie să-ţi precizez însă că am fost cam suspicios când am văzut arborele cu pricina. N-am putut să trec cu vederea faptul că unul dintre aşa-zişii specialişti angajaţi de unchiul Bud nu l-a pus în diagramă pe fratele meu, care e încă în floarea vârstei. Şi aşa-zisul expert a reuşit să greşească numele mijlociu al tatălui meu şi a încă două dintre rudele mele. Prin urmare, nu mi-am bătut capul cu generaţiile mai îndepărtate.

– După cum vă spuneam, sunt expertă în genealogie judiciară, continuă Lucy neabătut. Din experienţa mea, răspunsul la genul de întrebări pe care ni le punem cu toţii acum se află undeva în dinamica familială.

– Dacă te referi la Brinker, nu se prea putea lăuda cu cine ştie ce familie. Nu a apărut încă nimeni care

să revendice trupul. Cazul acesta e închis, după părerea mea. Din motive pe care nu le vom ști niciodată precis, dar mai mult ca sigur pentru că o atacase pe mătușa ta, ea i-a spart capul cu vătraiul. Dacă mi-ar sta în fire să pariez, aș pune rămășag că teoria inițială este corectă. Probabil avem de-a face cu o tranzacție de droguri care n-a mers.

– Ia stați așa, strigă Lucy năpustindu-se spre birou. Insinuați că mătușa mea era amestecată în afaceri cu droguri? Asta-i o minciună sfruntată.

– Adevăr sau minciună, pe mine nu mă interesează. Am spus, cazul este încheiat. Ce mă interesează acum e moartea lui Kelly, și nu cred că se găsește vreun răspuns la asta în dinamica familiei lui. Tatăl i-a murit acum câțiva ani. Mama s-a recăsătorit și s-a mutat în Florida. După câte știu eu, nu mai e nimeni altcineva.

– Care este teoria dumneavoastră despre cazul acesta? îl întrebă Mason.

Whitaker oftă adânc și se calmă.

– Când o să am una, o sa ți-o spun negreșit.

capitolul 33

– Despre ce voiai să discutăm, Jillian?

Jillian trase aer în piept, apoi vorbi:

– Vreau să știu cât ți-a oferit Warner pentru acțiuni. Oricât ar fi, Quinn și eu putem să-ți dăm aceeași sumă. Dacă nu vom avea bani gheață pe moment, vom face rost când se va încheia fuziunea.

– Am altele pe cap acum, zise Lucy. Dacă n-ai aflat încă, Nolan Kelly a murit în incendiul care a distrus casa mătușii.

Erau în parcul fermei Harper, pe malul râului. Lucy nu-și putea explica de ce alesese parcul pentru întâlnire, dar, dintr-un motiv sau altul, fusese primul loc ce-i venise în minte când Jillian o sunase să-i ceară o întrevedere. După voce, părea că plânsese.

Parcul în care domnise Brinker în nopţile de vară din urmă cu treisprezece ani arăta cu totul altfel. Infuzia de bani în economia locală, combinată cu un consiliu municipal preocupat de treburile comunităţii făcuseră minuni. Nemaifiind neglijat şi năpădit de buruieni, pământul se transformase. Iarba crescuse suculentă şi verde. Erau trasee amenajate pentru plimbare, alergat şi mers cu bicicleta. Familiile luau picnicul pe mesele de lemn plasate sub copaci. Erau două zone pentru câinii fără lesă, una pentru câini mari şi una pentru câini mici. Toată lumea ştie că, în funcţie de talia patrupedului, proprietarii au temperamente foarte diferite, aşa că trebuie ţinuţi separat.

– Am aflat despre Nolan, murmură Jillian. Vestea m-a îngrozit. Am fost colegi de liceu, după cum ştii. Se spune că s-a dus la casa mătuşii tale cu intenţia de a o incendia şi că l-au cuprins şi pe el flăcările.

– Asta e teoria curentă.

– Am auzit ca şeful poliţiei v-a interogat pe tine şi pe Mason Fletcher astăzi.

– Da. Dar zi-mi, cei care colportează toate bârfele astea au vreo idee asupra mobilului care l-ar fi putut determina pe Nolan să declanşeze incendiul?

– Nu, răspunse Jillian după o clipă de ezitare. Unii spun că l-ai făcut să intre în panică amânând scoaterea pe piaţă şi răspândind vestea că vrei să renovezi. Toată lumea ştie că terenul e valoros, nu casa.

– Nu cred că i-a dat foc numai ca să mă forţeze pe mine să-l iau de agent. Cu ochii la râu, Lucy adăugă: Cred că motivele lui aveau legătură cu descoperirea trupului lui Brinker. E greu să ţii trecutul îngropat.

Jillian tăcu un moment. Când vorbi din nou, păru extenuată şi resemnată.

– Indiferent cât de mult încerci, trecutul tot te ajunge din urmă şi te bântuie.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu Brinker când a dispărut?

– În fiecare clipă, în fiecare oră, în fiecare zi a vieţii mele, luni şi ani întregi m-am tot întrebat unde era.

Lucy o privi mirată.

– Chiar?

– Da. Nu puteam crede nici în ruptul capului că murise.

– Ți-a fost dor de el? o întrebă Lucy cu oarecare precauție.

Jillian își încordă pumnul pe cureaua genții de umăr.

– Nimeni nu s-a bucurat mai mult ca mine când a fost pronunțat oficial decesul, dar îndoiala continua să mă roadă. Undeva, în adâncul sufletului, eram sigură că va reveni într-o zi să mă chinuie. Acesta era sportul lui preferat: să chinuie oamenii.

Lucy încremeni.

– Am crezut că îți plăcea de el.

– Sigur, la început. Până când am devenit una dintre victimele lui. Când mi-am dat seama că era un dement, a fost prea târziu.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Jillian strânse din buze.

– De ce?

– Pentru că m-ar ajuta să înțeleg de ce Nolan Kelly a murit dând foc casei mătușii mele.

După un lung moment de reflecție, Jillian porni agale pe poteca umbroasă de pe malul râului.

– Bănuiesc că nu mai contează acum. Viața mi se destramă complet. Nu mai am mare lucru de protejat.

– Kelly fusese implicat în traficul de droguri acum treisprezece ani, când Brinker făcea pe fluierașul din Hameln? o întrebă Lucy pășind în ritm cu ea.

– Fluierașul din Hameln! Jillian clătină din cap. Da, asta îl descrie bine pe ticălos, nu-i așa? Eram cu toții sub vraja lui. Cu toții, în afară de Mason Fletcher, bineînțeles.

– Povestește-mi despre Kelly!

– Păi, toată lumea știa că el îi furniza lui Brinker drogurile de marcă ce păreau să-i fie mereu la îndemână. Nolan avea relații în mediul acela. Avea relații peste tot, ții minte?

– Nu. Veneam aici numai în timpul verii și uneori în weekend. Nu am mers la școală în Summer River, așa că nu eram la curent cu multe bârfe. Pe lângă asta, Kelly era cu doi ani mai mare ca mine.

– Ciudat cum trecerea timpului schimbă lucrurile, nu-i așa? zise Jillian cu amărăciune. Acum treisprezece ani Mason Fletcher te considera o puștoaică. Acum se pare că sunteți foarte apropiați.

– Vorba se răspândește repede.

– Toată lumea știe că ați ieșit ieri împreună și nu v-ați întors în oraș decât azi-dimineață. Aruncându-i o privire, Jillian adăugă: Am auzit ca ați mers pe coastă.

– Nu e un secret. Poți să-mi mai povestești câte ceva despre Nolan Kelly?

– Nu știu ce altceva să-ți spun. Acum treisprezece ani, el făcea rost de droguri pentru petrecerile lui Brinker. Presupun că Brinker îl plătea foarte bine, pentru că Nolan era întotdeauna îmbrăcat după ultimul răcnet și avea cele mai grozave electronice, nou-nouțe.

– Părinții lui Kelly nu se întrebau cum de fiul lor își permite ultimele noutăți?

– Părinții lui erau divorțați. Nici unul nu-i dădea prea mare atenție.

Lucy se opri pe potecă.

– Ce ți-a făcut Brinker de te-a înfricoșat așa de tare?

Jillian se opri și ea, scoase ochelarii de soare din poșetă și și-i puse la ochi.

– Nu mai contează acum.

– Ai zis că ai fost una dintre victimele lui. Te-a drogat și te-a violat și a înregistrat totul pe video?

Jillian rămase cu gura căscată. Furia și panica îi fulgerară în ochi.

– Cum de știai asta? reuși ea să îngaime.

– E ceea ce plănuia să-mi facă și mie în noaptea aceea, chiar aici în parc, nu-i așa? Câte alte fete nu a rănit și umilit în felul acesta?

– Nu știu, oftă Jillian strângând ca în clește breteaua genții. Nu pot fi sigură, pentru că Brinker își păstra

secretele cu străşnicie. Sunt sigură însă că el era Violatorul în Serie.

– A făcut vreodată publică vreo înregistrare cu violul tău?

– Nu. Jillian se strâmbă. Nu te prinzi că folosea înregistrarea ca să mă şantajeze?

– Era bogat. Ce-i trebuia lui de la tine?

– Nu voia bani. Voia să-i procur alte victime.

Lucy îngheţă.

– Da, bineînţeles. De aceea m-ai invitat la petrecere în noaptea aceea.

– Ai fost primul meu caz, ca să spun aşa. Ştiu că sună sinistru, dar cred că pusese ochii pe tine pentru că o ura pe mătuşa ta.

– Voia s-o rănească pe Sara? De ce? Ce-i făcuse?

– Nu ştiu nimic precis. Nu-i stătea în fire să-mi facă confidenţe. Dar dacă privesc înapoi la cum stăteau lucrurile atunci, cred că... îi era frică de ea.

– De ce? Ea n-ar fi fost în stare să-i facă niciun rău. El era Brinker, fiul lui Jeffrey Brinker. Cum să-l fi putut pune ea în vreun pericol?

Jillian oftă.

– Poate pentru că ea şi-a dat seama ce era el în realitate – un monstru. Mi-a spus odată că Sara Sheridan era o vrăjitoare. Vorbise sarcastic, încercase să glumească, dar ţin minte că sunase fals. Dacă îi era într-adevăr frică de ea, probabil voia s-o aibă la mână. De aceea mi-a spus să te aduc la petrecere în noaptea aceea.

– Îşi închipuia cumva că un film cu mine fiind violată i-ar fi dat vreun avantaj asupra Sarei?

– I-ar fi provocat o rană cumplită, asta e clar. Brinker se pricepea la torturi de genul ăsta. Vorbind numai pentru mine, îi voi fi pe veci recunoscătoare mătuşii tale că i-a venit de hac. Aş fi preferat însă ca, toţi anii ăştia, să fi ştiut că într-adevăr murise. Aş fi dormit mai bine.

– Dacă Brinker a fost Violatorul în Serie, crezi că Nolan Kelly era cel care a filmat violurile pentru el?

– Cum? Jillian mai că pică în fund. Nolan? Stai puțin, vrei să spui că se ascundea altceva sub toate violurile astea?

– Ar fi o posibilitate. La momentul respectiv, unul dintre detectivi susținuse că doi oameni erau implicați în comiterea crimelor, Brinker și cameramanul.

– N-am auzit asta niciodată. Știu precis că Nolan nu fusese în cameră în noaptea în care Brinker m-a violat. Eram numai pe jumătate conștientă. Brinker voia să știu ce mi se întâmplă. Însă chiar și dacă ar fi avut un complice la celelalte violuri, nu-mi vine să cred că a fost Nolan. Unul dintre motive ar fi că Nolan nu și-ar fi putut ține gura.

– Asta-i adevărat.

– Oricum ai lua-o, Sara Sheridan ne-a făcut o favoare tuturor. Nici nu știm câte femei a salvat.

– Îmi pare rău că n-a putut să te salveze pe tine.

– Într-un fel, m-a salvat, spuse Jillian. L-a oprit pe Brinker înainte ca el să mă forțeze să-i găsesc o altă victimă. Tu ai fost prima și ultima mea încercare.

Lucy părea că ascultă șoapte ce o făceau să înțeleagă trecutul.

– Iar tu ai încercat să mă salvezi apelând la Mason, nu-i așa? Știai că el nu va sta cu mâinile în sân în timp ce o copilă ca mine ar fi fost violată.

– Nu știam ce altceva să fac, murmură Jillian privind spre malul opus. Eram înnebunită în ziua aceea, cu gândul la ceea ce avea să se întâmple. Mi-era groază de Brinker, dar nu voiam să fiu responsabilă pentru răul ce urma să ți se întâmple ție.

– Așa că ai cerut singurei persoane în care știai că poți avea încredere să vină cu un plan de salvare. Lui Mason Fletcher.

– Brinker voia să-l controleze pe Mason așa cum îi controla pe ceilalți tineri din cercul lui. Dar Mason a fost singurul pe care nu l-a putut manipula. Să-i fi văzut mutra în noaptea aceea, când Mason și-a croit drum prin mulțime ca să te ia și să te ducă acasă! În primele

momente, Brinker rânjea ca un diavol. Crezuse că a prins altă victimă în capcana iadului său.

– Brinker făcuse greşeala de a se pune cu îngerul păzitor.

– Crede-mă că nu mai rânjea după ce aţi plecat voi doi. L-am văzut cum vă privea. Mi-a îngheţat sângele în vine, ca să-ţi spun drept.

capitolul 34

– Ei, lasă-mă cu asta, spuse Mason. Chiar crezi versiunea lui Jillian?

– Da, spuse Lucy, cred. De-abia avea optsprezece ani şi avea de-a face cu un dement care-şi crease o adevărată sectă, un tip care o drogase şi o violase şi acum o şantaja. S-a simţit neajutorată în faţa lui Brinker. I-a fost frică să le spună părinţilor sau să meargă la poliţie. Era speriată de moarte. Ticălosul o ameninţa cu înregistrarea şi o forţa să-i ducă la îndeplinire ordinele, adică să mă momească pe mine spre el. Aşa că s-a întors spre singura persoană care, în opinia ei, mă putea ajuta. Persoana asta erai tu.

– Planul mai avea un avantaj: Brinker nu putea afla că-l trădase, completă Mason.

Scoase dintr-o cutie de carton câteva truse de şurubelniţe. Fiecare trusă conţinea un sortiment de şurubelniţe de precizie de mărimi diferite, cu mânere de un roz fluorescent, iar ambalajul era în aceeaşi nuanţă. Deke descoperise că femeile erau înnebunite după şurubelniţe prezentate atrăgător. Comandase cincizeci de truse, toate de un roz şocant.

– Ei, a fost cu siguranţă mai bine decât să nu fi avut nici un plan, i-o întoarse Lucy.

Erau în magazia prăvăliei de bricolaj. Mason se retrăsese în locul acela îngrămădit ca să poată chibzui în linişte. Aranjarea accesoriilor pentru instalaţii sanitare, a balamalelor şi a şurubelniţelor îl ajuta să-şi pună gândurile în ordine. Lucy venise de puţin timp. Îi auzise

pe Deke și Joe salutând-o, și după aceea unchiul lui o trimise în magazie.

Mason văzuse din prima, după expresia serioasă a chipului ei, că se întâmplase ceva. Când îi spusese despre întâlnirea cu Jillian, el replicase cu primele cuvinte ce-i veniseră în cap: „Ce naiba ți-ai închipuit că faci? Cum să te întâlnești singură cu ea?"

Vorbele astea nu merseseră bine. Văzând iritarea și încăpățânarea din ochii ei, își dăduse seama că o scrântise. Mormăise o scuză slăbuță, ceea ce nu făcuse decât să-i agraveze situația. Lucy îl informase țâfnoasă că întrevederea avusese loc în parcul fermei Harper, sub ochii sutelor de vizitatori. Mason recunoscuse că fusese precaută, însă gândul la discuția ei cu Jillian îl irita.

– La naiba, trebuia să mă suni înainte de a accepta să o întâlnești, îi zise acum.

– Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care ar fi trebuit să-ți cer permisiunea.

– N-am nici un motiv întemeiat, mărturisi el după o clipă de gândire.

– Sigur că n-ai. Acum treisprezece ani, să apeleze la tine și să-ți dezvăluie planul lui Brinker a fost singurul mod în care Jillian s-a putut proteja și pe ea, și pe mine.

Mason așeză trusele de șurubelnițe roz pe un banc de lucru.

– Ai înghițit povestea lui Jillian pe nerăsuflate, nu-i așa?

– Te informez că nu a făcut eforturi deosebite pentru a mă convinge. Am avut o conversație normală, în cursul căreia mi-a explicat totul.

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc! Tu ai fost aceea care i-a spus că, luând legătura cu mine, te-a salvat. I-ai dat mură-n gură povestea asta care a făcut-o să pară eroină, nu complice.

Lucy miji ochii involuntar.

– OK, poate că i-am pus unele vorbe în gură. Dar asta nu înseamnă că lucrurile nu s-au petrecut așa cum am zis, chiar dacă pe atunci ea nu era complet conștientă de motivele ei. A fost de acord cu mine.

– Sunt sigur. Bine, ce-a fost a fost. Nu uita însă că Jillian vrea să fie noua ta prietenă cea mai bună doar pentru că vrea să pună mâna pe acţiunile acelea.

Lucy îşi încrucişă braţele, se rezemă cu un şold frumos arcuit de marginea bancului de lucru şi spuse pe un ton rece:

– Poate da, poate nu. Apropo, dacă aveam nevoie, am mai primit o dovadă că ăsta e un orăşel foarte mic.

– Cum adică?

– Se pare că şeriful Whitaker nu e singurul cetăţean interesat să ştie că ne-am petrecut noaptea împreună pe coastă. E clar că tot oraşul vorbeşte.

– Ştii la fel de bine ca mine că trebuia să ne aşteptăm la bârfe.

– Da, dar cum de nu au altele mai bune de bârfit?

Mason zâmbi.

– Ca să fiu sincer, nu cred că există altceva mai bun decât ce s-a întâmplat între noi doi pe coastă.

Lucy se făcu la fel de roz ca trusele de şurubelniţe.

– Nu la asta mă refeream, voiam să zic...

– Nu-ţi uita gândul!

– De ce?

– Pentru că trebuie să plec.

Ea îşi desfăcu braţele şi îl privi suspicioasă.

– De ce?

– Am venit aici ca să pot medita în linişte. Mi-a venit acum o idee grozavă. Inspirată de întrevederea ta cu Jillian.

– Unde te duci?

– Să stau de vorbă cu Quinn Colfax, răspunse el peste umăr, din mers. Am să-i pun nişte întrebări.

– Aţi terminat cearta? îl întrebă Deke ridicându-şi privirea de pe hârtiile în care era cufundat.

– Deocamdată, zise Mason.

– Păcat! Tocmai devenea interesant.

– Ai grijă de ea! Mă duc la Crama Colfax.

Lucy apăru din magazie. Ţinea în mână una din trusele roz de şurubelniţe.

– Poate ar fi bine să vin cu tine, Mason.

– Nu, spuse el fără să se oprească. Vreau să discut cu Quinn ca de la bărbat la bărbat. Nu vrei să fii de faţă la aşa ceva.

– Credeam că nu eşti bun la comunicare, strigă Lucy după el.

– La genul ăsta sunt foarte bun.

Tocmai pusese mâna pe clanţă când Lucy vorbi din nou. Dar nu i se adresa lui.

– Deke, cât costă trusele astea de şurubelniţe? Mi-ar trebui trei. Una pentru mine şi două pentru prietenele mele de la Research Brookhouse.

capitolul 35

Deke aşteptă să audă uşa închizându-se după Mason înainte de a se întoarce spre Lucy.

– N-am idee ce-i cu trusele acestea de şurubelniţe, dar femeile le adoră. I-am dat una lui Becky de ziua ei. Ai fi zis că e un şirag de diamante.

– Cred şi eu! E cadoul perfect. Practic şi cu stil în acelaşi timp, zâmbi Lucy. Dar sper că i-ai oferit şi nişte bijuterii.

– O, da. O pereche frumoasă de cercei. Am zis întotdeauna că nu poţi da greş cu şurubelniţele şi bijuteriile. Ia liniştită cele trei truse. Ţi le fac cadou, ca mulţumire din partea mea.

Lucy îl privi nelămurită.

– Drept cine mă iei?

– Mason tot bombănea morocănos prin prăvălie şi acasă de când a aterizat pe pragul meu acum câteva săptămâni. Mi-am zis că o să-şi revină el cu timpul, dar asta se întâmpla cam încet. Totul s-a schimbat în momentul în care ai apărut tu.

Ea clipi de câteva ori, asimilând informaţia, apoi surâse.

– Cred că avea nevoie de o activitate. Ceva la care să-şi folosească talentul şi energia.

Înțelesese, se gândi încântat bătrânul. Nu orice femeie ar fi înțeles.

– Exact, spuse el. Avea nevoie de o misiune.

– Ceva de făcut, o misiune, dacă vrei s-o numești așa, zise Lucy ridicând din umeri. Și s-a potrivit ca și eu să am nevoie de un expert ca el.

Deke o privi cercetător.

– O situație în care amândoi sunteți în câștig, nu-i așa? întrebă el menținând un ton neutru.

– Să sperăm. În caz contrar, am sentimentul groaznic că o anume crimă va trece nepedepsită.

– Te referi la Sara și Mary?

– Cu cât ne gândim mai mult Mason și cu mine, cu atât sunt mai convinsă că mașina le-a fost în mod deliberat scoasă din drum la curba aceea de pe Manzanita Road.

– Nu te contrazic. Mason mi-a povestit despre pata de sânge de pe o piatră din apropiere. Sunt și eu de acord că momentul în care au murit amândouă e teribil de suspect. Dar nu e nimeni altul mai capabil ca Mason să descurce o situație ca aceasta.

– Te cred.

– Îți va da răspunsurile pe care le cauți. Știi că eram în străinătate când s-a întâmplat chestia aceea cu Brinker, acum nu știu câți ani, dar Mason mi-a trimis un e-mail în seara aceea să-mi spună că fuseseră unele probleme în parc și că avusese o confruntare cu Brinker. I-am răspuns îndemnându-l să fie atent. Brinker era genul care căuta răzbunare. Mason m-a contactat din nou să-mi dea de știre că Brinker dispăruse și că poliția venise să pună întrebări la magazinul nostru de bricolaj. Știam că Brinker îl avea pe șeriful de atunci la mână. Începusem să fac pregătiri de întoarcere, dar, înainte ca eu să fi ajuns aici, poliția a tras concluzia că Brinker fusese victima unei tranzacții cu droguri care n-a mers bine. Oricum, nimeni nu l-a acuzat pe Mason de nimic.

– Abia recent am aflat că Mason se numărase printre suspecți.

– Persoană aflată sub investigaţie, cum se zice oficial.

Lucy îl fixă intens cu ochii ei ce păreau acum foarte verzi.

– Te-ai întrebat vreodată dacă Mason avusese vreo legătură cu moartea lui Brinker?

– Sigur că da. Nu era de neînchipuit o situaţie în care Mason fusese nevoit să se apere, îl omorâse pe Brinker în cursul încăierării şi apoi hotărâse că era mai bine sa facă corpul dispărut.

Lui Lucy îi căzu falca.

– Crezi că Mason ar fi fost în stare de aşa ceva la nouăsprezece ani?

– Îl învăţasem cam tot ce ştiam eu până atunci.

– Înţeleg, murmură ea înghiţind în sec.

– Însă Mason mi-a spus că nu avusese nimic de-a face cu dispariţia lui Brinker.

– Şi l-ai crezut?

– Mason nu m-ar minţi pe mine. S-ar putea să-mi ascundă câte ceva dacă crede că nu mi-ar folosi la nimic să ştiu, dar nu m-ar minţi în faţă. Pe lângă asta, nu avea nici un motiv să-mi îndruge baliverne.

– Ştia că-i vei păstra secretul.

– Sigur că da. Suntem rude. Oricum, cineva trebuia, mai devreme sau mai târziu, să-i facă definitiv vânt lui Brinker. Dar Mason nu mai era pe radarul poliţiei, şi pentru mine asta conta. Operaţiunile de căutare şi salvare au încetat după câteva luni. Tatăl lui Brinker a cheltuit o avere pe detectivi particulari, dar n-a reuşit nici unul să afle nimic. Apoi Jeffrey Brinker a murit el însuşi de un atac de cord, şi cu asta s-a încheiat povestea.

– Şi în tot timpul acesta corpul lui Brinker fusese ascuns în şemineul Sarei. Noi, familia ei, habar n-aveam de asta, să ştii. A ţinut secretul pentru ea. Era totuşi cel puţin o persoană care ştia de trupul din şemineu.

– Mary?

– Da. M-am tot gândit la asta. Ea şi Sara erau foarte apropiate. Dar dacă este aşa, nici Mary nu a spus o vorbă nimănui.

– Erau mai mult decât prietene apropiate. Formau o familie.

– Într-adevăr.

– Mai este un lucru pe care ar trebui să-l știi despre evenimentele de acum treisprezece ani, spuse Deke.

– Ce anume?

– Atunci s-au rezolvat toate în Summer River. În toamnă, Aaron a plecat la universitate. Mason a vândut casa pe care o renovase și a scos un profit frumușel, căci prețurile tocmai începeau să urce. Cu o parte din bani i-a plătit lui frate-său taxele de facultate și și-a cumpărat o mașină nouă. Apoi s-a înscris la colegiul local la câteva cursuri. A început să studieze pentru o diplomă în jurisprudență.

Lucy zâmbi.

– Mă gândeam eu că până la urmă va ajunge să lucreze în sfera asta. Dacă cineva a fost anume făcut ca să-i prindă pe băieții răi, acela era cu siguranță Mason.

– Să-ți spun ceva. Eu am crezut întotdeauna că avea o minte grozavă pentru afaceri. Prima casă pe care a reparat-o și a vândut-o nu a fost și ultima. A făcut bani buni cu vinderea de proprietăți imobiliare de-a lungul anilor. Dar asta nu era o adevărată pasiune. Când l-am întrebat de ce a vrut să devină polițist, mi-a spus că a fost ideea ta.

– O, Doamne, râse Lucy. Am făcut o remarcă în răspăr, în noaptea aceea când m-a smuls de la petrecerea lui Brinker. Pe moment nici măcar nu mi s-a părut ca mă auzise. Era prea preocupat ca să-mi țină morală despre cum nu trebuie să mă amestec în anturajul lui Brinker. I-am replicat că nu am nevoie de un înger păzitor profesionist și că, dacă are înclinația de a salva oameni, ar trebui să-și aleagă o meserie ce are de-a face cu aplicarea legii.

– Toți avem nevoie de câte un înger păzitor în viață. Sau poate de cineva care apare la momentul potrivit ca să ne îndrepte pe drumul cel bun.

– Nu te contrazic. Mason așa a apărut, la momentul potrivit, când aveam nevoie de cineva să mă salveze

în noaptea aceea, acum treisprezece ani. Nu mi-am dat seama de pericolul în care fusesem decât acum, când m-am întors la Summer River. Dar tu, Deke? Ai fost de mai multe ori în zone de război. Trebuie să fi avut pe cineva care să te ajute în unele situaţii.

– Pe front îi aveam pe camarazii mei să-mi păzească spatele. Dar mai erau şi vreo doi îngeri păzitori, Mason şi Aaron.

– În ce fel te-au salvat ei?

– Să zicem că mi-au arătat drumul cel bun. Mi-au dat un motiv să vin înapoi acasă.

capitolul 36

O singură limuzină, cu inscripţia „Turul Podgoriei Summer River“, era parcată în spaţiul amenajat în faţa Cramei Colfax, altfel aproape gol. Era încă prea devreme pentru degustarea vinurilor.

Mason îşi lăsă maşina la baza scărilor ce duceau spre sala de degustare.

Beth Crosby apăru din clădirea vastă ce adăpostea rezervoarele pentru fermentaţie şi liniile de îmbuteliere. Când îl văzu, îi făcu vesel cu mâna şi veni înspre el. Purta jeanşi şi o cămaşă denim, iar soarele sclipea pe lentilele ochelarilor ei cu rame sobre.

– Nu-mi spune că te-ai hotărât să ne încerci vinurile, spuse ea. Credeam că eşti băutor de bere.

Mason zâmbi.

– Am venit să discut cu Quinn. E pe aici?

– Sigur. L-am văzut acum câteva minute. Făcu un gest spre clădirea unde erau sala de degustare, magazinul de suvenire şi birourile Cramei Colfax. S-a dus în biroul lui, cred. A doua uşă după camera de degustare. Ia-o la dreapta după ce intri, n-ai cum să te pierzi.

– Mulţumesc.

– E adevărat că au găsit trupul lui Nolan Kelly în casa Sarei? Beth miji ochii ca să-i ferească de soare. Se zice că a dat foc casei şi a fost prins de flăcări.

– Cam aşa arată lucrurile. Dar mai sunt nelămuriri în legătură cu motivele lui.

– Ştii ce cred eu? zise ea pe un ton conspirativ. Pariez că a vrut să-i forţeze mâna lui Lucy. Ea dăduse sfară-n ţară că avea de gând să renoveze casa înainte de a o pune pe piaţă. Kelly probabil şi-a pierdut răbdarea. Toată lumea ştie că terenul e mult mai valoros decât casa. Este perfect pentru o podgorie.

– Am mai auzit teoria asta chiar azi. Tu şi Kelly aţi fost colegi de liceu. Crezi că ar fi fost în stare să provoace incendiul numai ca să-şi ia comisionul de intermediar?

– Poate. Dacă era suficient de disperat. Vreau să spun, el era primul vânzător de marijuana în liceu. De ce să nu dea foc la casă dacă asta îi aducea bani?

– Ai vreun motiv să crezi că era disperat după bani în ultimul timp?

– Cine ştie, oftă Beth. Eram de aceeaşi vârstă, dar nu am fost niciodată apropiaţi. Ne învârteam în cercuri diferite în liceu. Eu eram cu tocilarii, ţii minte? Nolan încerca mereu să intre în gaşca de top. Cred că de aceea începuse businessul cu droguri. Era furnizorul cel mai căutat în vara aceea. Puştii de bani gata l-au acceptat pentru că le procura ceea ce-şi doreau.

– Deci crezi că avea relaţiile potrivite ca să vândă droguri de primă calitate?

– Bănuiesc. Ştiu doar că era în stare să procure orice-i cereau tinerii cu bani.

– Şi ce-i cerea Tristan Brinker.

Beth se strâmbă.

– Da, toată lumea zicea că Nolan era cel care aproviziona petrecerile lui Brinker.

– De unde le procura?

– Cine ştie? Din oraş, cred. Se pare că poţi face rost de orice în San Francisco. Ascultă, nu e treaba mea, dar mai bine ai fi atent când vorbeşti cu Quinn.

– De ce?

Beth ezită şi apoi oftă prelung.

– În cazul în care n-ai aflat încă, lucrurile sunt destul de tensionate în familia Colfax. Eu sunt enologul, deci

nu știu mare lucru despre partea financiară. Dar și aici, la cramă, se mai aude câte ceva. Îți pot spune că fricțiunile sunt teribile.

– Ce crezi tu despre întreaga situație?

– E relativ simplu, zise ea ridicând din umeri. Toţi, cu excepţia lui Warner, vor să accepte oferta de fuziune. Dar Warner nu și-a dat seama de asta decât recent. Era mai preocupat de cramă decât de Colfax Inc. Acum că-i vede pe toţi porniţi împotriva lui, e furios. Dă vina pe Quinn, cred.

– Pentru că el face presiuni pentru realizarea fuziunii?

– Așa am auzit.

Mason studie faţada ornamentată a cramei și grădina în care fiecare arbust era tuns la milimetru.

– După cât se pare, Colfax nu s-a zgârcit cu întreţinerea domeniului.

– E marea lui mândrie. Îi place să-și vadă numele pe etichete. E foarte entuziasmat de sortimentul Reserve.

– Dar restul familiei? Le revine și lor ceva din etichetele acelea sofisticate?

Beth căzu pe gânduri.

– Păi, crama e biletul lor de intrare în înalta societate din Ţinutul Vinului. Cred că sunt mulţumiţi de asta, în special Jillian și iapa de prăsilă, adică noua doamnă Colfax. Dar știu foarte bine că podgoria înghite bani, în loc să aducă. Multe crame care pun accentul pe calitate și sofisticare nu aduc profit niciodată.

– Ce excepţia lui Warner, toţi par hotărâţi să vândă găina care face ouăle de aur. Ai vreo idee de ce?

– E destul de simplu. După cum înţeleg eu lucrurile, fuziunea va face din fiecare un multimilionar. Nu e treaba mea, dar personal cred că Warner Colfax ar trebui să aibă votul hotărâtor în această chestiune. Colfax Inc. este firma lui. A construit-o de la zero.

– Împreună cu Jeffrey Brinker.

– Da, dar Brinker s-a retras din afacere de ani de zile. Warner a adus compania la nivelul actual.

– Dar i-a oferit postul de director general lui Cecil Dillon.

Beth îi aruncă o privire întrebătoare.

– Toată lumea zice că angajarea unui director general din afară e o practică obişnuită în firmele mari. Warner vrea să se retragă şi să se dedice vinurilor lui.

– Înţeleg.

Tânăra femeie aruncă o privire la ceas şi îşi împinse ochelarii pe nas.

– Ar trebui să mă întorc la muncă. Mă bucur că te-am revăzut, Mason. Ştii, o grămadă de oameni de pe aici spuneau că te vei alege cu o slujbă de mâna a şaptea, în timp ce fratele tău era deşteptul familiei.

– Aaron *este* într-adevăr deşteptul familiei.

– Se poate. Dar până acum ţi-a mers şi ţie bine, zâmbi Beth. Mă bucur de asta.

– Şi ţie îţi merge bine. Mason arătă cu capul spre clădirea rezervorului de fermentaţie. Warner Colfax nu e singurul care-şi face un nume aici. Eticheta lui n-ar fi mare lucru fără un expert în enologie.

– Mulţumesc. Am avut unele avantaje din start. Warner voia să aibă ce-i mai bun din toate, de la procesul de fermentaţie până la maturare şi îmbuteliere. Chicotind, ea adăugă: N-ai idee câte feluri de dopuri am încercat până m-am hotărât asupra unuia care lăsa exact atât aer cât voiam eu să ajungă la vin.

– Sunt convins că eşti foarte, foarte pricepută.

– Aşa cred şi eu. Vreau să fiu cea mai bună. Se îndepărtă de el, făcându-i cu mâna. Ne mai vedem!

Mason urcă treptele şi împinse uşa sălii de degustare. Turiştii din limuzină stăteau aşezaţi comod la bar, ascultând-o atent pe femeia atrăgătoare care le turna cantităţi mici de vin, precis cântărite, în pahare.

– Un riesling foarte proaspăt, sec, cu o notă de caisă şi pară, spunea ea. Se opri în mijlocul prelegerii când îl văzu pe Mason pe holul marcat „Birouri". Pot să vă ajut cu ceva?

– Trec să-l văd pe Quinn Colfax, spuse el fără să se oprească din drum. Suntem cunoştinţe vechi.

– O să-i spun că sunteţi aici, rosti femeia pe un ton mai aspru.

– Nu-i nevoie. Quinn şi cu mine suntem amici vechi.

Coti şi păşi pe un coridor decorat cu fotografii înrămate reprezentând podgorii scăldate în soare. Se opri în faţa uşii pe care scria „Marketing şi Vânzări". Uşa era deschisă. Quinn şedea la birou, studiind ecranul unui computer cu imagini colorate din Ţinutul Vinului. Avea un telefon la ureche.

– Da, înţeleg. Voi avea grijă de asta. Simţind că era cineva în uşă, îşi răsuci scaunul şi se încruntă când îl văzu pe Mason. Trebuie să închid acum.

Termină convorbirea şi îl privi precaut pe vizitatorul neanunţat.

– Care-i treaba, Fletcher?

– Am să-ţi pun câteva întrebări, zise Mason închizând uşa biroului.

– Au de-a face cu acţiunile lui Lucy?

– Nu. Acţiunile sunt treaba ei. Am venit să discutăm despre Brinker şi Kelly şi despre trecut.

– La naiba! Mă temeam că de asta era vorba. Te ţin minte destul de bine din anii de şcoală ca să ştiu că nu ai de gând să renunţi repede şi să mă laşi în pace. Ia loc! N-aş fi un director de marketing priceput dacă nu ţi-aş oferi un pahar cu vin.

– Nu, mulţumesc.

Quinn păru afectat.

– Bine. O cafea?

Din anumite motive, oamenii aveau tendinţa de a vorbi mai lejer în faţa mâncării sau a băuturii. Probabil era ceva primitiv, se gândi Mason. Oricum s-ar fi explicat psihologic, el învăţase demult că era un truc eficient.

– Da, mulţumesc.

Quinn apăsă pe un buton.

– Letty, fii drăguţă şi adu o ceaşcă de cafea pentru musafirul meu. Pentru mine ceai, ca de obicei.

– Desigur, domnule.

– Mulţumesc, spuse Quinn. Se rezemă şi îl privi pe Mason. Ia loc şi spune-mi despre ce e vorba.

Mason se apropie. Nu simţi nici o urmă cât de vagă de alcool în aerul încăperii. Ori Quinn se resemna să bea în afara orelor de serviciu, ori folosea nişte pastile pentru respiraţie grozave.

– Ai auzit de Kelly?

– Tot oraşul a auzit de Kelly până acum. Idiotul a încercat să dea foc casei Sarei şi a ars cu casă cu tot. Este foarte trist, dar ce-are asta de-a face cu prezenţa ta în biroul meu?

Mason examină imaginile de pe pereţi.

– Frumoase fotografii. Tu le-ai făcut?

– Da, chiar eu.

– Şi cele de pe hol?

– Şi acelea. Ce legătură au fotografiile cu asta?

– Hai să-ţi spun ce cred eu, zise Mason întorcându-se spre el. Spre deosebire de ceilalţi, nu cred că Nolan Kelly a incendiat casa Sarei ca să-i forţeze mâna lui Lucy pentru vânzarea proprietăţii.

– De ce nu crezi în interpretarea asta? Quinn se încruntă. Mie mi se pare logică. Nolan voia să facă tranzacţia repede, şi Lucy trăgea de timp.

– Nu crezi că un asemenea gest e cam excesiv chiar şi pentru un agent imobiliar disperat?

– Uite ce e, Kelly a fost un comerciant bun, dar nu era vestit pentru standardele sale etice. Nu ştiu dacă erai în temă atunci, dar acum treisprezece ani Kelly le vindea marijuana copiilor din oraş. Toată lumea ştie că tot el îi procura droguri lui Brinker.

– Am auzit. E vreun motiv să cred că încă mai era băgat în afaceri de genul acesta?

– Nu. Quinn se ridică şi se duse lângă fereastră, de unde continuă: Cred că s-ar fi aflat. Însă năravul lui a rămas acelaşi. Nu ar fi şovăit să încalce legea dacă erau şanse mari să scape nevătămat.

Se auzi un ciocănit uşor, aşa că traversă încăperea să deschidă uşa. Tânăra femeie care le turnase vin turiştilor stătea în hol cu o tavă cu două căni. Firul de la eticheta unui pacheţel de ceai atârna pe marginea uneia dintre ele.

– Mulţumesc, Letty. Quinn îi luă tava şi o aşeză pe o măsuţă. Asta-i tot pentru moment. Te rog să-i spui lui Meredith să aibă grijă de telefon până terminăm noi aici.

– Desigur, domnule Colfax.

Letty plecă, închizând uşa în urma ei.

Mason se apropie de fereastră şi privi spre dealurile line, acoperite de viţă-de-vie.

– Zahăr sau frişcă? întrebă Quinn.

„Ca întotdeauna, gazda perfectă", se gândi Mason.

– Simplă, neagră, spuse el. Auzi cum Quinn deschise un pliculeţ de zahăr. Frumoasă privelişte!

– Dacă-ţi plac viile.

Mason se întoarse de la geam. Quinn îi înmână ceaşca şi îşi luă ceaiul.

– Te-ai simţi mai comod dacă ai lua loc.

El însuşi ocoli biroul şi se aşeză.

Mason alese unul dintre scaunele din faţa biroului, vizavi de Quinn. Îşi umezi buzele în cafea. Era bună. Probabil proaspăt măcinată, făcută din boabe provenite de la o fermă organică ce practica tehnici sănătoase de creştere şi recoltare a plantelor şi respecta toate criteriile de etică a muncii. Doar se aflau la Summer River, nu oriunde.

Quinn bău din ceaiul său.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu complicele lui Brinker? întrebă Mason.

– „Complicele?" pufni Quinn. Picături de ceai zburară din ceaşcă. Despre ce naiba vorbeşti?

– M-am uitat prin dosarul Violatorului în Serie. Erau unele indicii că ar fi fost o a doua persoană implicată în violuri.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, se încruntă Quinn. Ce vrei să spui?

– La o analiză mai profundă, sunt cel puţin doi oameni care au avut motive serioase de îngrijorare când s-a descoperit corpul lui Brinker în şemineu. Complicele şi persoana care îi procura droguri lui Brinker.

– Ți-am spus doar, Brinker primea drogurile de la Nolan Kelly, zise Quinn făcând un gest plictisit cu mâna. Dar ce-i cu chestia asta cu complicele?

Mason mai luă o înghițitură de cafea.

– La vremea aceea fusese doar o teorie. Dar îți dă de gândit, trebuie să recunoști.

– E cam trasă de păr, Fletcher. Dar să zicem că ai dreptate. Poate că a existat un complice, într-adevăr. După mine, cel mai probabil suspect ar fi fost Kelly. Ar fi făcut orice să fie în grațiile masculului alfa.

– Respectivul fiind Brinker?

Quinn strânse din buze.

– Da.

Mason bău din cafea și privi imaginile de pe pereți.

– Dacă a fost într-adevăr o a doua persoană implicată în violuri, există suficiente motive de a crede că se pricepe bine la fotografie.

– Ticălosule! izbucni Quinn. Puse ceașca de ceai pe tavă, foarte atent. Ochii i se înăspriră. Mă acuzi că aș fi fost Violatorul în Serie numai pentru că am niște fotografii atârnate pe pereți?

– Nu fac nici o acuzație... nu încă. Pun numai niște întrebări.

– Vrei un suspect care să fie priceput la fotografie? întrebă Quinn cu vocea sugrumată de furie. Atunci Kelly e omul tău.

– De unde și până unde?

– Cine crezi că a făcut toate pozele și filmulețele care-i ilustrau anunțurile imobiliare? Kelly se ocupa singur de marketing. Intră pe site-ul lui. Quinn se cufundă în scaun, mormăind: Uite ce e, scuză-mă că mi-am ieșit din fire, dar trebuie să recunoști și tu că, dacă dai buzna în biroul cuiva acuzându-l că a participat la un viol, trebuie să te aștepți la un pic de rezistență.

– Bineînțeles.

– Jur că n-am avut nimic de-a face cu înregistrările.

– Făceai parte din primul cerc al lui Brinker în vara aceea. Vrei să spui că nu știai că era Violatorul în Serie?

– Asta este exact ceea ce spun. Quinn se scărpină pe ceafă, apoi adăugă: Dar ai dreptate. L-am cunoscut pe Brinker probabil mai bine ca oricine. Şi ştii la ce a dus asta? De fapt, la nimic. Ştia să-şi păstreze secretele.

– Ce a făcut şi ce a zis Brinker în noaptea aceea după ce eu v-am lăsat singuri în parc?

– A fost furios, se înţelege. Nu-l mai văzusem aşa. Era rece ca gheaţa, sub zâmbetul lui. Şi-a dat drumul după plecarea ta. A tot ameninţat. A zis că o să te facă să plăteşti de o să-ţi iasă pe nas. Pe vremea aceea nu ştiam ce să mai cred. Dar m-a speriat rău, recunosc.

– A ameninţat că mă va omorî?

Quinn îşi încleştă fălcile.

– Nu, cel puţin nu pe loc. Voia să te tortureze întâi. Voia să suferi. Voia să te umilească şi să te rănească.

– Şi cum intenţiona să facă toate acestea?

Quinn se ridică şi merse la fereastră, rămânând acolo, cu spatele spre Mason.

– Zicea că modul cel mai sigur de a te zdrobi era prin Sara şi Lucy Sheridan, după care avea un plan cu fratele tau. Nu a specificat care.

– Dar a menţionat-o pe Sara Sheridan, pe nume?

– Da. Era clar că o ura, poate că îi era chiar frică de ea, din cine ştie ce motiv.

– De ce?

Quinn se întoarse spre el.

– N-am nici cea mai vagă idee. N-avea nici un sens... atunci. Numai că în noaptea aceea, când scotea fum pe nări de furie, a dat vina pe ea.

– Pentru ce a dat vina pe ea?

– Nu ştiu. Îţi jur că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Era ca un nebun. După ce ai plecat, m-am suit şi eu în maşină şi m-am dus acasă. Mă îngrozise, să-ţi spun drept. A doua zi, Brinker a plecat din oraş. Nu l-am mai văzut niciodată. M-am gândit că toate ameninţările alea erau apă de ploaie. Numai că în mai puţin de patruzeci şi opt de ore a fost declarat dispărut. Toată lumea începuse să vorbească despre o afacere cu droguri care n-a mers. Am vrut şi eu să cred asta, dar...

– Dar ce?

– Brinker era foarte atent când se ocupa de droguri. Nu l-am văzut niciodată luând legătura direct cu dealerii. Îl folosea pe Kelly ca intermediar. Și îmi era clar că Kelly habar n-avea ce se întâmplase cu Brinker. De fapt, aveam impresia că Nolan Kelly era la fel de ușurat ca toți ceilalți când a început să circule zvonul că Brinker ar fi fost mort.

– Cum de tu și cu Brinker v-ați împrietenit în vara aceea? Nu aveați prea multe în comun, după câte știam eu, în afară de faptul că tații voștri erau parteneri de afaceri.

Quinn își strâmbă buzele într-un zâmbet lipsit de umor.

– Să-ți spun eu care-i culmea ironiei. Taică-meu credea că Brinker era un model bun pentru mine.

Lumina soarelui ce intra pieziș pe geamul din spatele lui Quinn devenise orbitoare. Mason se hotărî să plece, așa că puse ceașca pe birou.

– Mulțumesc pentru cafea. Se ridică și merse la ușă. Clanța era foarte rece când o atinse. Se opri și se întoarse înspre Quinn. După ce s-a raportat dispariția lui Brinker, tu ce ai crezut că s-a întâmplat?

– La început am crezut că e vreun truc de-al lui. Dar când autoritățile au ajuns la concluzia că murise, am fost sigur că tu i-ai făcut felul.

Lumina devenise insuportabilă. Mason își puse ochelarii de soare.

– Asta le-ai spus polițiștilor?

– Nu. Am spus numai că a fost o ceartă între voi doi și cam atât. Din partea mea, dacă l-ai omorât, mi-ai făcut o favoare nu doar mie, ci și multor altora.

Mason deschise ușa. Clanța fusese rece în urmă cu câteva secunde, însă acum părea de gheață.

– Mai e un lucru care ți-ar prinde bine să-l știi, zise Quinn încet.

– Ce anume?

– A fost o persoană pe care am avertizat-o de amenințările lui Brinker.

O senzație bine cunoscută îl străbătu pe Mason.

– I-ai spus Sarei Sheridan că voia să le facă rău ei, lui Lucy și fratelui meu, intenționând la final să mă atace pe mine.

– N-am putut dormi în noaptea aceea. M-am sculat la patru dimineața, m-am îmbrăcat și m-am dus cu mașina în livadă. Am parcat între copaci și am mers pe jos restul drumului până la casa ei. Nici măcar n-a trebuit să bat la ușă. Parcă m-ar fi așteptat, sau poate că stătea de pază la fereastră. A ieșit pe veranda din spate în capot. I-am povestit despre amenințările lui Brinker. Am vorbit în șoaptă amândoi. Știam că nu ar fi vrut s-o trezim pe Lucy.

– Ce a făcut Sara după ce i-ai spus toate astea?

– Mi-a zâmbit așa cum zâmbea ea, ca și când ar fi văzut direct în adâncul sufletului tău, ca și când ți-ar fi știut toate secretele. Mi-a mulțumit și mi-a spus că va avea ea grijă de toate. Și apoi m-a îndemnat să merg acasă și să uit că purtaserăm acea convorbire. Spunea că Brinker nu trebuie să afle pentru că nu se știe la ce te puteai aștepta de la el. A avut dreptate.

– Ca să vezi coincidență. Și eu am avut o discuție similară cu ea, chiar în acea dimineață.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că ea îl omorâse pe Brinker? întrebă Mason.

– Nu. Quinn râse. Cum adică, Sara Sheridan? Ucigașă? Era în frunte la protestele împotriva războiului. A ținut ore de meditație și de yoga. Era vegană înainte ca asta să fie o chestie cool.

– Trebuie să stai cu ochii pe veganii ăștia, spuse Mason.

capitolul 37

Ieși pe hol și stătu nemișcat, întrebându-se de ce era așa de întuneric. În cele din urmă își aduse aminte

că purta ochelarii de soare. Şi-i scoase şi-i vârî în buzunarul cămăşii când intră în sala de degustare.

Turiştii plecaseră, la fel şi Letty. Ieşi afară. Soarele strălucea atât de puternic, încât îl durură ochii. Căută ochelarii de soare şi îi puse din nou, apoi coborî treptele largi ce duceau la parcare.

Intră în maşină şi se aşeză la volan, savurând lumina care se strecura printre frunze şi cădea în cascadă pe pământ. Aur lichid. I-ar fi plăcut să facă dragoste cu Lucy într-o lumină aşa de frumoasă. Dar Lucy nu era acolo. Trebuia s-o găsească.

Maşina porni după câteva încercări şi ieşi din parcare. Şoseaua de lângă râu părea să aibă mai multe curbe decât îşi amintea el. Se răsucea înspre infinit. Deodată, simţi o străfulgerare instinctivă. Răspunsurile pe care le căuta aveau să se găsească la capătul lui River Road. Tot ce avea de făcut era să urmeze şoseaua până la capăt. Lucy îl aştepta acolo. Imaginea era de o puritate cristalină, ca şi când viziunea lui o ilumina. Totul, de la crengile copacilor la liniile de pe pavaj, era atât de clar şi distinct, ca tras în sticlă. Culorile erau uimitoare. Nu fusese niciodată atât de conştient de mulţimea de nuanţe din natură.

Până şi imaginea din oglinda retrovizoare era plină de viaţă. Un SUV mare, negru, se apropia rapid, ca într-un film. Râse, întrebându-se dacă nu cumva o luase pe un drum greşit şi nimerise accidental pe un platou de filmare.

SUV-ul era şi mai aproape. Avea geamuri fumurii. Nu putu discerne faţa şoferului. Probabil vreun cascador. Începea să semene cu scena aceea din filme în care băieţii răi îi împing de pe şosea pe băieţii buni.

Exact aşa cum făcuse cineva cu Sara şi Mary.

Dar accidentul acela se petrecuse pe Manzanita Road. Acesta era River Road.

Oare trebuia să-i spună şoferului cascador că o luase pe un drum greşit? Punctul cel mai înalt de deasupra

râului, aşa-zisul Loc de Pândă, avea să apară imediat. Încă o curbă.

SUV-ul încerca să-l depăşească. Ei, asta era o manevră prostească şi ilegală pe deasupra. Dar aşa se întâmplă în filme. Băieţii răi fac lucruri prosteşti şi ilegale şi le merge totul, cel puţin până în momentul final.

„OK. Dacă băiatul cel rău vrea să-şi rupă gâtul depăşindu-mă, treaba lui. Numai că eu nu vreau să fiu în nici un film", se gândi Mason. Voia s-o găsească pe Lucy şi să facă dragoste în lumina soarelui care se scurgea printre copaci asemenea aurului lichid. A, da, şi să găsească răspunsul la capătul şoselei.

SUV-ul cel mare se poziţionase în dreptul lui. Aproape. Prea aproape. Mult prea aproape. Dintr-odată, scenariul păru limpede precum cristalul. Asta era scena-cheie, scena în care băiatul rău îl împinge pe băiatul bun de pe o stâncă.

Numai că băiatul bun nu avea chef să mai joace. Tot ce voia era s-o găsească pe Lucy. Blestematul de cascador îl împiedica.

Apăsă tare pe frână, oprindu-se brusc. Un scrâşnet de metal, şi bara din spate a SUV-ului se agăţă de masca maşinii lui. Cascadorul probabil nu se aşteptase la schimbarea aceasta de scenariu, căci vehiculul masiv se răsuci ca să-şi corecteze traiectoria, abia reuşind să se menţină pe şosea. Dispăru într-o clipă după următoarea curbă.

Mason stătu nemişcat un timp, contemplând priveliştea prin parbriz. Adrenalina i se răspândise prin corp, limpezindu-i gândurile. Trase maşina la marginea şoselei şi opri motorul.

Lumina strălucitoare a soarelui ardea în jurul lui. Se pierdu din nou în admiraţie. Unde mergea de fapt? Lucy. Mergea s-o găsească pe Lucy. Totuşi, nu i se părea o idee bună să conducă mai departe. Îşi scoase telefonul şi se holbă la ecran. Pe cine voia să sune?

„Pe Lucy."

Cu grijă infinită, îi atinse numele pe ecran. Ea răspunse după primul apel.

– Bună. Vreau să facem dragoste, dar nu cred că mai este timp, pentru că s-ar putea să mor. Așa că te-am sunat să-mi iau adio.

– *Mason!* Ce s-a întâmplat?

– Eram într-un film, și cascadorul a încercat să mă împingă de pe șosea.

– O, Doamne, vorbești de parcă ai fi beat.

– Nu sunt. Am băut doar o ceașcă de cafea.

– Unde ești?

– Pe River Road, cred. Stai să văd! Se uită împrejur. Totul pare foarte strălucitor, dar cred că sunt pe River Road.

– Unde anume pe River Road?

Părea agitată, dar era foarte răbdătoare, ca și când ar fi vorbit unui copil.

– Pe la Locul de Pândă, știi, creasta aceea pe care turiștii se opresc întotdeauna să facă fotografii.

– La Locul de Pândă? Ești sigur?

– Aproape sigur. Cum se auzea un motor ambalat în apropiere, Mason spuse: Trebuie s-o iau din loc. Cred că vine cascadorul înapoi.

– Ce cascador? Ascultă, nu te clinti de acolo! Mă înțelegi? Stai exact unde ești. Deke și cu mine venim cât de repede putem.

– La revedere, Lucy.

SUV-ul uriaș se apropia. Îl auzi încetinind la curbă.

– Cred că ar trebui să mă dau jos din mașină.

Închise telefonul și se chinui să-și desprindă centura de siguranță. Un nou val de adrenalină îl inundă. După ce reuși să scoată pistolul din torpedou, se angajă în luptă corp la corp cu portiera până reuși s-o deschidă. Porni împleticit spre copaci, neștiind sigur de ce trebuia să se ascundă cât mai repede, dar bazându-se pe instinct.

I se învârtea capul, dar izbuti să ajungă în pădure. Se ascunse după niște stânci și așteptă, strângând pistolul

cu ambele mâini. Un mic iaz de aur lichid strălucea lângă el. Îl privi fascinat.

Auzi SUV-ul trecând lent prin dreptul maşinii, dar fără să oprească. Mason îşi aduse aminte ca lăsase portiera din partea şoferului deschisă. Se întrebă ce concluzie trăgea din asta şoferul SUV-ului.

„Probabil crede că m-am aruncat în râu. L-am tras pe sfoară."

Auzi motorul puternic ambalându-se din nou. Avea de-a face cu un prădător nervos pentru că nu i se dădea voie să ajungă la pradă. În cele din urmă, SUV-ul dispăru.

Foarte grijuliu, Mason puse pistolul pe stâncă. Rămase pierdut în splendoarea peisajului cristalin, gândindu-se la Lucy, până auzi o altă maşină. Roţi derapând. Uşi trântindu-se.

– Mason?

Vocea lui Lucy îl făcu să se ridice în picioare. Îşi luă pistolul de jos şi porni înapoi printre copaci. O văzu rezemată de balustradă, privind ţintă spre râu, cu trăsăturile schimonosite de îngrijorare. Alături de ea se afla Deke.

– Bună, spuse Mason.

Lucy se răsuci la sunetul vocii sale. La fel făcu şi Deke.

– *Mason!* Am crezut că... Dar nu contează acum.

Veni iute spre el.

– Ce naiba se petrece aici? se răsti Deke înaintând pe marginea pietruită a şoselei. Dă-mi mie pistolul acela. Nu este indicat deloc să-l mânuieşti în starea în care te afli.

– Ştiu, oftă Mason. Însă nu mi-a venit nimic altceva în minte. Mi s-a părut o idee bună, pe moment.

Îl luă un alt val de ameţeală.

Apoi o cuprinse pe Lucy în braţe şi nimic altceva nu mai contă. Fără a se mai opune întunericului, se lăsă să alunece în adâncuri.

capitolul 38

Filmul continuă...

SCENA CU CAMERA DE GARDĂ DE LA URGENȚE

O echipă medicală în halate. Lucy stă la capătul patului, neliniștită. Deke e în picioare, cu mâna pe umărul ei. Are o expresie mohorâtă.

DOCTORUL: Nu e nici o urmă de traumă. Semnele vitale sunt normale.

Examinează brațele pacientului și apoi trece la capătul patului, obligând-o pe Lucy să se dea din calea lui. Examinează degetele de la picioarele pacientului.

DOCTORUL: Nu sunt urme de înțepături.

LUCY (*scandalizată*): Sigur că nu sunt urme de înțepături. Mason nu se droghează.

DOCTORUL: În caz de SMA este o posibilitate care trebuie luată în calcul. Vom ști mai multe când primim rezultatele analizelor.

PACIENTUL: Mă simt bine.

Nimeni nu-i dă nici o atenție. Nu l-au auzit.

LUCY: Ce înseamnă SMA?

DOCTORUL: Stare mentală alterată. Sunteți sigură că pacientul nu este consumator de droguri?

DEKE: Nu, nici vorbă. Vreo două beri seara și ceva vin. Atât.

DOCTORUL (*către ceilalți membri ai echipei medicale*): Duceți-l la radiologie. Vreau o tomografie craniană.

PACIENTUL (*mai răspicat, de data asta*): La naiba, mă simt bine!

Toată lumea se uită la el. Lucy zâmbește ușurată.

LUCY: E OK.

PACIENTUL: Exact. Sigur ca sunt OK. Vreau să merg acasă.

DOCTORUL (*privindu-l sever*): Vă aduceți aminte de ce ați mâncat și ați băut înainte de a fi adus aici de soția și de unchiul dumneavoastră?

PACIENTUL *(îi zâmbește lui Lucy și îi face cu ochiul)*: Bună, soțioară.

Lucy se încruntă spre el cu subînțeles. Pacientul sesizează mesajul. Ea și cu Deke au dat date false despre relația lor, pentru ca Lucy să poată fi admisă în sala de consultații.

DOCTORUL *(vorbindu-i pacientului pe un ton sever)*: Domnule Fletcher, vă aduceți aminte ce ați mâncat și ați băut înainte de a fi adus aici?

PACIENTUL *(se concentrează, serios)*: O cafea, cred.

DOCTORUL: Vă aduceți aminte că ați suferit halucinații?

PACIENTUL: Cred că eram într-un film.

DOCTORUL: Mai sunteți în acel film?

PACIENTUL *(înțelege că probabil există un răspuns corect și unul greșit. Face o încercare)*: Nu, filmul s-a terminat.

DOCTORUL *(nu pare să-l creadă)*: Mă bucur. Dar, numai ca să fim siguri că filmul s-a terminat cu bine, veți sta în noaptea asta aici, domnule Fletcher. Dacă semnalele vitale rămân stabile și totul e în regulă din punct de vedere neurologic, puteți merge acasă mâine dimineață.

PACIENTUL: La naiba!

capitolul 39

– Nu te mai uita așa la mine, spuse Mason.

– Așa, cum? întrebă Lucy.

– Ca și când te întrebi dacă dau ortul popii chiar în secunda asta. Mason luă o înghițitură de limonadă și adăugă: Mă simt bine. Noaptea petrecută la spital a fost partea cea mai rea.

Ședeau în balansoar pe veranda casei lui Deke. Lucy își ținea un picior îndoit sub ea, iar Mason își odihnea capul pe umărul ei. Deke îi privea rezemat de balustradă. Joe moțăia pe treapta de sus.

Fusese o noapte lungă pentru ea și Deke, se gândi Lucy. Stătuseră la căpătâiul lui Mason, urmărind cu atenție cum adormea și se trezea agitat. Dar spre

dimineață, efectele halucinogenului se disipaseră complet. O asistentă socială venise să propună ședințe de consiliere pentru eventualele probleme cu dependența. Cum Mason, Lucy și Deke se holbaseră la ea uimiți, asistenta socială ieșise cu o mutră lungă. Medicul de la urgențe, lămurit că nu avea să fie dat în judecată pentru malpraxis din cauză că externase pacientul prea devreme, îi dăduse voie lui Mason să plece. Cu două pagini de instrucțiuni pe care el le făcuse ghem în mână și le aruncase la coșul de gunoi înainte de a ieși pe ușă.

– Noaptea trecută a fost cumplită, oftă Lucy. Dar cea mai rea parte nu a fost la spital. Cea mai rea parte a fost când Quinn Colfax a încercat să te omoare.

– Da, chestia aia n-a fost prea veselă, recunoscu Mason în timp ce amesteca limonada în pahar cu un aer gânditor. Presupunând că a fost Quinn.

– Ți-a pus droguri în cafea, spuse Deke. E singura explicație logică. Bine că nu ai băut-o toată.

Lucy se înfioră.

– Mi se pare greu de crezut că Quinn Colfax a încercat să te otrăvească cu sânge-rece chiar în biroul lui.

– Păi dacă n-a găsit alt loc mai convenabil, replică Mason. Ce-i al lui e al lui, însă. A operat ca un profesionist. Nu mi-am dat seama nici o secundă că avea de gând să facă așa ceva. Mai că ne-am apropiat spiritual pentru că aveam amândoi același respect pentru Sara.

Deke pufni.

– Un lucru e sigur. Încercarea de otrăvire n-a fost premeditată. I-a venit pe moment. Quinn nu știuse că aveai de gând să-l înfrunți la cramă. Asta înseamnă că avea otrava la îndemână.

– Ce gând oribil, gemu Lucy. Nu mai beau niciodată vin de la Podgoria Colfax.

– Nu uita să eviți și cafeaua cu care te servesc acolo, o sfătui Mason.

– Organică, probabil, comentă Deke. Trebuie să ai grijă de chestiile astea.

– Oare ce naiba se petrece acolo? spuse Mason.

– Quinn Colfax a încercat să te omoare, asta e tot. În ochii lui Deke apăru o umbră rece. Te-a drogat şi apoi a încercat să-ţi împingă maşina în râu din cel mai înalt şi mai periculos punct al şoselei. S-ar fi putut să supravieţuieşti căzăturii, dar, cum ai fi început să-ţi pierzi cunoştinţa din cauza drogului, te-ai fi înecat. Asta e tentativă de omor cu sânge-rece. Singurul motiv pentru care nu am chemat poliţia e că nu aveam nici o urmă de dovadă. Cam asta e. Ce facem acum?

Mason mai luă o înghiţitură de limonadă şi puse paharul deoparte.

– Vom încerca să ne dăm seama ce se întâmplă şi să găsim nişte probe.

Se ridică şi coborî şovăitor treptele ca să cerceteze botul maşinii. Lucy îl privi neliniştită, dar el îşi recăpătă echilibrul fără probleme.

În timp ce examinau cu toţii paguba, Lucy îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

– Jur că nu eu am făcut asta când am condus maşina încoace.

– Îmi aduc vag aminte de impact. Am pus frână brusc ca să-l las pe şoferul SUV-ului să mă depăşească.

– Asta probabil te-a salvat. Deke se uită mai îndeaproape la zgârieturile adânci. Vopsea neagră. Îţi aduci aminte vreun detaliu legat de vehiculul atacatorului?

– Nu prea, oftă Mason. Eram în plină halucinaţie atunci. Chestia cu filmul. Ţin minte că mă întrebam dacă nu cumva nimerisem în plină scenă de urmărire cu maşini. Un SUV mare se apropia din spate cu viteză. Geamuri fumurii. Parbrizul mă orbea. N-am putut să văd faţa şoferului.

– „SUV mare, negru, cu geamuri fumurii!“ Descrierea corespunde majorităţii vehiculelor de pe şoselele de aici, bombăni Deke. Unul se întâmplă să-i aparţină lui Quinn Colfax. Ar fi interesant să aflăm dacă are vreo zgârietură. Aş putea să mă duc până la podgorie şi să-l caut.

Mason cântări propunerea şi încuviinţă din cap.

– Dacă maşina lui a fost angajată în scena urmăririi, trebuie să-i fi rămas nişte urme. Mă îndoiesc că o lasă afară, la vedere, dar nu se ştie niciodată.

– O să mă uit cu atenţie.

– Ia maşina lui Lucy, îl sfătui Mason. Toată lumea din oraş ştie camioneta ta şi maşina mea.

– Bun plan, spuse Deke, privind spre Lucy. Eşti de acord?

– Sigur.

Merse pe aleea cu pietriş şi-şi luă poşeta de pe bancheta din faţă a maşinii. Îi aruncă lui Deke cheile, iar acesta le prinse din zbor cu aceeaşi coordonare lipsită de efort ce caracteriza şi jocul lui Mason cu mingea.

Când Deke se urcă la volan, Joe se trezi din moţăială şi se uită la el încrezător.

– Te deranjează dacă îl iau pe Joe cu mine?

– Nu, deloc, zise Lucy.

Deke deschise uşa din spate.

– Joe. În maşină.

Câinele se repezi pe trepte şi sări graţios înăuntru, apoi Deke demară.

– Dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, aş zice că unchiul tău se distrează de minune, spuse Lucy.

– Da, şi mie mi se pare că se amuză.

– Dacă-l prinde cineva inspectând maşinile de la podgorie?

– N-o să-l prindă nimeni. Unchiul Deke ştie ce face. Ce zici de o plimbare pe lângă râu? Vreau să-mi limpezesc mintea, să pot gândi.

Alarmată, ea îi cercetă ochii.

– Ce vrei să spui? Iar te simţi ameţit? Iar ai halucinaţii?

– Nu, sunt bine. Nu-mi mai examina pupilele. Vreau doar să mă plimb o vreme, să reflectez.

O luă de mână şi îşi încrucişă degetele cu ale ei, apoi o luară spre râu printre copaci.

Lucy simţi puterea strânsorii lui şi îşi spuse că putea să se relaxeze. Mason revenise la normal.

– Ceea ce aproape că ţi s-a întâmplat ţie li s-a întâmplat şi mătuşii Sara şi lui Mary, nu-i aşa?

Mason se gândi un moment.

– Poate. Dar dacă au fost drogate, asasinul nu numai că ar fi trebuit să știe că se îndreptau spre coastă în ziua aceea, dar și să aibă acces la coșul de picnic. Cum ar fi fost posibil?

– Păi, cumpărau întotdeauna coșurile pentru picnic de la Becky's Garden. Dar nu-mi pot imagina că Becky ar fi avut vreun motiv să le facă vreun rău.

– Nu, și sunt sigur că nu avea nici un interes financiar în Colfax Inc. Dar se poate ca altcineva să le fi adus coșurile în ziua aceea.

– Ucigașul ar fi trebuit atunci să le urmărească tot drumul, așteptând ocazia potrivită, spuse Lucy.

– Poate că nu au fost drogate. Poate că ucigașul pur și simplu le-a împins de pe șosea. Se întâmplă. De obicei în filme, dar și în realitate. Mason se opri câteva clipe, apoi continuă: Dar în realitate, e nevoie de un șofer foarte bun la volanul mașinii care dă asaltul. Și, cum am spus, rezultatul nu e niciodată sigur. E cam încâlcită metoda asta de a te dezbăra de cineva. Încă sunt de părere că avem de-a face cu un amator disperat.

– Ceea ce nu înseamnă că ar fi mai puțin periculos.

– Într-un fel, asta îl face și mai periculos. Mai imprevizibil. Am identificat două direcții de anchetă: banii și drogurile. Până acum ne-am uitat numai la droguri. Cred că trebuie să examinăm situația financiară mai atent.

Dintr-odată, Lucy simți atmosfera plină de energie din jurul lui. Mason îi dădu drumul la mână, scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

– Aaron... da, sunt bine. Te-a sunat Deke? O, păi a fost foarte îngrijorat. Da, a fost vorba de niște droguri, dar nu avem de-a face cu vreo bandă sau cu vreun cartel. E vorba de bani în afacerea asta. Aș vrea s-o pui pe Alice pe urma lor. Vreau să știu ce poți afla despre situația financiară a unei companii numite Colfax Inc.

Lucy se apropie de apă. În spatele ei, Mason continuă să discute cu fratele lui. Îi dădea adresa sediului social al firmei.

– ... Da, ştiu că e o corporaţie privată. Dar asta nu înseamnă că n-au circulat o grămadă de informaţii despre fuziune. Întreab-o pe Alice[1]. Puneți cap la cap toate datele pe care le puteţi găsi și să vedem ce spune ea. Mă interesează orice indiciu că la Colfax ar exista probleme financiare ascunse. Da. Sună-mă când afli ceva concret. Mulţumesc.

Mason închise telefonul şi-l vârî înapoi în buzunar. Venind în spatele lui Lucy, îi cuprinse umerii. Ea zâmbi şi își așeză palma peste mâna lui, simțind cum latura aceea a lui care fusese făcută anume ca să vâneze răufăcători era din nou excitată.

– Întreab-o pe Alice.

– Aaron adoră expresia asta, spuse Mason.

– Urmăreşti ceva, nu-i aşa?

– Poate. Îmi imaginez un scenariu în care Cecil Dillon, a doua doamnă Colfax, Quinn şi Jillian nu sunt nerăbdători să se întreprindă fuziunea numai pentru că vor să pună mâna pe profit şi s-o ia din loc. Poate că sunt disperaţi să încheie tranzacţia cât mai repede pentru că știu ceva suspect în legătură cu Colfax Inc. Ceva ce Warner nu ştie, ceva ce poate distruge compania. Vor să-şi ia tălpăşiţa cât mai pot. Dacă nu, s-ar putea să piardă totul.

– Asta ar explica de ce sunt toţi mână-n mână. Dar de ce să nu-i spună lui Warner?

– Pentru că e compania lui, imperiul lui.

– Ceea ce lasă el în urma lui, murmură Lucy.

– Dacă află că e ceva putred la temelie, va vrea să salveze Colfax Inc. şi s-o reconstruiască, nu s-o vândă cuiva care nu suspectează nimic.

– Însă, date fiind riscurile, ceilalți se tem că în felul ăsta nu s-ar mai alege cu mare lucru.

– O grămadă de mobiluri în familia aceea.

– Dar Quinn a fost cel care a încercat să te omoare. Asta îl face suspectul numărul unu pentru moartea

[1] Aluzie la site-ul Universităţii Columbia care, prin intermediul unui personaj fictiv pe nume Alice, răspunde la întrebările cititorilor. (n.tr.)

Sarei și a lui Mary. În ambele cazuri s-a aplicat același plan: droguri și un accident de mașină.

– Pare că e vorba de Quinn, dar mai e un aspect neclar, zise Mason. O cuprinse mai strâns și o întoarse spre el. Ieri, când m-am trezit în mijlocul filmului aceluia nenorocit...

– Când halucinai, vrei să spui.

– Da, când halucinam. Am tras pe marginea șoselei și mi-am scos telefonul. Eram suficient de conștient de ceea ce se întâmplă ca să știu că ar fi trebuit să chem poliția, dar știam că oricine o fi fost acela care voise să mă împingă în prăpastie va veni înapoi să termine ce avea de făcut. Și voiam ca, pentru orice eventualitate, să-ți spun adio.

– M-ai speriat de moarte, șopti ea luându-i fața în mâini.

El zâmbi cu jumătate de gură.

– Da, scuză-mă! Eram prea zăpăcit ca să mă gândesc la reacția ta. Strângând-o mai tare în brațe, îi mărturisi: Lucy, noaptea pe care am petrecut-o împreună pe coastă a fost cea mai importantă noapte din viața mea. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Tânăra femeie își dădu seama că această declarație era, cel puțin în parte, influențată de emoțiile prin care trecuse văzând moartea cu ochii. Dar nu-i păsa în acele momente. Și ea suferise un șoc teribil, urmat de ușurarea enormă pe care i-o provocase vestea că Mason avea să supraviețuiască.

– Noaptea pe care am petrecut-o pe coastă a fost cea mai importantă și pentru mine. Nu o voi uita niciodată.

El nu păru satisfăcut de răspunsul ei, dar nu insistă.

– Lucy, îi spuse, apropiind-o de el. Micuța mea Lucy. Acum că ai apărut din nou în viața mea, nu mai vreau să te las să pleci.

O sărută înainte ca ea să fi putut cere lămuriri în legătură cu fraza aceasta enigmatică. Se gândi că Mason trecuse prin multe în ultimele douăzeci și patru de ore. Era posibil să simtă unele emoții care urmau să dispară

când realitatea avea să pună din nou stăpânire pe el. Poate că același lucru i se întâmpla și ei.

Dar între timp nu putea găsi nici un motiv care s-o împiedice de a se lăsa cu totul în voia dorinței și a intimității intense pe care o simțea în brațele lui.

Îi întoarse sărutul cu pasiune, savurându-i gura puternică și fierbinte. O ținea strâns lipită de trupul lui, făcând-o conștientă de propria lui exaltare.

Într-un final, Mason își înălță capul și se uită împrejur. Erau singuri, însă constatarea nu-l liniști pe deplin.

– Nu aici. Nu suntem în siguranță.

Gândul că renunțase la a face dragoste în aer liber nu pentru că ar fi putut apărea cineva dintr-odată, ci pentru că nu erau în siguranță îi tăie răsuflarea lui Lucy.

– Chiar crezi că am putea fi urmăriți? întrebă ea privind în jur.

– Nu-l văd pe Quinn furișându-se să ne ia prin surprindere cu un pistol încărcat, dar nu vreau să risc nimic. Când facem dragoste prefer să mă concentrez asupra ta, nu să ciulesc urechea după zgomote de pași.

– Dacă spui tu.

– Și mai e și pericolul de a da peste niște urzici, adăugă el.

– Nu m-aș fi gândit niciodată la asta, recunoscu ea râzând. Ai dreptate. Mai bine nu facem așa ceva în pădure.

Râse și el, cu o nerăbdare tipic masculină ce răsuna clar în aerul limpede, încălzit de soare. O luă de mână și fugiră împreună printre copaci spre cabană.

capitolul 40

Sângele îi ardea și se simțea plin de exaltare știind că în câteva minute avea să facă dragoste cu Lucy. Se repeziră amândoi pe trepte spre vechea lui cameră. Lucy gâfâia un pic. Sub imperiul dorinței, ochii îi străluceau misterios și feminin.

O lăsă să cadă pe pat şi se aşeză deasupra ei, sprijinindu-se în mâini. O privi de deasupra, savurând gândul că, măcar pentru moment, era a lui. Îl dorea, şi acesta era cel mai puternic drog dintre toate.

Cu o mână îi descheie bluza. Sutienul era o bucăţică mică şi sexy de dantelă neagră. Îi desfăcu încheietoarea din faţă şi îi eliberă sânii delicaţi.

– Eşti aşa de frumoasă!

Ea zâmbi.

– Nu ştiu cât de frumoasă sunt, dar când te uiţi la mine aşa, sunt foarte înfierbântată.

– Și asta. Fierbinte. Sărutându-i un sfârc roz, murmură: Fierbinte de tot.

– E vina ta, spuse ea începând să-i descheie nasturii de la cămaşa de denim. Crezi că, de atâta fierbinţeală, am putea da foc la cearşafuri?

– Cui îi pasă? Mai avem cearşafuri.

O ajută să se dezbrace și își scoase și el nerăbdător hainele. Se aplecă din nou deasupra ei, separându-i coapsele cu piciorul. Mirosul ei de excitaţie îi întări toţi muşchii. O mângâie pe șolduri și apoi pe partea cea mai fierbinte.

Gemu, adunându-și toate puterile să nu termine atunci, pe loc. O atinse cu gura pe pielea delicată a umărului şi o muşcă uşor.

– E o plăcere să văd că te umezeşti aşa de tare şi aşa de repede pentru mine.

O mângâie, atingând punctele-cheie pe care le ştia din prima lor noapte împreună. Lucy se încordă în jurul celor două degete care o pătrunseseră. Când el începu să-și miște mâna, explorând-o, își ţinu răsuflarea și-și înfipse unghiile în umărul lui.

– Acolo, îngăimă ea. Da, acolo.

Mason râse răgușit.

– Înveţi repede.

Își plimbă buzele pe corpul ei, începând cu sânii și apoi coborând până ce o făcu să-și înfigă degetele în părul lui.

– Ce faci? strigă ea. Nu, aşteaptă, nu sunt sigură că...

Dar era prea târziu, ajunsese deja pe culmile orgasmului. El simţi valurile delicate care îi străbăteau corpul, îi gustă esenţa.

– *Mason!*

Peste câteva clipe se prăbuşi râzând, roşie la faţă, cu răsuflarea întretăiată.

– A fost grozav, spuse Lucy cu o voce şi o privire şocate. Absolut grozav! Nu am vrut niciodată să-mi facă cineva asta. Nu eram sigură că vreau ca tu s-o faci.

– Ai un gust delicios, spuse el începând s-o sărute iar. Îmi place când îmi strigi numele, aşa cum ai făcut acum. Îmi place mult.

Îl împinse uşor cu mâinile şi îi ordonă:

– Arată-mi ce-ţi place!

Ochii îi străluceau de curiozitate şi de hotărâre.

– Crede-mă, îmi place tot ce îmi faci, replică el zâmbind larg.

– Vorbesc serios. Vreau să ştiu ce îţi face plăcere, ce îţi face reală plăcere.

Mâna îi alunecă în jos pe pieptul lui spre membrul întărit. Mişcă uşor mâna, strângând degetele până când îl aduse în pragul nebuniei.

– Asta îmi place, reuşi el să bolborosească. Fără pic de îndoială.

Ea râse, îl rostogoli pe spate şi îl sărută pe gât, pe piept şi tot mai jos. Când îi simţi limba atingându-l, Mason ştiu că atinsese punctul critic.

– Acum, zise el. Chiar acum trebuie să te pătrund.

O apucă de braţe şi o trase deasupra astfel încât ea să-l încalece. Cu o mână se ghidă înăuntrul ei, ţinându-şi răsuflarea, încercând din răsputeri să se abţină, să se controleze. Intră adânc în căldura ei umedă. Lucy încercă să se ridice şi să alunece înapoi ritmic, dar el o prinse de şolduri şi îşi impuse cadenţa. Muşchii ei îl strângeau atât de ferm, încât nu mai putu suporta.

Orgasmul îl izbi cu un iureş de senzaţii. Se abandonă în voia valului care îl duse spre mare.

capitolul 41

Totul se ducea dracului.

Planul conceput cu atâta grijă se destrăma sub ochii lui, își zise Quinn. La naiba, întreaga lui viață mergea într-o direcție greșită din vara lui Brinker, cum se obișnuise să-i spună.

Era ca și când ar fi condus pe o șosea întunecată ani în șir, iar acum se rătăcise de-a binelea. Luase câteva curbe greșite încercând să găsească drumul cel bun, dar fiecare eroare de calcul înrăutățise lucrurile. Ar fi trebuit să părăsească firma Colfax în vara când Brinker intrase în viața lui, fascinant și aparent invincibil până în noaptea când Mason Fletcher îl înfruntase.

Mânia lui Brinker fusese teribilă. Înfuriat că nu reușise să-l momească pe Mason Fletcher în plasa lui, îi jurase o răzbunare lungă și nemiloasă. Quinn fusese sigur că până la urmă cineva avea să moară. Într-adevăr, cineva murise... Brinker.

Dar dispariția lui Brinker nu-i influențase cursul vieții, își spuse Quinn. Continuase să înainteze în direcția greșită. În tot acel coșmar Jillian fusese singura rază de lumină, și acum era pe punctul de a o pierde și pe ea.

Luă o înghițitură din amestecul de votcă și suc de portocale pe care și-l făcuse și se îndreptă spre fereastră să contemple șirurile ordonate de viță-de-vie.

Ura podgoria așa cum ura și Colfax Inc. Fusese un moment în viața lui când crezuse că într-o bună zi avea să moștenească tot ceea ce construise tatăl său. Se socotea capabil să dezvolte afacerea și s-o consolideze. Se agățase de visul acesta ani în șir, disperat să îl mulțumească pe un tată care nu putea fi nici măcar agreabil, darămite mulțumit. Ceea ce îi deschisese ochii fusese divorțul părinților săi. Când Warner se recăsătorise imediat cu bestia, totul devenise clar. Warner nu avusese niciodată intenția să-i lase primului său născut imperiul Colfax. Planifica un alt moștenitor.

Quinn știa că atunci avusese ocazia să părăsească firma. În loc de asta, se lăsase convins de Jillian să rămână.

Și apoi apăruse oferta de fuziune care îi oferise șansa vieții sale, șansa de a se răzbuna. Dacă fuziunea se realiza, Colfax Inc. își înceta existența, iar el și Jillian puteau pleca atunci cu buzunarele pline.

Încă o dată, alesese să rămână. Avea nevoie de bani dacă voia să-și salveze căsnicia.

În acel moment auzi pași apăsați pe coridor. Se lăsă greu în scaunul de la birou, luă încă o înghițitură de votcă și suc de portocale ca să-și întărească nervii și așteptă.

Ușa se deschise brusc. Warner Colfax se năpusti înăuntru.

– Ce dracu' se întâmplă? Aud că Mason Fletcher a venit ieri aici să stea de vorbă cu tine. Azi-dimineață, tot orașul vorbea că a fost implicat într-un accident de mașină și că a ajuns la spital. Ce căuta aici?

Quinn se rezemă de spătar și își încrucișă gleznele pe marginea biroului, apoi luă o gură de votcă.

– Vrei să spui că marele, atotștiutorul Warner Colfax nu și-a dat seama încă ce se petrece? A fost o vreme când știai tot ce se întâmplă în regatul tău. Fii atent, tată! Îți fuge pământul de sub picioare.

Fața lui Warner deveni stacojie.

– E trei jumate. Cât ai băut deja?

Quinn își privi gânditor paharul.

– Primul pe ziua de azi. Am hotărât că a venit timpul să sărbătoresc.

– Ce să sărbătorești?

– Plecarea mea de la Colfax Inc. Îmi dau demisia începând de azi. Ce altceva ar fi de sărbătorit?

Warner își sprijini mâinile pe birou și se aplecă înainte cu o privire fulgerătoare.

– Despre ce naiba vorbești?

– De unde să încep? zise Quinn rotind paharul între palme. Să încep cu faptul că Lucy Sheridan refuză să-și vândă acțiunile ție sau oricui altcuiva, pentru că bănuiește că Sara și Mary au fost omorâte?

– Ridicol! Au murit într-un accident de mașină. Toată lumea știe asta.

– Nu-s sigur că Lucy înghite așa ceva.

Warner se încruntă brusc.

– De aceea e așa de al naibii de încăpățânată în privința acțiunilor?

– Da, și nu e singura căreia accidentul i se pare suspect. De-asta a venit și Fletcher ieri.

– La naiba! Ce voia de la tine?

– Niște răspunsuri. Părea să fie interesat în mod deosebit de trecut. Așa că i-am spus ceea ce ghicise deja, că acum treisprezece ani Brinker se înfuriase că Fletcher nu voia să intre în gașca lui de acoliți. I-am mai spus și că, salvând-o pe Lucy Sheridan în cursul ultimei petreceri din parc, îl scosese din minți pe Brinker.

– O salvase de la ce?

– Cred că Sara Sheridan avusese dreptate. Cred că Brinker a fost Violatorul în Serie, oftă Quinn. Nu mă îndoiesc nici o clipă că a intenționat s-o violeze pe Lucy. Fletcher auzise niște zvonuri, de aceea a apărut.

– Știai că Brinker a fost Violatorul, sau e doar o supoziție recentă?

– Nu am știut nimic atunci, dar acum sunt absolut sigur. S-a folosit de mine cum s-a folosit de toți ceilalți, însă nu eram prieteni. Nu mi-a făcut niciodată confidențe. Numai că a fost așa de nervos în noaptea aceea, după ce Fletcher l-a avertizat să nu se mai apropie de Lucy Sheridan, că s-a dat oarecum pe față. A început să amenințe. Când l-am lăsat acolo, lângă râu, făcea practic spume la gură. M-am hotărât să fac unicul gest nobil din viața mea și s-o previn pe Sara Sheridan că Lucy era în pericol. Dimineață, aflând că Brinker plecase, mi-am zis că îi era frică de Fletcher, cu toată bravada lui.

Warner arăta de parcă îl lovise cineva în cap.

– Nu mi-ai spus nimic din toate astea.

– De ce să-ți fi spus? Tu mi-l dădeai ca model pe Brinker, îți aduci aminte? Îmi tot spuneai ce puternic e, cum va fi într-o zi o adevărată forță care va marca lumea afacerilor. Și poate că ar fi fost dacă ar fi trăit. Făcând cu ochiul, Quinn adăugă: Între noi fie vorba, întotdeauna

m-am gândit că Fletcher a fost cel care i-a făcut de petrecanie. Cine ar fi crezut că Sara Sheridan era în stare de așa ceva?

– Nu cred o iotă din toată aiureala asta. Ești beat și delirezi.

– În cazul ăsta, poate că nu te interesează nici să auzi că prețiosul tău director general se culcă voios cu noua ta soție și iapă de prăsilă.

Warner se holbă la el.

– Ține-ți naibii gura, bețivule!

– Crede-mă! Toată lumea știe. Orice moștenitor pe care ți-l va oferi va avea ADN-ul lui Cecil Dillon. Dar asta iese din discuție, pentru că nu am impresia că Ashley intenționează să rămână însărcinată cu vreunul dintre voi. E în afacerea asta numai pentru bani. Mare greșeală din partea ei. Dar e suficient de deșteaptă ca să știe când să-ți ia tălpășița. Îndată ce înțelege că fuziunea nu va mai avea loc, își umflă bijuteriile și Porsche-ul și dispare.

– Nu-i adevărat. Pe chipul lui Warner apărură pete de furie. Nimic din toate astea nu e adevărat. Mă jur că dacă nu încetezi cu astfel de vorbe...

– Dacă nu încetez, ce vei face? Quinn trânti paharul pe masă și se ridică în picioare. Mă scoți din testament? Fă-o, tată! Să fiu al naibii dacă-mi pasă!

– Și nu vei pleca de la Colfax Inc., continuă Warner, dar vocea îi tremura acum. Ești supărat că nu ți-am oferit postul de director, dar nu-l meritai. Erai prea slab ca să conduci compania mea.

Quinn zâmbi.

– Știi ce? Ai dreptate. Nu am stomacul destul de tare pentru Colfax Inc. Bine că am umflat destui bani acum șase luni, când am început să am suspiciuni în legătură cu minunata stare financiară a companiei.

– Minunata stare financiară? Ce vrei să spui?

– Coboară cu picioarele pe pământ, tată! Știi ce se spune în lumea investițiilor. Dacă pare prea frumos ca să fie adevărat, *este* prea frumos ca să fie adevărat.

– Îmi spui că ştii ceva ce eu nu ştiu despre compania mea?

– Îţi spun că îl suspectez pe Cecil Dillon, care de câteva luni îţi pune sub nas nişte cifre incredibile. Îţi mai spun şi că m-am săturat până peste cap de munca pe care o am de făcut aici. Prin urmare, îmi dau demisia chiar acum.

Warner clipi nedumerit. Deschisese gura să riposteze, însă nu-i ieşea nici o vorbă. În mod clar, nu-i trecuse prin minte că într-o bună zi fiul lui ar fi putut să-i întoarcă spatele.

– Cum rămâne cu Jillian, atunci? îngăimă el în cele din urmă. Ştii bine că are şi ea un cuvânt de spus despre demisia ta.

– Jillian e liberă să procedeze cum vrea, dar cred că e corect să presupun că nu-mi va lua partea. În ciuda aparenţelor, nu sunt un prost. Îmi dau seama că a stat cât a putut cu mine din aceleaşi motive din care stă şi iapa de prăsilă cu tine. I-au plăcut banii şi poziţia socială.

Posibilitatea ca Jillian să-l lase îi rodea stomacul. Stătuse atâta timp la companie numai de dragul ei. Ştia cât era de important pentru ea să fie asociată cu familia Colfax. În adâncul sufletului era foarte sigur că din cauza asta îl luase de bărbat. Numai el era de vină că o iubise.

– Nu cred nimic din toate astea, şopti Warner cu o voce subţire, mult prea furios ca să fie în stare să vorbească normal. O grămadă de minciuni, nimic altceva.

Quinn dădu din cap.

– Crezi ce vrei. Nu mă mai interesează. Nu m-a interesat niciodată, dacă stau să mă gândesc. Numai că mi-au trebuit toţi anii aceştia ca să-mi dau seama.

Warner se răsuci şi ieşi din birou.

Quinn aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui, apoi se prăbuşi în scaun, covârşit de durere şi furie. Luă paharul pe jumătate gol şi îl azvârli într-un perete. Cioburile se risipiră pe podea, iar votca şi sucul de portocale stropiră o fotografie cu viile familiei Colfax.

Ciudat cum actul acesta mărunt de violență îi limpezi mintea. Pentru prima dată după vara lui Brinker, Quinn știu ce avea de făcut. Era cazul să se maturizeze și să se poarte ca un bărbat în toată puterea cuvântului.

Chiar atunci, Jillian apăru în pragul ușii. Se uită la sticla spartă și la sucul ce se prelingea pe perete. Când își întoarse ochii spre el, Quinn citi în ei o spaimă imensă. Durerea îi străpunse sufletul.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă ea. Tocmai intram în clădire când l-am văzut pe Warner plecând. Era furios.

– Ce s-a întâmplat e că mi-am dat demisia. N-o să mai lucrez la Colfax. De fapt, n-o să mai lucrez în nici o funcție pentru tatăl meu.

Jillian îl fixă cu privirea o eternitate, i se păru lui.

– Și ce-ai de gând să faci?

– Habar n-am. Respiră adânc și hotărî să-i mărturisească: Las totul, Jillian, compania, podgoria, banii. Te înțeleg dacă nu vei fi alături de mine.

Ea se duse să închidă ușa.

– Crezi că m-am măritat cu tine pentru numele Colfax și pentru banii familiei tale?

– Nu știu, zise el ridicând din umeri.

– Atunci îți spun eu adevărul. Mai întâi însă, trebuie să-mi spui tu ceva despre trecut.

capitolul 42

Mason își încheia catarama de piele neagră de la jeanși când îi sună telefonul.

– Exact la fix, îi spuse lui Lucy.

Se îndreptă spre măsuța de la capătul patului.

Lucy, care își încheia bluza peste sutienul de dantelă neagră, îi zâmbi prin oglinda de toaletă.

– Arăți bine așa, o complimentă el, simțind cum se înfierbânta din nou.

Ea își vârî bluza în jeanși. Ochii îi străluceau sexy și zburdalnic.

– Arăt bine când sunt îmbrăcată?

– Şi îmbrăcată arăţi bine, dar voiam să spun că arăţi bine, foarte bine, după sex. Eşti toată roz şi moale, şi dulce. Renunţând să mai găsească alte adjective, Mason încheie: Ştii tu ce vreau să zic. Arăţi bine.

Telefonul sună din nou. Se uită la ecran şi toată fierbinţeala pe care o simţise îşi schimbă obiectul.

– Ai ceva pentru mine, Aaron?

– Poate că da, poate că nu.

Lucy se aşeză pe pat să-şi pună pantofii. Arcurile vechi scârţâiră tare.

– E cineva cu tine? întrebă Aaron. Unchiul Deke?

– Lucy e cu mine, zise Mason, dintr-odată conştient că purta acea discuţie în dormitor. Spune-mi ce-ai aflat.

– Ei, aşa cum am prevăzut noi, puţinele bilanţuri financiare pe care le-am găsit par să fie curate. Cam prea curate. Am rugat-o pe Alice să se uite peste ele. Alice spune şi ea că arată corect. Surprinzător de corect, date fiind fluctuaţiile de pe piaţă din ultimii ani. Dar aici e clenciul. Acum două luni, unul dintre contabilii de la Colfax a fost concediat pe neaşteptate. Pur şi simplu a dispărut. Potrivit zvonurilor din reţelele de socializare, ar fi fost prins sustrăgând fonduri.

Mason o privi pe Lucy care se agita punând camera la punct, aranjând patul. Arăta adorabil. Piesa veche de mobilier se lovi de perete când ea fixă un capăt al cearşafului sub saltea.

– Ce-ai zis? întrebă Aaron.

– Nimic. Ai mai aflat ceva?

– Alice l-a marcat pe contabilul dat afară cu un steguleţ roşu, să spun aşa, deşi e o practică obişnuită ca firmele să nu vorbească dacă surprind pe cineva sustrăgând bani. M-a făcut curios, aşa că am început să mă uit cu mai multă atenţie la asta. Am găsit alte zvonuri în câteva forumuri pe internet unde angajaţii nemulţumiţi îşi varsă focul.

– Ce fel de zvonuri?

Lucy aranja colţurile plapumei. Patul gemu.

– Ce face Lucy? Îți mută mobila? se interesă fratele lui.

– Spune-mi despre zvonuri, Aaron!

– Dar voi unde sunteți?

– La cabană. Zvonurile, Aaron! Acum!

– A, da, bine, zvonurile. Un tip a formulat niște acuzații voalate la adresa Colfax Inc. Alice și cu mine credem că e foarte probabil ca afirmațiile să fi fost făcute de contabilul concediat. Spune că a fost dat afară pentru că a descoperit niște discrepanțe în situația financiară a companiei.

– Continuă!

– Când a expus aceste probleme conducerii, i s-a spus că vor fi examinate. A doua zi a fost concediat fără preaviz și i s-a dat de înțeles că era suspectat de delapidare. I s-a promis că nu se vor lua măsuri împotriva lui dacă nu face zarvă. Un tip din garda de securitate l-a escortat până la mașină.

– Poți cumva să-l găsești pe acest contabil?

– Am adresa lui.

Lucy trecu pe lângă Mason și se opri în ușă.

– Mi se pare că am auzit o mașină, șopti ea. Poate e Deke.

Dispăru pe coridor, iar peste câteva secunde i se auziră pașii pe trepte.

– Ce-a zis? întrebă Aaron.

– Nimic. Mason ieși repede din cameră și porni pe scări. Deke a plecat acum o oră să arunce o privire pe la Crama Colfax. Cel care m-a drogat ieri a încercat și să mă arunce în prăpastie. Credem că mașina aparține cuiva de la companie.

– Cum dracu'? Unchiul Deke nu mi-a spus partea asta. Ești OK?

– Sunt bine, numai că situația pare să se complice. De aceea vreau ca tu să vorbești cu contabilul. Vreau să știu ce a găsit atât de suspect în bilanțurile firmei încât a simțit nevoia să alerteze conducerea.

– Și dacă nu vrea să vorbească?

– Asta-i problema ta, zise Mason fără a se opri din mers. Te gândești tu la o soluţie. Dacă nu merge nimic altceva, încearcă să-l mituiești.

– Hei, ești pe scări acum, nu-i așa? exclamă Aaron mândru, ca și când ar fi rezolvat o problemă teribil de încâlcită. Îţi aud pașii. Tu și cu Lucy eraţi sus, în dormitorul tău, când am sunat. Am auzit și patul scârţâind acum câteva minute.

– Du-te și găsește-l pe contabil!

Mason tocmai ajunsese la parter când Lucy deschise ușa. Deke și Joe urcau pe treptele verandei. Joe o luă imediat spre bucătărie să-și adulmece mâncarea și apa.

Deke o măsură de sus până jos pe tânăra femeie. Mason îi aruncă și el o privire și văzu că părul îi era aranjat altfel. Fusese prins în coadă înainte de a face dragoste. Acum îi atârna pe umeri.

Deke ridică din sprâncene și zâmbi pe sub mustăţi, ca un cunoscător, dar avu bunul-simţ să nu facă nici un comentariu despre schimbarea coafurii. În loc de asta, închise ușa și se uită la Mason.

– Vestea proastă e că nu SUV-ul lui Quinn te-a acroșat ieri. Al lui era în parcarea privată din spatele cramei și nu are nici o zgârietură.

– Ai și vreo veste bună?

– Depinde cum vrei s-o iei. Compania are o adevărată flotă de SUV-uri, din care Quinn se putea servi după bunul plac. Nu-mi dau seama dacă lipsește vreo mașină.

– Cred că e momentul să vorbim cu directorul general.

– Vin cu voi, zise Lucy luându-și geanta de pe masă.

– Nu, rosti Mason ferm.

Ea îl privi fix.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că ai tendinţa de a spune „Nu“ ca principiu general de acţiune?

– În experienţa mea, „Nu“ este de obicei cel mai potrivit răspuns în orice situaţie.

– Nu fi ridicol! Gândește-te puţin, Cecil Dillon vrea cu orice preţ acţiunile Colfax. Dacă îl ajunge disperarea,

după cum credem noi, va fi mai înclinat să vorbească în prezența mea. Oamenii încep să dea din gură când au nevoie de ceva.

– Așa cum dai și tu din gură acum?

Spre amuzamentul lui Deke, Lucy își ridică ochii spre tavan asemenea unei martire.

– Lucy are dreptate. Pe lângă asta, veți fi amândoi mai în siguranță dacă sunteți împreună.

– Exact, spuse ea triumfătoare.

– Cum nu cred că Dillon a încercat să mă arunce ieri în prăpastie, nu-i mare lucru dacă vii și tu cu mine.

– Îmi place când te dai bătut atât de politicos, chicoti Lucy.

Joe apăru și el pe hol, plin de speranțe.

– La naiba, poți să vii și tu cu noi, oftă Mason.

Nu apucă să termine, că patrupedul o luă ață spre ușă.

– Aaron m-a sunat acum câteva minute, îi zise Mason unchiului său. A aflat despre un contabil concediat de la Colfax. E posibil să fi fost o tentativă de a ascunde niște probleme financiare cam în același timp în care a apărut oferta de fuziune.

– Asta ar explica de ce unii membri ai familiei vor să vândă totul și să dispară, cât mai este vreo speranță de câștig.

– Am impresia că nimeni nu l-a informat pe Warner Colfax că firma lui e pe punctul să facă implozie.

– Ce interes ar avea să-l informeze? Mă îndoiesc că el ar fi dispus să se retragă, indiferent de împrejurări. După cum interpretez eu situația, va lupta ca un diavol să-și salveze compania. Are de gând s-o lase celui de-al doilea fiu.

– Care al doilea fiu?

Deke se strâmbă.

– Asta e la latitudinea celei de-a doua doamne Colfax. Warner e foarte dezamăgit de actualul moștenitor. Nu m-aș mira să planifice un înlocuitor pentru Quinn.

– Asta mi-a zis și Lucy. Oare Quinn își dă seama cum stau lucrurile?

– Poate că bea prea mult în ultimul timp, dar nu zice nimeni că e un prost.

capitolul 43

Mason examină cu atenţie mica vilă în stil mediteraneean care servea drept casă de oaspeţi pentru vizitatorii companiei Colfax. Draperiile erau trase la ferestre. Un SUV negru era parcat în faţă. „Trebuia să-l luăm în calcul pe Cecil Dillon de la început", se gândi el.

Pe proprietate se mai aflau trei vile, dar în faţa lor nu era parcată nici o maşină.

– Nu ţi se pare ciudat că draperiile sunt trase? întrebă Lucy. Poate doarme.

– La patru după-masa? Mason îşi desfăcu centura de siguranţă. Se poate să-şi facă siesta, dar e mai probabil să aibă nevoie de discreţie.

– Situaţia poate deveni cam neplăcută dacă e în pat cu a doua doamnă Colfax.

– Nu am venit să discutăm cum doarme Dillon. Tot ce ne interesează este activitatea lui la compania Colfax, replică Mason. După un moment de gândire adăugă: Dar asta nu înseamnă că a doua doamnă Colfax nu va fi printre subiectele noastre de discuţie. Parcă văd că a fost implicată de la început în escrocherie.

Lucy ieşi la rândul ei din maşină. Joe scheună uşor, aşa că Mason îi deschise portiera din spate.

– Poţi veni şi tu, dar trebuie să fii cuminte! Să nu faci pipi pe treptele din faţă, cel puţin nu până vom termina cu Dillon.

Cu urechile ciulite, câinele sări vesel jos. Şezu răbdător când Mason îi ataşă o lesă.

– Nu cred că Dillon va fi încântat că-l ducem pe Joe înăuntru, remarcă Lucy.

– Va aştepta afară.

Mason apăsă butonul soneriei, însă nu răspunse nimeni. Bătu de câteva ori.

Joe mârâi uşor, cu privirea fixată asupra uşii.

– Ce are? şopti Lucy.

– Nu ştiu.

Dinăuntru se auziră nişte paşi grăbiţi. „Un bărbat", își zise Mason. Se îndrepta spre partea din spate a casei.

– Se pare că l-am întrerupt într-adevăr pe director de la o şedinţă, spuse el.

Coborî treptele, luându-l pe Joe cu el. Lucy trebui să alerge ca să ţină pasul. Când cotiră, Mason se opri ca să deschidă o poartă.

Ajunseseră într-o grădină perfect îngrijită când uşa din spate a casei se deschise brusc, iar Cecil Dillon dădu buzna pe verandă. Când îi văzu pe Mason, Lucy şi Joe, înlemni.

– Nu înţelegeţi. Nu am făcut-o eu.

Mason desprinse lesa câinelui.

– Joe, stai de pază!

Joe păși înainte și se postă în fața directorului. Cecil se uită la el cu oroare şi furie.

– Cheamă-ţi câinele înapoi!

– Nu-ţi face nimic atâta timp cât nu te mişti, spuse Mason. Ești înarmat?

– Nu am pistol, jur! Cel dinăuntru nu e al meu.

– Pune-ţi mâinile la spate!

Cecil îl ascultă. Mason scoase cătuşele de plastic pe care le avea în buzunar, i le puse pe încheieturi, după care îi pipăi hainele.

– Stai jos la pământ, îi ordonă el.

Cecil se aşeză. Joe nu-l slăbea o clipă din ochi. Mason o privi pe Lucy.

– Sună la 911 şi vino cu mine! Stai în aşa fel încât să te pot vedea. Nu vreau să rămâi singură cu Dillon. Dacă face vreo mişcare, Joe are grijă de el.

– Am înţeles, spuse Lucy scotocind în poşetă după telefon.

Mason, văzând că era fascinată de schimbarea ce se petrecuse cu Joe, o lămuri:

– Câine de luptă ieșit la pensie.

– Înţeleg.

Lucy formă numărul poliţiei.

– Trebuie să mă ascultaţi. Nu am fost eu. Blestematul mi-a înscenat toată treaba.

– Cine e în casă? întrebă Mason.

– Ashley Colfax. Probabil că a urmărit-o până aici, după care a împuşcat-o. Acum câteva minute, când am ajuns, am găsit-o în sufragerie. Pistolul e încă acolo. Nu l-am atins. A făcut în aşa fel ca să mă vâre în bucluc, vă spun sincer.

– Cine?

– Warner Colfax. Evident, a aflat că eu şi cu Ashley aveam o relaţie. Proasta, probabil s-a dat de gol.

Mason intră în vilă, urmat îndeaproape de Lucy. Nu trecu mult până s-o vadă pe Ashley. Era întinsă pe podea, cu faţa în jos, în prima cameră. Sângele încă ţâşnea din plaga pe care o avea în spate. Mason o întoarse cu grijă. Locul prin care ieşise glonţul arăta şi mai rău. Îşi scoase cămaşa şi o apăsă peste rană.

– Încă trăieşte. Spune-i dispecerului că avem nevoie de o ambulanţă.

capitolul 44

– Warner Colfax a fost luat la interogatoriu, spuse Mason. Recunoaşte că pistolul îi aparţine, dar jură că nu el a tras în Ashley.

– Ce face Ashley? întrebă Lucy.

– A suportat bine operaţia. A pierdut mult sânge, dar doctorul spune că probabil îşi va reveni. Nu ştie cine a împuşcat-o. Glonţul a lovit-o în spate, nu a văzut cine a tras. Crede că a fost Warner Colfax, dar Whitaker spune că îl cercetează foarte serios şi pe Cecil Dillon.

– Toată lumea ştie că, dacă o femeie e omorâtă, poliţia îl pune pe soţ sau pe amant în capul listei suspecţilor, zise Lucy. Observând că Mason şi Deke o priveau uimiţi, le explică: Îmi plac filmele poliţiste.

– Ei, în cazul ăsta, Whitaker are atât un soţ, cât şi un amant pentru lista suspecţilor, spuse Deke.

Se adunaseră din nou pe veranda cabanei lui. Lucy și Mason ședeau în balansoar, iar Deke se rezemase de balustradă. Joe se tolănise pe treapta de sus, fără îndatoriri de serviciu pentru moment.

– Nu știu dacă asta contează, dar înclin să-l cred pe Cecil, mărturisi Lucy.

Mason și Deke o priviră din nou, de data asta ca și când ar fi spus o mare prostie.

– Pentru că afirmă că nu a făcut-o? râse Mason. Să-ți zic un secret. Suspecții întotdeauna susțin că sunt nevinovați.

– Știu asta, răspunse ea. Dar gândește-te puțin! Are un motiv excelent s-o țină pe Ashley în viață, cel puțin până are loc fuziunea. Pe deasupra, e mult prea deștept ca s-o omoare în propria lui casă.

– O ceartă între îndrăgostiți? sugeră Deke.

– Nu cred că Cecil Dillon e genul care să-și lase emoțiile s-o ia razna și să împiedice astfel o fuziune de un miliard de dolari.

– Sunt de acord cu tine, zise Mason. Nu-l văd ca pe un tip neglijent. A-ți împușca amanta în casa în care locuiești întrece orice limită a neglijenței. E pur și simplu o dovadă de prostie. Numai dacă...

– Numai dacă ce? îl îmboldi Lucy.

– Numai dacă nu vrei să-i faci pe toți să creadă că a fost o înscenare, și astfel Warner Colfax să fie principalul suspect.

Telefonul îi sună. Îl scoase și se uită la ecran, apoi răspunse.

– Fletcher.

Urmă o scurtă tăcere în timp ce Mason ascultă foarte atent.

– Mulțumesc, domnule Whitaker. Mă bucur că mă țineți la curent. Da, asta schimbă multe lucruri.

Încheie convorbirea și privi spre Lucy și Deke.

– Era șeriful Whitaker. A primit rezultatele autopsiei lui Nolan Kelly.

– O, Doamne, cu atâtea pe cap, am uitat complet de Nolan, spuse Lucy. Au descoperit ceva ce noi nu ştim deja?

– Da. Se pare că Nolan a fost împuşcat înainte să ardă în incendiu.

– Vai de mine! exclamă ea înfiorată. Asta schimbă totul, nu-i aşa?

– Pune situaţia într-o nouă lumină, confirmă Mason.

– Ce naiba se petrece de fapt?

– Nu ştiu, dar legătura cu drogurile rămâne. Am impresia că, măcar în parte, problemele de acum îşi găsesc explicaţia în trecut.

– Poate că ne-ar ajuta să mergem până la origini şi să trasăm un arbore genealogic, propuse Lucy.

– Al cărei familii? pufni Deke. Colfax? Familia ta? A noastră?

– Nici una, nici alta. Clanul care mă interesează este cel pe care l-a adunat Brinker în jurul lui în vara aceea, acum treisprezece ani.

– Şi cum naiba o putem face?

– Lasă treaba asta pe mâna mea, spuse Lucy ritos. Doar mă ocup cu alcătuirea arborilor genealogici, nu-i aşa?

capitolul 45

– Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să mă ajuţi, Teresa. Lucy puse o foaie de hârtie pe masă şi luă un creion. Există programe de computer pe care le putem folosi la construirea arborilor genealogici, dar acesta este oarecum deosebit.

– Te ajut cu plăcere, spuse Teresa. Mi se pare un proiect interesant.

Şedeau la o terasă din piaţa centrală, la umbra copacilor. Pe masă erau două pahare de ceai cu gheaţă cumpărate de la o cafenea din apropiere.

– De ce vrei să trasezi o diagramă care să-i includă pe toți cei implicați în micul cult al lui Brinker în vara aceea? vru Teresa să știe.

– Pentru că îi va ajuta pe detectivi să afle cine le-a ucis pe mătușa Sara și pe Mary. S-ar putea să ne îndrepte și spre persoana care l-a împușcat pe Nolan Kelly și a dat foc casei Sarei.

Teresa trase aer în piept și expiră prelung.

– Chestia devine din ce în ce mai ciudată. Pot înțelege de ce ar fi vrut Nolan să ardă casa și să distrugă orice dovadă care l-ar fi legat de Brinker și de comerțul cu droguri din trecut, dar nu-mi imaginez de ce ar fi vrut cineva să-l împuște.

– Mason spune că atunci când e vorba de droguri se găsește întotdeauna câte unul care să apese pe trăgaci. Violența face parte intrinsecă din business.

– Dar asta înseamnă că Nolan încă mai făcea trafic, se strâmbă Teresa. Asta este partea pe care nu mi-o prea pot imagina. Adică... părea așa de normal. Doar era membru al Camerei de Comerț, pentru numele lui Dumnezeu!

– Hai să începem cu Brinker și Kelly, propuse Lucy. Toată lumea pare să fie de acord că Nolan procura drogurile pe care Brinker le punea apoi în așa-zisele băuturi energizante destinate puștilor din cercul lui. Asta înseamnă că Nolan era confidentul lui Brinker.

Desenă un dreptunghi în centrul paginii și scrise numele lui Brinker în el. Apoi trasă o linie scurtă spre un alt dreptunghi conținând numele lui Kelly.

Teresa o privea cu atenție.

– La final, schema ta va arăta precum cele nouă cercuri din infernul lui Dante. Se pare că Brinker a rănit pe fiecare om pe care l-a atins.

– Și a savurat fiecare fărâmă de durere pe care a provocat-o.

– De-a dreptul psihopat.

– O, da.

Lucrară încontinuu timp de o oră. Împreună reușiră să-și aducă aminte de majoritatea tinerilor care făceau parte din cercul intim al lui Brinker în urmă cu treisprezece ani. De câteva ori Teresa își consultă telefonul pentru a verifica unele nume pe internet. Câțiva plecaseră din oraș, iar unul dintre ei murise.

Când terminară cu primul grup, începură să lucreze pe cercuri mai îndepărtate de centru. La momentul potrivit, Lucy își înscrise propriul nume într-un dreptunghi și îl legă prin linii de Jillian, Sara și Mary.

– Devine din ce în ce mai complicat, nu-i așa? spuse Teresa după un timp. Pare că toți localnicii sunt cumva legați de Brinker, chiar dacă indirect.

– După cum se spune, fiecare persoană de pe planetă este legată de oricare altă persoană prin cel mult șase grade de separare. Dar cred că am construit un arbore destul de complex. Hai să tăiem câteva ramuri, să vedem cu ce rămânem.

– Cum hotărâm cine cade sub secure?

– Să ne concentrăm pe stupefiante. Kelly făcea rost de droguri de marcă de la cineva. Nu le prepara în subsolul personal.

– Nu, Kelly n-a fost bun la chimie. Era comerciant. Le primea de la cineva. Probabil vreun dealer din San Francisco.

– Dacă e așa, poate că și-a păstrat relația de business în ultimii treisprezece ani.

– De ce spui asta? o întrebă Teresa nedumerită.

Lucy ezită. Mason îi ceruse insistent să nu dezvăluie faptul că fusese drogat.

– Deoarece sunt convinsă că, de fapt, cineva a folosit halucinogene ca să le drogheze și să le ucidă pe mătușa Sara și pe Mary, spuse într-un târziu.

Teresa păru mai întâi surprinsă, apoi din glas îi răzbătu compătimirea:

– Lucy, accidentele de circulație nu sunt o raritate.

– Știu, dar cadavrele nu apar din senin în șemineuri. Crede-mă! Drogurile sunt legătura, sunt sigură de asta.

– OK, nu am de gând să te contrazic. Să mergem mai departe, să vedem unde ne duce pista drogurilor. Teresa studie cu atenție diagrama, iar peste câteva minute anunță: Nu ne duce nicăieri. Legătura cu drogurile începe și se sfârșește cu Kelly, și el este mort. Ce facem acum?

Lucy oftă. Intuiția ei de expert în genealogie judiciară îi spunea că răspunsul trebuia să fie undeva în arborele pe care-l construise în jurul lui Brinker.

– N-am idee, recunoscu ea. Se ridică de la masă și își adună hârtiile. Poate că n-a fost o idee așa de bună. Sunt expertă în genealogie, nu detectiv. Sper ca Mason să se uite la diagrama asta și să vadă niște conexiuni pe care eu nu le văd.

– Bună idee, zise Teresa apucându-se să adune paharele goale. Era cu trei ani mai în vârstă decât noi. Avea alt cerc de cunoștințe.

– Asta e o observație bună. Mulțumesc.

– N-ai de ce. A fost o experiență interesantă. Asta faci tu în meseria ta?

– Da, de obicei. Caut moștenitori pierduți. Ce am făcut aici e o cercetare de alt gen, și probabil de aceea nu am ajuns prea departe.

Teresa își consultă ceasul de mână.

– Ar trebui să mă întorc la magazin. După-amiezile de vară sunt întotdeauna aglomerate. Probabil că asistenta mea se întreabă unde am dispărut.

– Toți turiștii caută îmbrăcăminte potrivită pentru Ținutul Vinului, spuse Lucy zâmbind.

– Se poate să fie un domeniu de nișă, dar e nișa mea. Să mă ții la curent dacă găsești altă metodă de a identifica relațiile lui Nolan din lumea drogurilor.

– Te voi ține la curent.

Teresa traversă piața și dispăru pe strada principală.

Lucy rămase tăcută un timp. Îi scăpase din vedere ceva important, era sigură de asta.

În cele din urmă, dându-se bătută, își puse poșeta pe umăr și se înapoie la han. Odată ajunsă în cameră,

se duse imediat în baie ca să se aranjeze. Uitându-se în oglindă, se gândi la noaptea petrecerii de atunci. Deşi trecuse atâta vreme, lucrul la arborele lui Brinker îi trezise amintirile.

Poate că nu pusese întrebările potrivite. Ea şi Teresa se uitaseră numai la cei din cercul intim al lui Brinker. Poate că ar fi trebuit să-i ia în calcul pe aspiranţii la acea poziţie.

La ultima petrecere a lui Brinker nu fusese singura participantă din afară. Mulţi alţii se învârteau pe margine, ca moliile atrase de flacără.

După cum spunea Mason, uneori e bine să revezi locul crimei. Prin urmare, peste câteva minute era la volan, în drum spre parcul fermei Harper.

Ca de obicei, era plin de oameni care-şi plimbau câinii, alergau sau făceau plajă. Găsi un loc de parcare aproape de vechea fermă unde îşi ţinea Brinker petrecerile, apoi scoase diagramele din poşetă şi le studie una câte una, încercând să-şi amintească unde fusese fiecare în noaptea aceea. Îşi aminti cuvintele Teresei: „Kelly nu era bun la chimie".

Un nume aflat în schemă foarte departe de Brinker îi sări dintr-odată în ochi. Puse hârtia pe o masă de picnic şi îl încercui de două ori.

„Tu ai fost. Ai fost acolo tot timpul."

Se grăbi spre parcare, descuie maşina şi se strecură la volan. Lăsând portiera întredeschisă ca să se poată bucura de răcoarea brizei, îşi luă telefonul. Tocmai găsise numele lui Mason pe lista de contacte când uşa din dreapta se deschise brusc, iar Beth Crosby se aşeză pe locul pasagerului. Ţinea în mână un pistol.

– Dă-mi telefonul, se răsti ea. Când Lucy i-l înmână, Beth îl aruncă pe geam, adăugând: Acum vom face o plimbare prin zona pitorească de pe River Road. Închide portiera!

Lucy îşi dădu seama că încă ţinea în mână diagrama cultului lui Brinker. Când se răsuci să închidă uşa, lăsă

hârtiile să cadă afară. Vântul avea să le ducă de-acolo cu siguranţă, îşi zise ea crispată.

– Porneşte maşina, îi ordonă Beth.

capitolul 46

– Deci te-ai prins, nu-i aşa? spuse Beth.

– Că tu erai cea care îi preparai drogurile lui Brinker? Da. Eşti singura din arborele lui genealogic care se pricepea la asta. În liceu erai olimpică la ştiinţe. În anul acela începuseşi să studiezi enologia la colegiu. Probabil făceai o mulţime de cursuri de chimie.

– Eram pasionată de ştiinţe, iar chimia mi-a plăcut în mod deosebit. Am început să experimentez cu halucinogene în ultimul an. Dintr-odată, Beth se încruntă. Ce vrei să spui cu arborele genealogic al lui Brinker? Nu avea altă familie în afară de tatăl lui.

– Am alcătuit o diagramă cu numele tuturor celor din anturajul lui Brinker de acum treisprezece ani. A ieşit foarte asemănătoare cu un arbore genealogic.

– Deci asta făceaţi tu şi cu Teresa mai devreme? M-am neliniştit când v-am văzut împreună. Totuşi, după aceea m-a salutat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, aşa că mi-am spus că totul era în regulă. Însă când te-am văzut ieşind de la han şi venind cu maşina încoace, am avut o presimţire neplăcută.

– Nu m-am lămurit decât atunci când am ajuns aici şi am început să formulez întrebările potrivite. Spune-mi, cum ai ajuns să-i procuri droguri lui Brinker? Nu făceai parte din cercul lui.

– Nolan Kelly m-a contactat. Am fost colegi de şcoală. Ştia că mă pricep la substanţe foarte speciale şi voia să-l impresioneze pe Brinker.

– Cât ţi-a plătit Brinker?

– Nimic.

– Adică i-ai *oferit* drogurile gratis? De ce ai făcut aşa ceva? Stai, nu-mi spune! Erai îndrăgostită de el. Voiai să-i intri sub piele.

– Taci din gură, mârâi Beth. Nu ştii ce vorbeşti. Brinker avea nevoie de mine. Numai cu drogurile mele a putut ajunge o vedetă aici, în Summer River. Și numai cu drogurile mele a putut face înregistrările cu toate curvele alea.

– Te rog, nu-mi spune că tu ai filmat violurile. Asta ar fi prea de tot.

– O meritau, toate au meritat-o. Erau genul de fete de bani gata care-şi băteau joc de una ca mine.

– Erai sigură că Brinker avea să se îndrăgostească de tine când îşi dădea seama că îi erai indispensabilă.

– Și-ar fi dat seama că mă iubea dacă mătuşa ta nu l-ar fi ucis, se răsti Beth furioasă. Am ştiut că i se întâmplase ceva groaznic când a dispărut. Venise să mă vadă după ultima petrecere.

– Ce voia?

– Droguri. Dar mi-a spus că voia să-i fac ceva deosebit. Ceva mai tare, ceva ce ar fi putut fi letal. Tot vorbea despre cum îi va omorî pe toţi cei care aveau vreo legătură cu Mason Fletcher. M-a speriat.

– Știai că, dacă un număr considerabil de oameni începeau să moară de supradoze într-un loc aşa de mic precum Summer River, ar fi urmat o investigaţie care, mai devreme sau mai târziu, ar fi dus direct la tine.

– Nu ştiam ce să fac, spuse Beth pe un ton ce trecuse într-o clipită de la mânie la timorare, ca şi cum ar fi retrăit sentimentele de atunci. Mă temeam că, dacă nu îi voi da drogurile, nu va mai avea nevoie de mine.

– Nu a avut niciodată nevoie de tine. S-a folosit de tine.

– Nu mai vorbi aşa. Nu înţelegi ce a fost între noi.

– Sigur că nu. Deci ce i-ai spus, ultima dată când v-aţi întâlnit?

– I-am spus că-mi va lua ceva timp să prepar drogurile periculoase pe care mi le cerea. Mă gândeam că, odată ce se calma, avea să-şi dea seama că uciderea tuturor celor ce aveau vreo legătură cu Mason nu era cea mai inteligentă idee.

– Și s-a calmat?

– Nu, recunoscu Beth. S-a enervat tot mai tare. M-a făcut cu ou şi cu oţet şi... m-a lovit. Mi-a spus că nu şi-ar putea imagina cum ar fi să se culce cu una ca mine, după care a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată. A doua zi a apărut zvonul că părăsise oraşul. După trei zile s-a spus că fusese omorât în cursul unei tranzacţii cu droguri.

– Te-ai întrebat vreodată cine a răspândit zvonurile respective? întrebă Lucy liniştită.

– Cui îi păsa de aşa ceva?

– Să presupunem că mătuşa mea a făcut-o.

– E aproape imposibil să crezi că Sara Sheridan l-a ucis pe Brinker, spuse Beth cu o notă de veneraţie în voce.

– Şi mie mi-a venit greu să cred asta la început, dar am ajuns la concluzia că, într-adevăr, ea l-a omorât. Probabil că el s-a întors pe furiş în Summer River ca să-şi pună planul de răzbunare în practică. Prima lui victimă urma să fie Sara, numai că ea era pregătită, îl aştepta. L-a atras în capcană. Brinker nu luase în considerare faptul că practica mult yoga şi spărsese o grămadă de lemne pentru foc de-a lungul timpului. Era o femeie foarte puternică datorită acestor activităţi fizice.

– Toţi anii aceştia am crezut că murise din cauza traficului cu droguri când, de fapt, era în şemineul mătuşii tale.

– Tu l-ai omorât pe Nolan Kelly? vru Lucy să ştie.

– Venise la mine în ziua în care fusese descoperit trupul lui Brinker, spuse Beth cu o fermitate ce arăta că îşi recăpătase sângele-rece. Faptul că Sara pusese în şemineu, lângă cadavru, un ziar cu articole despre Violatorul în Serie îl speriase. Se temea şi de posibilitatea ca ea să fi găsit vreo înregistrare. A cercetat toată casa, dar, cum nu a găsit nimic, i-a venit ideea să-i dea foc.

– De ce era îngrijorat de înregistrări?

Beth pufni.

– Pentru că era protagonistul uneia dintre ele. Brinker îl filmase în secret pe Nolan lăudându-se că era în stare să facă rost de nişte droguri tari pentru petreceri, pe lângă marijuana şi cocaină. După aceea Brinker

i-a arătat filmulețul și l-a avertizat că, dacă îi trecea vreodată prin minte să-și descarce sufletul la poliție, înregistrarea avea să fie trimisă autorităților.

– În felul ăsta îl putea șantaja.

– Exact.

– Tot nu pricep de ce l-ai omorât pe Kelly.

– Nu pricepi? Se speriase după ce ai găsit corpul lui Brinker. M-am speriat și eu. Ne temeam că poliția va redeschide ancheta. Nolan ar fi fost interogat primul, deoarece jumătate de oraş ştia că el era furnizorul local de marijuana. Nolan era slab. S-ar fi înmuiat într-o secundă dacă polițiștii l-ar fi bruftuluit.

– Şi te-ar fi denunțat pe tine, completă Lucy. În plus, dacă poliția ar fi ajuns până aici cu investigația, s-ar fi putut să-și dea seama că tu erai cea care a filmat violurile.

– În cazul cel mai fericit, m-aş fi ales numai cu cariera de enolog ruinată. Nu-l puteam lăsa pe Kelly să-mi distrugă munca de atâția ani.

– Brinker avea un film și cu tine?

– Da. În care râdeam de violuri, murmură Beth, din nou înfricoșată. Dar știam că nu l-ar fi folosit niciodată împotriva mea. Îl făcuse numai ca o glumă.

– Bineînțeles. Totuşi, faptul că exista și ar fi putut apărea printre lucrurile Sarei când le-am împachetat ar fi fost un motiv excelent să dai foc la casă. Nolan îți dezvăluise planul lui de a porni un incendiu. Te-ai dus acolo în noaptea aceea, l-ai împuşcat și ai dat foc casei.

– În sfârșit, ai înțeles.

Lucy luă o curbă. În depărtare apăru Crama Colfax.

– Du-te în spate, la parcarea angajaților, îi ordonă Beth. Nimeni nu-ți va vedea mașina acolo.

Lucy privi spre parcarea clienților, pustie acum.

– Unde sunt turiștii?

– Crama e închisă astăzi, din cauza unei urgențe de familie. N-ai auzit? Frumoasa doamnă Colfax e la terapie intensivă. Toți angajații au fost trimiși acasă.

– Tu ai împușcat-o, nu-i așa? Nu Warner.

– Voiam să mă asigur că murise, dar am auzit maşina lui Cecil şi n-am mai îndrăznit să trag încă un glonţ. A trebuit să fug de-acolo.

Lucy conduse încet spre parcarea din spatele vilei mediteraneene, luându-şi răgazul să treacă în revistă opţiunile pe care le avea la dispoziţie. Ar fi putut să se izbească, la viteză mică, de vreo clădire, dar ştia că impactul risca să declanşeze arma lui Beth. Pistolul era la mai puţin de un metru de ea. Beth nu ar fi ratat ţinta de la o asemenea distanţă.

capitolul 47

– Cineva a răpit-o, spuse Mason.

Era în parcarea aproape goală din parcul fermei Harper, cu telefonul lipit de ureche. Ţinea într-o mână telefonul spart al lui Lucy şi o foaie de hârtie cu un arbore genealogic ciudat.

– La naiba, mârâi Deke.

– Lucy a fost aici, în parc, dar nu a ajuns înapoi la han. Maşina i-a dispărut. I-am găsit telefonul. Cred că a găsit soluţia. Numele lui Beth Crosby e încercuit pe arborele ăsta genealogic blestemat.

– Nu te contrazic, dar trebuie să ne gândim puţin înainte de a sări în prăpastie. De ce să fi pus cineva mâna pe Lucy? Oferta de fuziune va fi anulată în curând, şi Dillon trebuie să ştie asta. Totul se va duce de râpă.

– Nu a fost răpită din cauza acţiunilor, spuse Mason cu ochii la foaia pe care era încercuit numele lui Beth. E o chestie personală. A fost personală de la început.

– Dar dacă bănuielile tale despre Cecil Dillon sunt întemeiate...

– Nu cred că a răpit-o el. Mason intră în maşină şi porni motorul. Dillon e o pasăre rară în lumea infractorilor. E un tip care-şi planifică strategiile pe termen lung. Nu-l văd răpind-o pe Lucy într-un parc public. Nu. Beth e cea care a pus mâna pe ea, sunt sigur de asta.

– Dar de ce?

– Din răzbunare și panică, și lipsă de stăpânire de sine.

– Proastă combinație. În ce direcție crezi că au luat-o?

– Spre Crama Colfax. Beth e pornită să se răzbune. E obsedată de asta și speriată. Se va duce precis acolo. E lumea ei, creația ei. O va distruge înainte de a dispărea. Probabil plănuiește s-o folosească pe Lucy ca ostatic. Sună-l pe Whitaker și spune-i ce se petrece.

Încheie convorbirea și se concentră asupra drumului. Dacă ajungea la cramă la timp – și avea să reușească fără doar și poate –, îl aștepta o situație clasică de luare de ostatici. Avea nevoie de cineva care cunoștea interiorul clădirii. Formă încă un număr. Quinn răspunse la al doilea apel.

– Fletcher? Ce naiba mai vrei de la mine acum?

Mason îi explică.

capitolul 48

– Te-ai dus pe drumul tău după dispariția lui Brinker, nu? spuse Lucy, vrând să o facă pe Beth să vorbească pentru a câștiga timp. Ai găsit un alt mascul abuziv pe care să-l iubești și să-l admiri, Warner Colfax. Ce s-a întâmplat? S-a întors și el împotriva ta?

– Aici greșești. Nu l-am iubit niciodată pe Warner Colfax, dar aveam o înțelegere. Eu îi fac numele celebru în lumea vinurilor. Și cum mă răsplătește el? Își face planuri să mă trădeze.

– De ce spui asta? Ți-a dat tot ce voiai când ai obținut calificarea de enolog: ultimele tehnologii, echipament de primă calitate – totul.

– Am aflat că ticălosul intenționa să mă dea afară. Vrea să angajeze un alt specialist, mai cunoscut în domeniu.

– Presupun că nu-i vei permite să facă așa ceva.

– Nu, zâmbi Beth. Nu se va prăbuși numai compania lui Warner, ci și prețioasa lui podgorie. A avut nevoie

de mine, dar nu m-a apreciat niciodată. Într-un final am înțeles asta.

– Cine te-a ajutat să descoperi adevărul? Stai, lasă-mă să ghicesc! Cecil Dillon, nu?

– Cecil a aflat că Colfax vrea să mă înlocuiască.

– Probabil te-a mințit.

– De ce să mă fi mințit?

– Pentru că avea nevoie de tine, proasto! Cu toate ca ești o femeie inteligentă, ești oarbă ca o cârtiță când vine vorba de bărbați.

Beth o privi fix.

– Ce vrei să spui?

– Gândește-te un moment! A fost ideea lui Cecil să se debaraseze de Sara și Mary, nu-i așa?

– De Mary, zise Beth repede. Voia să scape numai de ea. Avea nevoie ca acțiunile să ajungă la Quinn, înțelegi? Era îngrijorat că Mary îi va ține partea lui Warner la votul pentru fuziune. Numai că Sara și Mary mergeau peste tot împreună. N-am avut ce face nici eu, nici Cecil când am aranjat accidentul.

– Deci moartea Sarei a fost, ca să folosesc un cuvânt politicos, o pierdere colaterală. Ești chiar bătută în cap. Crede-mă, Cecil Dillon te-a mințit de la început. Te-a folosit, cum a făcut-o și Brinker.

– Ce-o fi cu bărbații ăștia? murmură Beth. Le dai totul și te calcă în picioare. Oprește acum!

Lucy se conformă și-și desfăcu centura de siguranță.

– Și acum ce urmează?

– Dă-mi cheile! Beth deschise portiera și coborî din mașină, cu pistolul ațintit asupra lui Lucy. Acum ieși și tu, îi ordonă. Încet!

Lucy ascultă. O tăcere ciudată stăpânea domeniul viticol, care părea pustiu.

– Nu e nimeni pe aici? întrebă ea. Vreun tip de la securitate sau vreun muncitor?

– Nu, șeful le-a spus tuturor s-o întindă, chicoti Beth.

– Colfax le-a spus?

– Îi țineam pistolul la tâmplă. Cu ochii la clădirea în care se aflau rezervoarele, liniile de îmbuteliere și restul echipamentelor de vinificație, Beth se răsti: Treci înăuntru!

Lucy merse până în fața porții automatizate.

– Îți spun codul. Formează-l!

Beth turui un șir de cifre, iar Lucy le tastă pe ecran. Auzi sunetul înfundat al unei încuietori. Poate reușea să intre prima și să trântească ușa în urma ei, se gândi.

– Dă-te la o parte, spuse Beth. Deschid eu ușa.

Planul B tocmai se evaporase, își zise Lucy.

– Intră! Mișcă-te încet și stai unde te pot vedea. Ai înțeles?

– Înțeles.

Când intră, văzu că numai partea din față a sălii era luminată de tuburile fluorescente. Jumătatea din spate era cufundată în beznă. Ar fi putut s-o ia la fugă într-acolo și să se roage ca Beth să nu fie capabilă să nimerească o țintă în mișcare.

Lumina sclipea pe rezervoarele și conductele din oțel inoxidabil. Într-un colț, Lucy îl văzu pe Warner Colfax zăcând inert pe podea.

– L-ai omorât și pe el?

– Nu e mort – nu încă, rânji Beth. A băut din rezerva mea personală de apă îmbuteliată. Trebuie să-și revină în curând. Îl vreau treaz, ca să fie martor la distrugerea prețioasei lui crame. O să ardă împreună cu ea.

– Ce ai de gând acum?

– Din moment ce tot ești aici, fă-te utilă! Ia sticlele acelea de pe raft și pune-le în cutiile de pe cărucior. Când termini de umplut cutiile, o să le muți afară și o să le încarci în duba neagră.

– Vrei să ridic navete întregi de vin și să le încarc în dubă?

– De ce nu? Eu o fac mereu. Pari destul de puternică.

Lucy se îndreptă spre rafturile pline cu sticle de Reserve, luă una cu grijă și o așeză delicat în cutia de carton.

– Mai repede, o îndemnă Beth.

Warner Colfax alesese tocmai acel moment să geamă. Beth se încruntă înspre el.

„N-o să mai am o şansă ca asta“, îşi spuse Lucy.

Beth se răsuci iute, scoase un ţipăt şi reuşi să evite proiectilul. Sticla se sparse de podea împroşcând-o cu vin roşu pe pantaloni şi cămaşă.

– Să te ia dracu'! Ce-ai făcut? zbieră Beth.

O secundă sau două fu incapabilă să se mişte, uitându-se oripilată la vinul preţios care se scurgea asemenea unui şuvoi de sânge.

Lucy apucă altă sticlă şi o luă la fugă pentru a se ascunde în spatele unui şir de rezervoare.

Pistolul bubui. Lucy auzi mai multe împuşcături în succesiune rapidă. Unele sunau ca şi când ar fi lovit rezervoarele de oţel.

Pentru prima dată în viaţă şi-ar fi dorit să ştie câte ceva despre armele de foc. Aşa, habar n-avea câte gloanţe îi mai rămâneau lui Beth în acel pistol. Dar, de fapt, cine ar mai fi putut număra în condiţii aşa de stresante?

Se piti după un lung şir de butoaie înalte cât un stat de om şi încercă să respire cât mai uşor. Din fericire, sistemul de aer condiţionat asigura un zgomot de fundal destul de puternic.

– Cum ai putut face aşa ceva? zbieră Beth. Nici măcar n-ai idee ce ai distrus. Mi-a luat trei ani să realizez amestecul acela exact cum voiam. Trei ani din viaţă.

Înainta cu grijă, oprindu-se din când în când ca să se uite pe sub rezervoarele de fermentaţie. În câteva minute avea să ajungă la şirul de butoaie după care era pitită Lucy. Era doar o chestiune de timp.

Timp, exact asta îi trebuia. Trebuia să tragă cumva de timp. Mai devreme sau mai târziu Mason avea să-şi dea seama că dispăruse. Avea s-o găsească.

Printre umbre, reuşi să discearnă o uşă cu geamuri transparente care arăta ca şi când ar fi dat în vreun birou sau într-o magazie. Ar putea să se refugieze acolo, dar probabil nu i-ar fi fost de prea mare folos. Beth putea să spargă uşa şi să dea buzna în câteva secunde.

Își scoase pantofii și făcu câțiva pași de probă, desculță, sperând că sunetele de fundal îi acopereau orice zgomot.

Din fericire, Beth începu din nou să vorbească.

– Toate au mers atât de prost, se jelui ea. Nu trebuia să se întâmple așa. Trebuia să ajung un enolog celebru.

Acoperită de vorbăria ei, Lucy reuși să înainteze câțiva pași. Era aproape de ușa biroului.

Beth înainta neabătut printre rezervoare. În scurtă vreme, ușa de sticlă avea să-i apară în fața ochilor.

Lucy se târî în patru labe până la ușă. Întinse mâna și încercă mânerul, așteptându-se ca ușa să fie încuiată, dar acesta se învârti ușor.

Deschise ușa. Înăuntru era beznă, dar lumina din camera principală îi permise să distingă o mulțime de echipamente de laborator.

– Laboratorul meu, țipă Beth. Nu intra acolo!

O luă la fugă. Lucy trânti ușa și se retrase după butoaie, strângând în ambele mâini gâtul sticlei de vin.

Beth se năpusti și smuci de ușă, apoi începu să tragă orbește înspre umbre. Diverse aparate se sparseră cu un zgomot asurzitor.

Împușcăturile se opriră brusc tocmai când Lucy ridică sticla de Reserve ca să o lovească pe Beth în cap.

Beth se apără instinctiv ridicând o mână deasupra capului. Reuși să pareze oarecum forța loviturii, dar impactul, cioburile care zburau în jur și șocul o făcură să se retragă. Pierzându-și echilibrul, se lovi de o masă plină cu echipamente de vinificație și, în cele din urmă, se prăbuși nemișcată la pământ. Sângele i se amestecă cu vinul pe podea.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, Lucy se luptă să-și recapete răsuflarea în timp ce privea fascinată bălțile de vin și sânge.

Undeva în minte, o voce îi spunea că trebuia să-l sune pe Mason – ba nu, să sune la 911. Trebuia să-și ordoneze prioritățile, dar îi era greu să gândească limpede. Trebuia să iasă din clădire și să strige după ajutor.

„OK, asta pot să fac."

Auzi pași în întunericul din spatele ei.

Venea ajutorul. Cuprinsă de ușurare, încercă să se dezlipească de ușă.

– Trebuie să-ți spun că nu mă așteptam la asta, spuse Cecil Dillon. Dar un director general nu face două parale dacă nu se poate adapta la orice situație. Pot să mă descurc și cu scenariul acesta.

capitolul 49

– Bună treabă! Aruncându-i o privire lui Beth, Cecil zise nepăsător: Voiam să mă descotorosesc de ea, oricum.

– Nu cred că a murit. Nu încă. Mai sângerează.

– Va muri cât de curând. Altă victimă a focului care a mistuit compania Colfax.

– Acum ar fi momentul potrivit să-ți faci socotelile și s-o tulești din oraș, Cecil. Până nu moare nimeni.

– Au murit deja două persoane. Sara Sheridan și Mary Colfax.

– Tu le-ai ucis. Când ți-ai dat seama că mașina nu va exploda, ai ieșit imediat din locul unde stăteai la pândă de pe deal și le-ai omorât pe mătușa mea și pe prietena ei cu o piatră.

– Beth mi-a spus despre Manzanita Road. Ne-am dus împreună ca să verificăm locul. Ea a fost cea care a strecurat în coșul de picnic sticlele cu apă în care pusese droguri, dar eu însumi le-am urmărit pe șosea și împins în prăpastie. Nu puteam avea încredere în Beth să nu încurce lucrurile.

– Ești un monstru.

– Mary murise deja când am ajuns eu jos. Eram aproape sigur că și Sara era pe moarte, dar încă era conștientă. Nu se putea mișca, dar mă urmărea cu ochii ei ciudați. M-a văzut cum am luat piatra. Știa ce am de gând să fac, și cu toate astea a zâmbit.

– Cum ai putut s-o omori? întrebă Lucy în șoaptă.

– Înainte să moară a apucat să spună ceva. „Karma." După care a mai zis: „Tu urmezi". Ca și când mă blestema, cățeaua. După aceea nu mi-a mai mers nimic bine.

– Ai încercat să-l omori și pe Mason pe River Road.

– N-am fost eu. A fost Beth. Și proasta a reușit să încurce lucrurile. Știam încă de când m-am angajat în toată afacerea asta că ea reprezenta un risc, dar aveam nevoie de ajutorul ei.

– I-ai obținut cooperarea dându-i de înțeles că Warner Colfax avea de gând să o înlocuiască.

– Și spunându-i că sunt o rudă îndepărtată de-a lui Brinker, fratele său vitreg, de fapt. Din câte s-a dovedit, Beth era sărită de pe fix.

– Te-ai folosit de ea, dar în final n-ai mai putut s-o controlezi, așa că vrei s-o omori.

– Și pe tine, din păcate. Poți da vina pe Beth. Nu avusesem niciodată de gând să-ți fac felul. Înțeleg că asta i-ar atrage atenția lui Mason Fletcher.

– Ai un real talent de a bagateliza totul, spuse Lucy. Pe vremuri, în Summer River circula o vorbă: „Nu te pune cu Mason Fletcher".

– Nu m-aș pune cu Mason Fletcher, dar acum, că ești deja implicată, n-am încotro. Nu sunt prea îngrijorat în ceea ce-l privește, ca să-ți spun drept. Nimic nu-i poate conduce pe anchetatori spre mine. Totul va începe și va sfârși cu Beth. Ea are mobilul, oportunitatea, accesul la droguri și o armă de foc. Asta este suficient.

– Deci tu ești aici numai ca să închei frumos toată povestea.

– Din primul moment când te-am văzut mi-am dat seama că vei fi o problemă. Se vedea clar în ochii tăi afurisiți. Sunt exact ca ochii Sarei Sheridan. Tu l-ai târât pe Fletcher în asta. Acum înțeleg de ce iubitul meu frate vitreg, de mult decedat, îl ura atât de mult.

O umbră alunecă printre rezervoarele de fermentație din spatele lui Cecil. Sau poate era doar imaginația ei febrilă, se gândi Lucy.

„Ține-l de vorbă! Ticălosul are aceleași defecte de caracter ca și Brinker. Se crede deșteptul lumii."

– Mă gândeam eu că toate astea se trag din familie. Cum ai aflat că erai fratele vitreg al lui Brinker?

– Din pură întâmplare, zâmbi Cecil. Am crescut în sărăcie. Mama îmi tot povestea cum iubitul ei îi dăduse câteva mii de dolari și o lăsase baltă când rămăsese însărcinată. I-a spus să facă un avort, dar ea a cheltuit banii pe droguri. Când am ajuns la vârsta la care să pot pune întrebări, ea se droga în așa hal, încât nu puteai crede nimic din ce zicea. După moartea ei am dat peste niște fotografii în dulap. M-au făcut curios despre istoria familiei mele, așa că am căutat pe internet.

– Ai aflat că erai fiul lui Jeffrey Brinker și că nu figurai în testamentul lui. Drept urmare, ai început să sapi mai adânc..

– Imaginează-ți ce surpriză pe mine când am descoperit cum îl trăsese pe sfoară Warner Colfax.

– Și cum tu, la rândul tău, ai fost dat deoparte. Așa că ai ticluit planuri de răzbunare.

– Cam asta ar fi, pe scurt.

Umbra se mișcă din nou. Dillon o observă și dădu să se întoarcă, moment în care Mason rosti de după un rezervor:

– Jos, Lucy!

Lucy reacționă instinctiv la comanda lui, aruncându-se după un șir de cutii. Câteva împușcături răsunară în aer, apoi se auzi un pistol căzând pe jos.

– Ticălosule, mârâi Cecil.

Spațiul ca o cavernă răsuna acum de pași puternici.

Lucy privi cu precauție de după un șir de ambalaje. Îl văzu pe Cecil alergând spre ușa de la intrare, ținându-se de umăr.

Mason apăru de după un rezervor.

– Ia pistolul ăsta, îi zise el, apoi se repezi în direcția ușii strigând tare: Vin spre tine, Quinn!

Lucy ieși de unde se adăpostise și se îndreptă spre locul unde auzise pistolul căzând. După numai doi pași însă, simți o durere ascuțită în piciorul desculț. Se opri, privi în jos și văzu sânge.

– La dracu', la dracu', la dracu'.

Își ridică piciorul și smulse așchia de sticlă. Sângele țâșni din rană. Ar fi trebuit să doară, se gândi ea, dar nu simți nimic altceva decât o curioasă senzație de amorțeală.

Înaintă șchiopătând și se aplecă să ridice arma lui Cecil. Nu ținuse niciodată în viața ei un pistol. Era surprinzător de greu.

Din celălalt capăt al clădirii se auzeau strigăte. Porni într-acolo, lăsând o dâră de sânge în urmă.

– Mason!

– Rămâi acolo, îi ordonă el.

Era întors cu spatele spre ea, cu pistolul în mână. Lucy înțelese situația pe loc.

Warner Colfax își venise în fire. Cecil îl ținea de gât cu brațul rănit, iar în mâna sănătoasă avea un tirbușon vechi, imens. Vârful ascuțit al uneltei era îndreptat spre gâtul lui Colfax, care înghețase de groază.

– Las-o baltă, Dillon! S-a terminat, zise Mason.

– E vina lui Colfax, spuse Cecil răgușit de furie. Totul e din vina lui. L-a înșelat pe tata, și tata m-a înșelat pe mine.

– Dacă-l omori nu rezolvi nimic din toate astea.

Warner reuși să deschidă gura.

– Nu l-am înșelat pe Brinker, jur!

– Minți, se răsti Cecil. Știai că nu judeca limpede. Tocmai aflase că era bolnav de inimă și că fiul lui fusese declarat mort. Ai vrut să profiți și i-ai făcut o ofertă jalnică pentru partea lui din companie. Am citit toate documentele, ticălosule! Nu mă las până nu te văd la pământ.

Cecil ridică tirbușonul și se pregăti să-l înfigă în gâtul lui Colfax.

– Nu, țipă acesta. Te rog, nu! Îți plătesc tot ce vrei.

– Nu am nevoie de banii tăi. Aveam de gând să distrug tot ce ai și să dispar cu milioanele din conturi. Dar asta nu se va întâmpla acum, așa că te vreau mort. Măcar atât pot face ca să-i răzbun pe iubiții mei părinți.

Quinn apăru din umbră ţinând în mână o sticlă cu vin. I-o trânti în cap lui Cecil cu o mişcare precisă, făcându-l să se clatine într-o parte, să geamă şi să cadă la pământ.

Warner Colfax se zbătu frenetic să scape din strânsoare. Se holbă la Cecil şi apoi la Quinn, fără să înţeleagă nimic. Quinn afişă un zâmbet firav.

– Ca să vezi ce se întâmplă când îţi alegi directorul general în funcţie de ceea ce-ţi spune instinctul.

Sirenele se distingeau mai clar acum. Lucy auzi primele vehicule intrând în parcare şi frânând brusc.

Mason îi aruncă o privire. Vru să spună ceva, apoi văzu sângele care-i curgea din picior.

– Eşti rănită.

– Nu-i nimic. Am călcat pe nişte cioburi. Nu-ţi face probleme. Sângele de pe podea e şi al lui Cecil.

Mason îi luă pistolul şi-l înmână lui Quinn.

– Nu-i scăpa din ochi.

– Nu mai pleacă ei nicăieri, spuse Quinn.

– Fii atent la Beth! E acolo, lângă laborator. Şi-a pierdut cunoştinţa, dar s-ar putea să-şi revină.

– Înţeles.

Mason îşi vârî pistolul sub curea şi o ridică pe Lucy în braţe.

– N-am nimic, crede-mă!

O duse afară, la lumina soarelui.

– Avem nevoie de un medic aici, spuse el pe un ton autoritar.

Prin parcare mişunau o mulţime de poliţişti, pompieri şi asistenţi medicali. Deke şi Joe se desprinseră din haos şi veniră spre Mason şi Lucy.

– Are ceva? întrebă Deke.

– Sunt bine, spuse ea. E doar un pic de sânge.

Un bărbat în uniformă se grăbi spre ei cu o trusă medicală în mână.

– Să vedem care-i problema aici, spuse el privindu-l pe Mason.

– Nu-i chiar aşa de rău, spuse Lucy.

Fără s-o bage în seamă, Mason îi explică laconic paramedicului:

– Sticlă spartă.

– Du-o la ambulanţă, o s-o consult acolo.

Şeriful Whitaker îşi făcu şi el apariţia.

– Care-i situaţia înăuntru?

– E sub control, îl informă Mason. Quinn e acolo, vă va explica totul. Însă aveţi nevoie de nişte medici. Sunt trei oameni la pământ, inclusiv Beth Crosby şi Cecil Dillon, care trebuie arestaţi.

Îl ocoli pe Whitaker ca să se îndrepte, cu Lucy în braţe, spre ambulanţă.

– Nu-i chiar atât de rău, spuse ea. Serios.

Mason o ignoră.

capitolul 50

După două zile se adunară pe veranda cabanei lui Deke pentru ceea ce el numea o şedinţă de analiză.

Lucy stătea din nou pe balansoar cu Mason. El o ţinea strâns cu o mână pe după umeri, ceea ce nu-i displăcea deloc. OK, cam exagera cu atitudinea protectoare, dar nu acesta era cel mai mare defect de caracter la un om; nici pe departe.

Îşi rezemase piciorul rănit de un colţ al leagănului. Nu se putea lăuda decât cu câteva suturi şi un bandaj, după toate prin câte trecuse.

Deke era la locul lui obişnuit, rezemat de balustradă. El şi Mason aduseseră nişte scaune de bucătărie pentru Quinn şi Jillian. Fiecare avea câte un pahar de limonadă făcută de Lucy.

– Îmi cer scuze pentru că am irosit atâta vin de colecţie, spuse Lucy. Vă asigur că aş fi ales o marcă mai ieftină dacă aş fi avut timp să mă uit puţin pe rafturi.

Quinn pufni în râs.

– Te asigur, fiecare strop vărsat a meritat toţi banii. O asemenea publicitate nu se poate cumpăra cu bani.

Veştile s-au răspândit prin toată California de Nord. Pasionaţilor nu le place nimic mai mult decât o poveste bună la un pahar de vin. Marca Reserve a bătrânului a devenit dintr-odată faimoasă; la fel şi producătorul, deşi nici unul, nici altul din motivele la care s-ar fi aşteptat.

Jillian zâmbi.

– Pe piaţă, preţul sortimentului Reserve a crescut de patru ori. Mai mult, succesul acesta se va răsfrânge asupra altor mărci de-ale noastre. Warner va fi încântat după ce va trece peste şocul pe care i l-a produs conştientizarea faptului că are un instinct oribil la alegerea soţiilor şi a directorilor generali.

– Greu de crezut că tot ce s-a petrecut aici în ultimele zile îşi are rădăcina în trecut, spuse Quinn.

Lucy făcu vânt balansoarului cu un deget de la picior.

– În meseria mea, asta e una dintre primele lecţii pe care le învăţăm.

– Trebuie să recunosc că acelaşi lucru e adevărat şi în domeniul meu, zise Mason.

Deke dădu din cap cu un aer grav.

– E valabil şi pentru fosta mea profesiune, fără nici o îndoială.

– Războiul? întrebă Quinn ridicând din sprâncene.

Deke trase o înghiţitură de limonadă prin pai şi încuviinţă.

– Dacă vrei să ştii de ce se războiesc popoarele, aruncă o privire la istoria lor.

Jillian se întoarse spre Mason.

– Ce te-a făcut să-ţi dai seama că poţi avea încredere în Quinn? De ce l-ai sunat în drum spre cramă? Nu credeai că el fusese acela care te-a drogat şi a încercat să te împingă în prăpastie?

Mason îl privi pe Quinn.

– Ai fost pe lista mea de suspecţi un timp. Era însă un detaliu care mă sâcâia. Nu aveai cum să fi ştiut că îmi voi face apariţia la biroul tău în ziua aceea. Era posibil, desigur, să ai la îndemână o anume cantitate

de halucinogen ca s-o foloseşti pe nişte tipi prea băgăcioşi, aşa, ca mine. Dar puţin mai devreme mă întâlnisem cu Beth. Ea ştia că aveam de gând să te vizitez.

– A înţeles că voiai să-mi pui întrebări şi asta a speriat-o. Le-a spus anchetatorilor că l-a informat imediat pe Dillon despre noua turnură a situaţiei. Ştiind că eu le ofer întotdeauna oaspeţilor ceva de băut, i-a venit ideea să te drogheze. Evident, Dillon a încercat s-o convingă să nu facă nimic, pentru că ştia că va încurca lucrurile. Numai că ea l-a ignorat. A luat o porţie de droguri din laborator şi te-a urmat în sala de degustare.

– Lipsă de stăpânire de sine, comentă Mason.

– Când Quinn a sunat-o pe Letty cerându-i să facă cafeaua, Beth şi-a zis că venise şansa ei, interveni Jillian. S-a oferit să toarne cafeaua şi ceaiul pentru că Letty era ocupată cu turiştii în camera din faţă. Dar s-a asigurat că Letty avea să ducă tava în birou.

– Ai suspectat-o vreodată pe Letty? întrebă Quinn.

– Doar un moment, zise Mason. Nu avea legături strânse cu familia Colfax, nici cu Dillon sau cu oraşul în general. Lucra la degustări numai cu jumătate de normă. Dar tu i-ai luat tava din mână când a intrat în birou şi te-am auzit deschizând un pacheţel cu zahăr.

– Deci era clar că eu eram suspectul, spuse Quinn, apoi îşi îndreptă privirea spre Lucy. Cum le-a otrăvit Beth pe Sara şi pe Mary?

– Ca mulţi alţi localnici, le ştia obiceiurile. Ştia că întotdeauna când mergeau în excursii pe coastă îşi comandau coşul de picnic de la Becky's Garden. Dacă vremea era bună, se opreau să mănânce lângă vechea fermă. În ziua aceea, Beth a intrat în local tocmai când Sara îşi lua coşul.

– Becky şi-a adus aminte că Beth purta un rucsac mic şi că s-a oferit să ducă ea coşul la maşină, spuse Deke. A pus coşul în portbagaj în timp ce Sara şi Mary erau înăuntru, achitând nota de plată şi schimbând o vorbă cu Becky.

– În coş erau două sticle cu apă, adăugă Mason. Beth le-a înlocuit cu altele pe care le adusese în rucsac.

– În care pusese droguri, completă Lucy. Exact cum obişnuia să facă odinioară, când îi fabrica lui Brinker băuturile aşa-zis energizante. Era un anume risc ca Sara şi Mary să nu se oprească acolo în ziua aceea, însă prognoza meteo era bună, aşa că n-aveau motive să-şi schimbe obiceiul.

– Dar nu ea, ci Cecil Dillon le-a urmărit şi le-a ucis, preciză Mason.

– Ticălosul, şopti Lucy.

Mason o strânse de umeri.

– Cum s-au cunoscut Beth şi Cecil Dillon? întrebă Jillian.

– Dillon ştia cine era Beth chiar de la început, explică Mason. De fapt, ştia cine erau toţi cei implicaţi, pentru că făcuse cercetări amănunţite.

– Dar cum a aflat secretele lui Brinker?

– Când a aflat că avea un frate vitreg care dispăruse în circumstanţe bizare şi un tată bogat care-l abandonase, Dillon a devenit obsedat de ideea de a-şi câştiga moştenirea care, după părerea lui, îi revenea de drept, spuse Lucy. A făcut legătura când a descoperit-o pe bătrâna mătuşă a lui Brinker.

– Brinker era prea inteligent ca să-şi ţină înregistrările cu violurile în casa pe care o închiriase în Summer River, zise Mason. În schimb, făcea drumuri periodice la San Francisco ca să-şi viziteze mătuşa. Îşi păstra filmările şi notiţele într-un geamantan ascuns în subsolul casei. Şi acolo au rămas toate până când Cecil Dillon a dat de urma mătuşii. Când a început să pună întrebări despre fratele vitreg pe care nu-l cunoscuse, femeia, impresionată, i-a dat singurul lucru care-i rămăsese de la Brinker.

– Adică geamantanul de la subsol, spuse Quinn. Filmele probabil se deterioraseră cu timpul, dar carnetele cu notiţe se păstraseră bine.

– Înregistrările nu i-au fost de nici un folos lui Dillon, zise Mason. Nu-l interesa un şantaj mărunt. Dar când a citit carnetele şi-a dat seama că pusese mâna pe tot ce avea nevoie ca să-şi ducă la bun sfârşit planurile de răzbunare.

Chipul lui Jillian fu străbătut de o expresie în care se citea agonia.

– Ce s-a întâmplat cu conținutul geamantanului?

– Dillon le-a spus polițiștilor că a distrus tot ce găsise în geamantan, o informă Mason. Dacă e adevărat sau nu... Oricum, înclin să-l cred. Și Whitaker îl crede. N-au găsit nimic când au percheziționat apartamentul și biroul lui Dillon.

Jillian își mușcă buza. Pe gene îi străluceau lacrimi.

– Dar nu putem fi absolut siguri?

Soțul ei se aplecă și îi cuprinse mâna în mâinile lui.

– Ți-am mai spus, draga mea, nu contează. Dacă vechile filme reapar, vom vedea ce avem de făcut la momentul respectiv.

Jillian îi zâmbi printre lacrimi și îi ținu strâns mâna.

Quinn își îndreptă privirea spre Mason.

– Îl știu pe Dillon. Dacă a păstrat prețiosul material pentru șantaj, atunci îl vom găsi pe computerul lui. Nu l-ar fi lăsat undeva unde să nu îl poată supraveghea.

– Și aici intră în scenă fratele meu, Aaron. Whitaker a cerut ca Fletcher Consulting să realizeze o analiză amănunțită a hard drive-ului din computerul lui Dillon. S-au găsit multe materiale compromițătoare, dar numai în legătură cu dezastrul financiar pe care Dillon îl orchestrase la Colfax Inc.

– Știam eu că pune ceva la cale, oftă Quinn. O simțeam. Dar când am încercat să-i împărtășesc tatei bănuielile mele, mi-a spus că el are un instinct care nu dă greș când vine vorba despre identificarea talentului. Era convins că Dillon e de o inteligență sclipitoare.

– Dillon se pricepe la fel de bine ca fratele lui vitreg să-și orbească victimele cu charisma și cu șarmul lui.

– Talent de familie, probabil, murmură Lucy.

Mason o privi pe Jillian.

– Aaron a făcut și cercetări online. Nu a găsit nici urmă din filmările acelea.

– Dar n-avem cum să fim siguri, spuse Jillian.

– Nu, întări Quinn. Dar nu contează. Nu poți să te dai bătut în fața șantajului. Dacă o faci, nu se termină

niciodată. Tot așa cum nu poți să cedezi în fața unui dictator. Iar eu vorbesc din experiență. Când mă gândesc la toți anii aceștia în care am încercat să-i demonstrez tatei că sunt exact ceea ce și-a dorit el...

– Zilele acelea s-au dus, spuse Jillian.

– Da, s-au dus, replică el zâmbind.

– Și ce urmează acum? îi întrebă Lucy pe cei doi soți.

– Tata a venit să mă vadă azi-dimineață când îmi împachetam lucrurile din birou. E încă șocat, spuse Quinn.

– Mai ales că și-a dat seama că acela care i-a salvat viața acum două zile a fost fiul pe care-l disprețuise atât, adăugă Jillian.

– Chiar așa, i-ai salvat pielea, Quinn, spuse Mason. Aș fi încercat un glonț, dar șansele de a-l lovi numai pe Dillon înainte ca el să fi înfipt tirbușonul în gâtul lui Warner erau cam mici. La naiba, riscam să-l lovesc direct pe tatăl tău. Sau pe tine, că erai chiar în spatele lor. Dillon era hotărât să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea, și e greu să stopezi o asemenea obsesie la un om scăpat de sub control.

Quinn ridică din umeri.

– Tata mi-a dat clar de înțeles că are de gând să divorțeze de iap... vreau să spun, de Ashley... și să se dedice reconstruirii companiei Colfax. I-am urat succes. Mi-a propus să mă ocup eu de cramă.

Jillian păru dezgustată.

– Warner a crezut că-ți face o ofertă pe care nu poți sau nu vrei s-o refuzi.

– Am refuzat, spuse Quinn. Ceea ce l-a înfuriat pe bătrân, pentru că-l punea în încurcătură. Știe că nu are cum să se ocupe simultan de aducerea companiei pe linia de plutire și de podgorie. Va avea de ales, ori una, ori alta. Pariez că va vinde crama.

– Quinn și cu mine avem planurile noastre, anunță Jillian. Vom vinde o parte din terenurile pe care le-am adunat în ultimii ani mulțumită sfatului lui Nolan Kelly și moștenirii venite de la mătușa Mary. Vom folosi banii

ca să cumpărăm și să renovăm vechiul han Golden Harvest din centru. Vrem să facem din el o destinație de neocolit pentru cei ce vizitează Ținutul Vinului.

– Dacă e ceva ce am învățat lucrând la Colfax e cum să promovez imaginea stilului de viață din Ținutul Vinului, spuse Quinn. Pot să fac hanul faimos.

– Cu aproximație, cât crezi că valorează vechea livadă de meri a mătușii? îl întrebă Lucy.

Quinn îi spuse o cifră.

– Păi înseamnă că Nolan Kelly nu a încercat să mă tragă pe sfoară.

– Nu. Nolan era un agent imobiliar al naibii de bun.

– Care-i situația cu acțiunile de la Colfax Inc.? se interesă Deke.

– Nu fac multe parale acum, răspunse Quinn, dar tata e genial în materie de investiții. Dacă există cineva care să poată salva compania, acela e el. Vă sfătuiesc să vă păstrați acțiunile.

– Nu, spuse Lucy. Ți le dau ție. Acțiunile sunt problema ta acum.

capitolul 51

După trei zile, Mason propuse o excursie pe coastă. De data asta nu se puse problema să-și ia pe furiș câteva obiecte personale. În portbagaj erau două genți de voiaj mici, pentru un sejur de o noapte.

O luară pe șoseaua principală. Nici unul dintre ei nu sugeră un ocol pe la vechea fermă, cu porțiunea de drum unde Sara și Mary fuseseră ucise.

Scopul excursiei nu era să revadă locul crimei, se gândi Lucy, ci să se simtă bine împreună.

Știa că amândoi căutau să întrezărească viitorul. Cu toate acestea, pe tot parcursul călătoriei reușiră să discute despre orice altceva în afară de relația lor.

Ceața matinală se topise în soare când atinseră culmea ultimului deal și văzură întinderea lungă de coastă sălbatică. Mason parcă mașina pe stâncile de deasupra

plajei, apoi își puseră gecile și ochelarii de soare și porniră spre malul apei. Pe Lucy încă o deranja tăietura din talpă, însă coborî până pe mal cu foarte puțin ajutor din partea lui Mason.

Soarele licărea pe apă. O briză vioaie îi încurcă părul lui Lucy. Când Mason îi luă mâna, ea i-o dădu fără să ezite, bucurându-se să-i simtă degetele calde și puternice. Un timp merseră așa în tăcere. Zgomotul valurilor care se spărgeau de malul pietros făcea conversația inutilă.

Mai devreme sau mai târziu trebuiau să vorbească, își zise Lucy. Dar era pe undeva speriată să înceapă o discuție care nu s-ar fi sfârșit așa cum și-ar fi dorit ea.

„Mi-e frică."

Imaginea doamnei doctor Peterson, așezată la birou, puse stăpânire pe imaginația ei. Îi vedea părul cărunt, perfect coafat, și figura impasibilă.

„De ce anume ți-e frică, Lucy?"

– Ei, la naiba, spuse ea cu voce tare.

– Nu-i foarte promițător să începi o convorbire așa, îi atrase Mason atenția. Care-i problema?

– Nu-i nici o problemă, râse ea. Tocmai m-am lămurit că nu am, de fapt, nici un fel de problemă cu angajamentul.

– Felicitări! Dar ți-aș fi putut spune eu asta.

– Așa crezi?

– Cine își riscă viața, plus niște acțiuni în valoare de câteva milioane de dolari, ca să caute dreptatea pentru două femei care, cum crede toată lumea, au murit într-un accident – ei bine, nu aș zice că acea persoană are probleme cu angajamentul. Dimpotrivă, asta arată că se poate angaja din tot sufletul.

– Nu-i chiar așa, murmură Lucy.

El zâmbi.

– Sigur că nu, dacă vrei să bagatelizezi lucrurile.

– Fii atent! Asta nu e o bagatelă. N-am avut niciodată probleme cu angajamentul, dar problema mea este că n-am vrut niciodată să risc.

– Spuse femeia care a spart o sticlă în capul unui ucigaș nebun, înarmat cu un pistol.

– Nu-i cel mai bun exemplu al încercărilor mele de a evita riscul. În situaţia aceea n-aveam nici o altă opţiune.

– Unii înlemnesc în asemenea situaţii.

Ea se încruntă.

– Şi ce rezolvă cu înlemnitul?

– Nimic. Dar o persoană cu teamă de risc ar merge pe calea asta. Să judeci rapid în plină acţiune... multor oameni nu le vine în mod natural.

– Ne îndepărtăm de subiect.

– Care era subiectul?

– Eu şi problemele mele.

– Deci totul e despre tine.

– Absolut. Lucy se opri şi se întoarse spre el, forţându-l să rămână în loc. Ascultă, Fletcher. Tocmai am avut o revelaţie.

Mason zâmbi.

– Şi, ca orice om care tocmai a avut o revelaţie, de-abia aştepţi să o împărtăşeşti lumii întregi.

– Nu-mi pasă de lumea întreagă, dar admit că simt nevoia să ţi-o comunic ţie.

– De ce mie?

– Pentru că tu mi-ai inspirat-o. Psihologa mea era convinsă că am probleme de loialitate, dar adevărul este că am fost întotdeauna foarte precaută când era vorba să am încredere în cei din jur.

– Să fii precaut nu e rău. E o tactică inteligentă de supravieţuire.

– Asta ziceam şi eu. Ca sa fim corecţi cu doamna doctor Peterson, bănuiesc că e uşor să confunzi un simţ al precauţiei foarte dezvoltat cu incapacitatea de a te angaja într-o relaţie. Spre lauda ei, cred că începea să se apropie de problema reală, numai că am concediat-o înainte de a ajunge la revelaţia cea mai importantă.

– Eşti sigură că nu exagerezi cu analiza?

– Încerc să-ţi descriu revelaţia mea.

– Aşa-i.

– Chestia e că există o diferenţă între a fi foarte precaut şi a avea probleme de angajament.

– Bun. Şi ce-i cu asta?

– Ce vreau să spun e că, după ce am trecut prin tot ce am trecut, am ajuns la concluzia că viaţa e prea scurtă ca să fii din cale-afară de prudent.

– Adică vrei să te apuci de sărituri cu schiurile şi de bungee jumping?

– Nu. Vreau să-ţi spun că acum treisprezece ani mi-am făcut o idee despre cum aş vrea să fie omul cu care m-aş căsători. Puternic şi statornic, desigur, însă chiar atunci, la numai şaisprezece ani, ştiam că va fi un om care se va ţine de cuvânt chiar dacă ar trebui să meargă până-n iad şi înapoi. Acum îmi dau seama că, de-a lungul timpului, am măsurat fiecare tip după standardul acesta. Nu a fost drept. Nici pentru ei şi nici pentru mine. Nu-i bine să faci asemenea comparaţii. Fiecare e diferit. Fiecare are puncte slabe şi puncte tari. Dar eu nu mă puteam împiedica să-i compar cu tine.

– Stai un pic, o întrerupse Mason, vrei să spui că eu eram etalonul?

– Tu erai prototipul pe care-l aveam în minte când completam chestionarele matrimoniale online. Adică... bineînţeles, dacă nu punem la socoteală chestia cu nepriceperea ta în materie de comunicare. Abilitatea de a-ţi exprima gândurile şi sentimentele mi s-a părut întotdeauna foarte importantă.

– Să nu-mi spui că m-ai purtat în gând ca pe-o flacără timp de treisprezece ani. Nu-mi vinde gogoşi.

– Nu era nici o flacără, nu chiar. Am avut multe de făcut. Am fost ocupată.

Mason privi împrejur amuzat.

– Cu ce?

– Am crescut, am mers la facultate, am călătorit, am cunoscut oameni noi, mi-am construit o carieră care-mi place. Pe scurt, mi-am trăit viaţa şi a fost bine, iar când nu era bine, era... interesant.

– Interesant, zâmbi el. Să fie ăsta felul optimistului de-a spune că se ducea toată şandramaua de râpă?

– Ideea pe care voiam...

– Aveai o idee?

– Ideea pe care voiam să ţi-o comunic era că mă întrebam ce aş fi vrut eu într-adevăr de la viaţă.

– Şi te-ai lămurit?

– O, da. Şi era singurul lucru pe care-l asociam cu un risc de neasumat.

– Vrei o familie.

Lucy se uită direct la faţa lui, încercând să-i citească expresia, dar era greu, din cauza ochelarilor de soare.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Ei, nu mă subestima. Sunt detectiv, zâmbi el.

– A, da... Lucy tuşi uşor. După marele meu eşec cu logodna, m-am gândit să abordez problema căsătoriei şi a viitoarei familii cu toată grija şi atenţia posibile şi în mod foarte ştiinţific.

– Chestia cu agenţiile matrimoniale online.

– Am întâlnit nişte tipi foarte drăguţi. Educaţi, cu succes în carieră, interesanţi. Oameni care nu aveau cazier judiciar.

Mason dădu din cap aprobator.

– Întotdeauna un plus, zic eu.

– Bărbaţi care spuneau că-şi doreau ceea ce îmi doream şi eu: o familie.

– N-ai putea să grăbeşti puţin povestea? Cred că mi s-au urcat aburii la cap, mai am puţin şi leşin.

Ea continuă fără să-l bage în seamă:

– Cu toate că, după algoritmurile computerului, unii dintre acei bărbaţi satisfăceau toate cerinţele, nici unul nu a fost bun pentru mine.

– Unde duce toată povestea asta? Că mi se face foame.

– Unde naiba crezi că duce povestea asta? izbucni ea. Tot încerc să-ţi spun că n-am avut noroc cu agenţiile matrimoniale online din cauză că tu nu erai înscris pe nici una din listele lor.

– Mă căutai pe liste?

– Nu pe tine. Alegându-şi atent vorbele, Lucy urmă: Nu conştient. Căutam pe cineva ca tine. Cam ca tine.

– Vrei să spui că nu sunt exact bărbatul visurilor tale? Că dacă vrei să spui asta, să știi că e prea de tot pentru egoul oricărui tip.

De data asta Lucy se înfurie. Îl apucă cu ambele mâini de marginile canadienei și spuse răspicat:

– Ce îți spun este că nu mă uitam după bărbatul visurilor mele. Mă uitam după bărbatul real. Numai că nici eu n-am știut asta decât atunci când am intrat în magazinul de bricolaj Fletcher și te-am văzut acolo, din nou.

El îi cuprinse fața în palme și îi oferi zâmbetul acela tandru care îi putea opri inima în loc.

– Păi de ce n-ai spus asta de la începutul discuției? După cum știi, comunicarea verbală nu este punctul meu forte.

– Să te ia naiba, Fletcher! Te descurci foarte bine când ai chef.

– Nu văd nici o problemă în asta. Deci m-ai găsit.

– Da. Și e perfect. Pentru moment.

– Te gândești numai pe termen scurt? întrebă el cu o voce plată.

– Da, spuse ea zâmbind larg. Nimic nu durează pentru totdeauna. Să știi că nu mă interesează devotamentul până la moarte. Am de gând să practic ce m-a învățat mătușa Sara, să trăiesc clipa. Nu mai încerc să controlez viitorul, iar teama de risc va rămâne doar o amintire.

– Să-mi spui dacă am înțeles bine. Ce propui e să continuăm ce am început, adică, pe șleau, o simplă legătură amoroasă.

– Da. Exact. O legătură.

– Of, la dracu'! Mi-ai stricat toată ziua!

Lucy păru șocată.

– Ți-am stricat ziua?

– Păi, vezi tu, eu te invitasem în excursie ca să te întreb dacă vrei să te măriți cu mine. Sau dacă măcar vrei să te gândești să te măriți cu mine.

Lucy nu putu scoate nici o vorbă. Nemișcată, se holba la el fără să respire.

– Ştiu că e prea devreme, continuă Mason. Ştiu că încă te mai lupţi cu aşa-zisa teamă de risc. Ştiu că vrei să fii zen şi să trăieşti clipa. Şi nu mă deranjează. Deocamdată. Îţi dau timp. Dar să ştii că am şi eu planurile mele. Te iubesc, şi asta n-o să se schimbe. Asta înseamnă că te vreau orice ar fi, dar ceea ce vreau într-adevăr este să mă însor cu tine. Să avem o viaţă împreună. Vreau să avem copii.

Ea îl zgâlţâi cu mâinile încleştate de canadiană. Era ca şi cum ar fi încercat să clintească o stâncă.

– Să te ia naiba, de ce n-ai spus asta de la început?

– Păi, să vedem. Poate pentru că tu ai monopolizat conversaţia?

Lucy zâmbi şi îl luă de gât.

– Am terminat cu conversaţia. Pe moment.

El îi atinse buzele cu vârful degetelor.

– N-ai terminat. Nu încă.

– De ce nu?

– Pentru că noi, cei nepricepuţi la comunicare, avem nevoie să ni se rostească fiecare cuvânt clar, literă cu literă.

– OK, spuse ea. Literă cu literă. Te iubesc, şi asta e promisiunea pe care ţi-o fac. Pe care ne-o fac. Nu numai pe moment. Pentru toată viaţa.

– Cuvântul format de aceste litere este căsătorie, după părerea mea.

– Şi a mea.

– Zici că ţi-ai petrecut ultimii treisprezece ani punând lucrurile la punct ca să-ţi poţi asuma riscul de a găsi omul potrivit. Şi eu mi-am petrecut timpul căutând. Numai că nu ştiam ce căutam până nu te-am văzut în uşa magazinului.

– Ce anume căutai tu, Mason Fletcher?

El trasă o linie delicată în jurul chipului ei.

– Îngerul meu păzitor. L-am întâlnit acum treisprezece ani şi de atunci m-am tot uitat după el. Acum l-am regăsit. Şi n-o să-l scap din ochi. Te iubesc, Lucy. Chestia aia cu „trăieşte clipa" nu e rea, dar, în ceea ce ne priveşte, te vreau acum şi pentru totdeauna.

– Acum şi pentru totdeauna, repetă Lucy.

Mason o sărută în lumina eternă care domnea peste ocean. Lucy îşi dădu seama că tocmai depuseseră un jurământ. Mai târziu aveau să-i confere un statut legal în cursul unei ceremonii, dar ştia că promisiunile ce tocmai fuseseră rostite aveau să se împlinească.

Acum şi pentru totdeauna.